

واریثیت

اسحاق خاموش

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

واب نیشتر لوٹنت

اولی چاپ : دسمبر 2016

سرتاک : عمران ضنیاء

پیشتاک : عبدالسارطمنی

گالنج : آمارہ سلیکیشنز کراچی

نہاد : =/200

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

نامدات

خامدات

تئی

نام

ء

كه

من

ء

وانگائ

لُط

- 13..... اسحاقؒ شاعریؒ نوکیں رنگ..... شرف شاد.....
- 19..... واب بنشہ لوٹنت..... اسحاق خاموش.....
- 22 ہزار درءِ قضہ آنت کہ روچ بیگی نہ آنت
- 24 منؒ عشقے ترا پے پے دلؒ گوں
- 26 برف ابرستگیں بالادءِ کمالؒ چارے
- 27 بڑ زاہر و ت زمینؒ بہ بیت آز ماں نچا
- 29 چہوت ءِ گیش وتی ساہگ ءِ گاماں بگو زیت
- 31 راہ ءِ نیمؒ انچو ہمراہ گوں ما ز میہنگ نہ بیت
- 32 وت ءِ پؒ اناںؒ کشت ملہ تئی ز بان ءِ یارؒ ہوؒ
- 34 راہے جنزان ایںؒ وتی راہ ءِ سر ایں اول ما
- 36 زوچ ءِ دم برتگ شب ءِ ساہگ ءِ وپنگ لوٹیت
- 38 درگت ایں و ہد چہ امرؒ وز ءِ کتاب ءِ بڑت ایں
- 40 واب بے مطلبیں معناہاں در آہگ لوٹنت
- 41 دل ابینک آنت ءِ زُباں اوشا تگنت
- 42 دانکہ واب انت اے میہنگؒ کشک ءِ در ہمے پیہم آنت
- 44 و ہد ءِ پاداں بہ کپیہت دل یا تراوش بہ کنت
- 46 وت ءِ بدیں کہ دگہ نوکی یے ہر کس بیاریت
- 47 راستی ءِ مکیں کلات آنت یا اناشاں کپتگنت
- 49 نوکیں عہدے گوں تئی عہد ءِ اڑ ان انت تو بچار

- 51 زندگی قضیہی کردارے، ہمیں بچو بس انت
- 53 وحدے تیزیں رپتارے ہرچی روتے آس بیت، کئی ودارے مردم
- 54 آسے جل گوارا مبارز انت ساہگاں ہمک دیما
- 56 شپ پہ روج عہہ مریت ماہکاں قربانی بہ دنت
- 57 کوراوشناہ، بلئے رَوگ ء انت
- 58 آنچو بیگانگ انت چہوت ء سال ء ماہ، کس کتسی نہ انت
- 59 او پاردم بہ بارت ء چو آپ ء سرا بر روت
- 60 ایتیکیں سفرے ء کشک ء پداروان ایس ما
- 62 گوات آژناگے نہ انت کہ منے چراگاں ہیچ مہ کنت
- 63 شپ ہما جاگہ انت راہاں چہ گسر کپتیں ما
- 65 روج ء ارواہ بہ کپیت ماہ ء گباراں در بیت
- 67 یکے ء چہ ہزار بوہگی ات
- 69 زندمان، زندمان کنگ ء انت
- 71 کشک وحدے سرا گوزاں بوتنت
- 73 بیادلاں کشکے ٹہین ایس، یک تماشاہے کنیں
- 74 واب معنا لوٹک ء انت، درد اول لوٹ انت ترہگ
- 76 تماشاہے یے گول دیدگاں بہ بند ء دیدگاں بہ بر
- 77 ماہر سستگ ء نوکیں دگہ راہے گپتگ
- 78 رژنائی ء تہاری ء نام ء غمے چتہ
- 79 چہ دل ء سستہ بلئے عشق گول جان ء ہور انت
- 80 چچیت ء شہ شپ انت میبگ راہ ء در کجا گندے

- 81 رُوحِ آسریں عشقِ کسہءِ کیا بگشاں
- 83 وھدِ امباز بہ بیت، و ابِ کلا تے بہ رُ دیت
- 84 عشقِ بندات بہت ترا چہ ہلا س
- 86 و ابِ امباز نہ بنت، و ابِ نبشتہ لُ طنت
- 87 ککشکِ دستِ دلِ نہ بنت گشتے
- 89 پُرتنگیں و ابالِ بڑوراتِ رُ و کیں قندیلاں برات
- 90 اے شپِ جنازہ بہتِ رُ وچِ کو پگِ در کنتیت
- 92 بے وسیں چہماں بگندِ سردِ ریں و ابالِ بچار
- 94 بناءِ بہتِ چہ ترِ اسفرِ چہ ترِ اھلا س بہت
- 95 ندر اھے گوں دیدگاں دلِ دیارِ سر بگپیت
- 96 نہ ارگِ چارگی انت یا کہ اٹاں
- 97 بیجا جندِ دلِ چہ در کائیں عشقِ معنادار کنیں
- 98 و ابِ نیست، نیست قرارِ تہی و دار
- 99 تہی غمِ مولِ مرادے و بہ بہت
- 100 روکِ انت آسِ نگاہِ غمی بہت ترا، کہ تو دیما بڑو
- 101 ساھکے لبوشت وھدِ گر میں چیمھالاں نویس
- 102 کجا چہ بندات، کجا ہلا س انت نرانتِ مردُم
- 103 ما کہ گشتنگ، راست گشتنگِ ذروگِ بستارِ چہ ڈان
- 104 بیاز میں آس کساں کنیں چار ایس
- 106 تو دُور نشنگ تے کن تے منزلِ توار
- 107 ساھکِ پشتِ کپاں وھدِ حسابِ بڑواں

109

دامے دوردنت منء یاوت کپیت دامء سرا

111

شپ وتی قصهء اول آران انت

113

قصه یے وهدء گپء گالان انت

115

زندگی گرماگی روچانی حسابء انت گشنے

116

شہر کساباں زودینان انت قُربانی اول بازہ بیت

117

واب کنت چمانا ملامت آگہی بیہاردنت

118

زوچ شُت درمُکے ء یاماہ گباراں واب کپت

119

منے وتی منز لے، منے وتی آپسے، تو بجا نگو روئے

121

سر گپنگ ایس چہ راہ ء وتی راہ ء کپنگس

123

مُرتگیں چرا گانی ہاترا مہو مہتس، بام الم ء آسیت

124

منزلاں چہ سر بگو ز، پیسر بیو

125

کس ء اے واب ناں دیستگ ناں و اباں آژناگ انت

127

تُشنے تہاری بہ بارت کمو ماہکان یہ دنت

129

آچ وت ء کش ء پدا آچ منی بالاد ء بہ بر

130

یکیں سفر انت ء پدا کشک اول باز انت مرچی

132

منی جہانے سنگت انت، من ساہ ء سر ترا گشتاں

134

گُر نچے ء بو جان انت وهدء کسہاں آسرنہ کنت

135

کر دء واہند

137

شرط ہما شرط انت کہ چند ء ساہگ ء ہمراہ ممکن

138

ماکہ وابے گوپ ایس دل ء رتیج ایس

140

دلے آزار ایس، پگرے شرکنیں بیا

142

مدیک تہنی وفاہانی قصہ ہبرگہن انت

144

زوک میٹگ بے چراگی انت بلتے

145

ھشک بوتگ اے زمین آپ نہ گواھیت شہرے

147

چمناں بلتے نہ دیتگ ات زراول تیا بے ات

149

توزوچے زوچے گیر بیامہ برتج آساں یارچش

151

زردے ہزیت تہ باند انت چتے ترھگ بہ زانت

152

من گشتے

155

روچ نہ گندیت ماہ تچان پشکلپتگ

156

اڑ

158

ھو پدا من ناول

161

تتزاں تتزاں شراب ورت

162

پڑشتگیں واھگے، بتلگیں ترانگے گول تراگون بیت

163

ماہ استالاں گشتے شو انگی دمبرتگ

164

ماوت ے سوتک، نہ زانت آس پدا، اے وڑ بیت

165

عشق دوست انت اگاں وطن انت عشق

167

حیالاں ژند بکنت دل، ھودا برتگ تو

169

وھد ھمیش انت زند ے متاھاں گستا ے کنت

170

برھنگ

172

ماہ ے مہکان بجا دست کپیت

174

کتے وتی جند ے بہ شپ ایت وھد ے چاکول ے تہا

175

ڈروہ ے آسروتی جنداں بزاں رتیلنگی انت

- 176 آگہی و ابے و وڑا گو سنگ
- 178 شہرہ دمک وانگی انت
- 180 کشکال جُزین تے منزلاں کار تے
- 182 ماترا دیستگ کتابے، دیدگاں لگاں گتگ
- 184 ٹپے درمان بہ بیت و ابے مطلب بہ رسیت
- 185 دستور اعظم
- 187 کتے تئی مہراں بڑوریت چنک ء شاہیم ء بکنت
- 188 عہدے دستاں گول بہ اربیت میتگے ہمراہ بکنت
- 190 اُگدہ زوریں حُدا بزان من ء
- 192 ہر کس ء گند! جان جند ء پشک ء چہ سر بر گور ء
- 193 حیا لاں نوکیں نو بے ء و ابال گرد شے بدنت
- 194 تن ء کوھے ز بان ء زودینتہ
- 196 دل نہ جیڑ انت ء ساہ ہبر نہ کننت
- 198 من درد سگ اتہ چمال ء و اب پشگیتکہ
- 200 شپ ء تہاری نہ درتگ کہ روچ سہر ابیت
- 201 د پترال شعر نویساں بکنت
- 203 د مکے ء کشک ء د مکے ء منزل
- 204 تو گپ بجن کہ منی شاعری ء ساہ رسیت
- 205 اے عشق انت تئی یا کہ دل ء آس بزا ناں
- 206 دُور بے یا کہ چہ نزدیک ء گوز تے
- 208 مَر تگ انت ساہگ چہ دیوالانی بار ء کپتگ انت

- 209 بے وفا، بے وفا گنگ لوٹیت
- 111 دردما زرتگ ءِ دل ءِ دشتنگ
- 212 آپ بُو تیں منی واہگ چہ دل ءِ در پینکلیں
- 214 گلہ تے چہ مس وتی دُوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے
- 215 پُر شتگنت دل، ہبرچے پشکپنگ
- 216 دوست راہ ءِ چہ گسر من اول وت ءِ پے گاراں
- 217 بادگیر ءِ اے دل چہ کار ءِ کنیت
- 118 ممکن چہ ڈرتیں لذتال ءِ بے مہار کننت دل ءِ
- 220 تنیکہ ہون ءِ ہار انت میبگ ءِ منے عنید ءِ انگہ لہتے روج آست
- 221 تو تر ان کن تے یا کہ دل ءِ گچن ءِ گچ تے
- 222 منے حیال ءِ بُد وچ چند ءِ دل ءِ
- 223 شعر از ال بہ بینت گشنے پر چہ
- 225 ثات نہ گو اہیت امر وز ءِ کہ زند تلام انت چے بگشاں
- 226 الم انت کہ ہبر بز ان ایس ما
- 227 من ءِ بے ڈروہ کہ منی کشک باز بوہان انت
- 229 آستی
- 230 تن یے بد تے ز بان ءِ یا ہوشامے در بہ گچ
- 231 وھد ما بہا زرتگ زندگی ءِ چکاس ءِ
- 232 ہمے منے درد ءِ قصہ انت کہ واب دیدگاں نہ بنت
- 234 پہ مہر ءِ ہد وکیں دلے ءِ پکار انت
- 235 دل ءِ واہشتاں آنچو پُر و شگ ءِ انت

- 236 روج شپ یکیں تماشا نوک بیت
- 238 نوکیں شہر
- 240 ٹپی أنت دل، سَتگ أنت بازار درست
- 241 پہ تلو سنگ، پہ زَنزَرگ اے منے گمان ء ماں نہ ات
- 243 ذرو شمائی بازار ء براہ پیسری بدل أنت
- 245 من وت ء ار سے کتیں تو وت ء چھے کتیں
- 246 عشق تئی ہر کس ء پہ ناز بہ گپیٹ
- 248 درانڈیھ
- 250 پُل آباد
- 251 کشکاں بُراں ء وتی زندگی ء هور کناں
- 252 چماں گچک بد اتیں ء دیدار وڈ اتیں
- 253 توتوتی وڈ ابرو تے ماوتی وڈ ایسا ایس اے منی دل ء راہ انت
- 254 دَرِیگ شَم نہ بنت ادا ء دلبرے ودی نہ بیت
- 256 شاتکامی
- 257 سرے سداں جت ء دل آپ گت ما
- 258 کوریں نبشتہ
- 260 دل چراگ ء وڈا بلگ لوٹیت
- 262 دل ء ستکیں بلوچے بوھگی انت
- 264 دل ہزات چہ دُنیا ء جا وراں کجا بُرواں
- 265 گڑنگیں روج شپ ء وارت کہ وردن لوٹیت
- 266 کدہ ء عمر چی انت شیشگ ء بستار بگش!

- 268 چرا گے روک گتگ، گو اتاں کشتان انت
- 269 چکاس
- 270 لبر دیوالانی ہراہ انت نیا دکہ سالان نہ بنت
- 271 شاعری تھت ۽ گتتیں لبراز جنازہ کش اتیں
- 272 نے کسے شناسا، بیت نیکہ ہمر وانی کنت
- 273 کد چہ ساہگاں مزان بو تننت
- 274 کجام شعر ۽ بدلکاں من
- 276 بشوداں چنورند ۽ دیدگاں من
- 278 بازار، هلک، میبگ ۽ ہنکلیں ڈرست ہلااس
- 280 کجام عکس ۽ ترا بیدیاں
- 281 آزمان ۽ وگشنے ماہ ۽ پنس بندگتگ
- 284 معنہ ۽ شاہاں بہ ڈرتکیں شعر ڈر چکاں جنگل ۽
- 285 درد دہ ۽ چہ گو زیت، درد نہ وارت
- 287 واب بیران بنت تن اس ۽ کپنت

اسحاق شاعریء نوکیں رنگ

سیازء زمیل، شاعریء آرٹ، ازمانی بادشاہ انت۔ دنیاء سراہما
 شاعری بادشاہی کت کنت کہ آ، دنیاء نوکیں چیزے دات بہ کنت۔ نوکیں
 حیا لے، لیکھے، مانا لے یا اچکھی لے۔ اسحاق خاموش شاعریء سرا
 آدار کی چمٹا نکلے دینگ ء گوں پڈر بیت کہ آمدام جھدء کوشست ء انت کہ نوکیں
 حیا ل، لیکھے یا مانا لے پیش بہ کنت، نوکیں اچکھی لے ودی بہ کنت۔ پہ
 مثال ء.....

لہتے لوگ انت اداوا ہندء کہ جندے نیست انت
 ایریں آزاب تگرداں گوں پتا ہگ لوٹنت

مرچی تنیک انت منی ز من ء گوانکے جتگ لے
 دیدگاں چہ منی دریا لے تچان انت تو بچار

سر ریلزم ء بون ہشت ایر کنوک آندرے بریتون ء گوشگ انت، ”دنیا ہر
 چیز ہمارو حسانی دنیا ء ڈس ء نشان انت کہ اودامرگ ء زند، حیا ل ء راستی
 ہوتگیں ء آوکیں ز مانگ، ہما کہ پہم ء کیت ء ہما کہ پہم ء نیت، ہر چیز ابیدء
 مانکیشگ ء مردم ء سرا آشکار بیت ”ہے روحانی دنیا ء پولگ ء کشک ء راہ ازم

انت، زیرانت، شاعری انت۔ اسحاق خاموش ہے راہء مسافر انت گول وتی
 حیاں لیکھاں، مرگ و زند، راستی و حیاں، ہما کہ پہم و کیت و ہما کہ پہم و نیت، ہر
 چیز و تی شاعری و پارت و گوستگیں زمانگ و زانت و او کین
 زمانگ و سما (شعور) و ہمگر نچ کنان زندگی و ارواہ و کماہان و وھد و امانت کنان
 انت۔ ہما کہ پہم و کیت و ہما پہم و نیت و چہ مراد، ہما تجریدی درشان و حیا لانی
 ہماندارگ، کہ گند و مگند انت، چیر و پد رانت۔

۶ زندگی کلیر بیت باندات و ڈٹانی سرا
 گوات ارواہانی نکشاں چلیخو رند و بار دنت

۶ روح و دم بڑتگ، شپ و ساھگ و وپگ لوٹیت
 آزمان و ماں زمین و سرا ریچگ لوٹیت
 زندگی کلیر، گوات، ارواہ لبر انت۔ لبرانی وتی معنائ و تی پڑ در انت۔ بلے
 اے لبرال ہمک روچی معنائ کئے بہ زوریت؟ اسحاق و ہما جہد و کوشست و
 کئے کم نہاد بہ کنت کہ آئی و تخیل ”ناممکناتانی“ نیمگا سرکشگ لوٹیت۔ بنی آدم و فکر و
 ذہن و تہا موجودیں ہما حیاں و جیرگاں وتی گرفت و آرگ لوٹیت کہ شکل
 و ڈروشم دنیگ نہ بوتگ انت۔ باندات و ڈٹانی سرا زندگی و کلیر و
 سبگ، ارواہانی نکشاں گوات و بار دنیگ، چون چونیں اپتیگی و درد انت،
 چون چونیں اُمیت ڈروشم زور انت۔ دومی شعراء تہا ہم روچ، شپ، زمین،

آزمان - ہر لہز کو ہن انت - ہمچو کہ اے کائنات کو ہن انت - بلے اسحاق کہ یک
 شاعرے ۽ بستارے، دنیا ۽ نوک گندگ لوٹیت - زیبا ۽ بڑا ہدار گندگ لوٹیت -
 روچ ۽ شپ ۽ ساہگ ۽ وپسگ - آزمان ۽ زمین ۽ سرار یچگ - حیا لانی زیبائی
 انت - حیا ل زیبائی شعر انت - ہمیشی ۽ ساچشت گوش انت - حیا لانی اجکھی ۽
 نوکی ۽ مارشت گوش انت -

اسحاق خاموش ۽ شاعری ۽ یک دگہ رنگ ۽ دابے، نیم کلاسیکل انداز
 انت - نیم کلاسیکل شاعری ہما انت کہ چہ وتی روایتاں نہ سستگ ۽ نوکی ۽ نا آشنا
 ہم نہ انت -

۵ بگش من جنہ ۽ آدینکے ٹھیناں

ترا سینگارگی انت یا کہ اناں

یا

۶ تو زندگی ۽ ڈرچک اسحاق گواتاں بکش اتگ
 مامسرگے بوتگ ایس چہ وتی شاہ ۽ کپتنگیں

ڈرچک، گوات، مرگ، شاہ، ۽ چہرے چیدگاں گوں روایت ۽ بندوک
 کتنے یانوکی (Modernism) ۽ پد نوکی (Post Modernism) ۽ ہرچ
 وڈا برم ۽ نشانی انت - ٹی ایس ایلینٹ ۽ روایت ۽ گوں نوکی ۽ ہمگر نچ کنگ ۽ جہد ۽
 کوشست ۽ چیدگ انت - اسحاق ہم جہد ۽ کوشست ۽ بہر انت ۽ ہم جہد ۽
 کوشست اسحاق ۽ شاعری ۽ روانی ۽ رتچ، زبان ۽ شیر کنی، حیا لال پر بندگ ۽

وڑے پیم، اعتبار دنت، ہمیشی، سبب، اسحاق، شاعری، ہر چیز پجاروک، وئی
انت، ہچ جاگہ درآمدنہ انت۔

اسحاق خاموش، شاعری، پجاروک بوگ، سبب ایش انت کہ گیشتر
دستونک، ڈروشم، انت، بلوچی، دستونک، روایت مہکم انت۔ دستونک
گندگ، وقید، بندانی سیمسراں نژا تلکلیں شعری تہرے، بلے دستونک
مہربانے..... ہمک وڑیں بنگپ، سر حالال نژا آرگ، قدرتی بود، کمال، واہند
انت۔

دستونک ظالمے..... زوت شاعر، نا شاعر، نیام، لکیر کشیت۔
ہما مردم کہ تہا ہورک، حالیک بہ بنت۔ دستونک، کسانیں شعری
تہرے سرپد بہ بنت۔ زوت وئی بار، بوج انت۔ دستونک، بورسوار
اسحاق خاموش، انت، کہ آئی، جبز بگ، مارشانی لشکرگون انت۔ راستی
رپک، جنگ، زانت۔ دستونک، کلاسیکی روایت، ریدگاں، روانی، رتیچ، سرپد
انت۔ دستونک، کلاسیکی چہر، شبیناں کارمرزکنگ زانت۔ آئی، سر حال، بنگپ
گون مروچی نیں زند، انوگیں زمانگ، بنیادم، جیڑہ، جنجالال درانگازکن
انت۔

ہو، من، زہیر نہ کنت نون پہ تئی گندوک،
نون منی درد گوں دز گٹیں جہان، ہور انت

ع نہ منتگ عشق واہگ چون مانیت

دلے مانداری انت یا کہ اتال

اسحاق خاموش ء شاعری ء مستریں بنگ عشق انت - عشق، بنیادم ء

آبری لوٹ انت - کسے عشق ء زبہر بہ بیت، پہ آئی ء چریشی ء مستریں تکانسری
چے بوت کنت - دمشق ڈکال ء گپیگ، مہسلوک تن ء گون ء آماج انت،

مرگ ء اندیش ء زندہل ہل انت - مولانارومی ء ڈکال ء شدت ء ترندی پیش دارگی
انت گڑاچون، کہ

"چناں فحط سالی شد اندر دمشق

کہ یاراں فراموش کردند عشق"

گپ تچک انت - عشق ء نہ بووگ یا فراموشی، زندگی ء تباہی انت - برباد بووگ
انت - لورکاء ہم ہمے گو شک انت -

"دل نجام درد ء وارت

مہراگاں تیرمہ گواریت"

اسحاق چورومی ء لورکاء عاشق ء چورومی ء لورکاء شاعر ابید عشق ء مہر ء چوں

گزارہ کت کنت -

ع بیاجند ء دل ء چہ درکائیں، عشق ء معنادار کنیں

یک نوکیں جہانے ٹائینیں ء واہشت ء سینگار کنیں

صہ اسحاق زندہ کنناں پترے سرے تے ننداں

پدا منیت بلے یکبرے زبان بہ دنت

اسحاق ۽ گپ ہم منگی انت کہ عشق انچو معناداریں چیزے کہ واہشناں
سینگارکت کنت۔ نوکیں جہانے ٹھینت کنت۔ پدا زندگی ۽ سرا عشق ۽ مہرے
ملمائی ۽ اثر انچو باز انت کہ ”من کایاں“ ۽ زبان دنیگ ۽ سرا سرجمیں زندو دارے
گوازیگ بوت کنت۔

اسحاق خاموش ۽ شاعری باز رنگ انت۔ سرجمیں زندگی ۽ درانگا ز انت۔
ماں اے شاعری ۽ زندگی ۽ ذرتیں رنگ ۽ داب مان انت۔ ڈیہہ دوستی ۽ راج
دوستی بہ بنت، یا کہ چا گردی ۽ مہر انچی، من جہد کتگ کہ اسحاق خاموش ۽
شاعری ۽ نوکی ۽ رنگاں پولگ ۽ کوشست بہ کنناں۔ پرچا کہ منی منگ ہمیش انت،
شاعری ہما انت کہ دنیا ۽ نوکیں چیزے دات بہ کنت۔ نوکیں حیا لے، لیکھے،
مانا یے یا جگہی یے۔ من ۽ وشی بوت کہ اسحاق خاموش ۽ شاعری ۽ نوکی ۽ رنگ ۽
داب مان انت۔ آئی ۽ شاعری دنیا ۽ نوکیں چیزے دات کنت۔

شرف شاد

25 اپریل 2016

واب نبشته لو طنت

اگاں من وتی سسا ساچی تجربگ ء گپ ء بہ جنال گڑا چش گشت کنال کہ
سے چیز منی سسا ساچی کار ء بہر جوڑ آنت۔ دیدانک، تجربگ ء مارشت۔ اسل
ء شاعری سماء ء در سماء میانی چیزے۔ ساچشت ء پڑ ء منی حیال ء مرکب تاں
شاعری ء آ، دیم گوست نہ کننت۔

سسا ساچ ء جنم مردم ء گپ جنگ ء نبشته کنگھیل دنت۔ من مرچی ہم زند ء
وسیل ء قصہانی باروا جیڑاں... گپ جنال..... ء پد اُس باں، ہچ نہ
گشتاں.... بلنے پدا گوں وت ء ہبر کنال، شعر نبشته کنال۔ لبرانی رد ء بند بہ سر ء
شہیدانی جنگ منی رگانی خونانی تہا شنکیت۔ لبرانی عکساں کاگدانی سرا جوڑ
کنال۔ در آمدیں ذر و شمال نوکیں نام بنداں ء پدا گوں آہاں سنگتی
کنال۔ ساچشت، چہ وھد ء جا گہانی قید ء بنداں آجو بیت۔ لبر برے کند آنت،
برے گڑیوگی زندے ء ندرگ ء ز اھر کننت ء برے تہا ریں حاموشی ء غار ء تہا
بیگو اہ بنت۔ من دائم ء زند ء تہا ریں کُنجاں داں سر بوھگ ء کوشست گتگ ء
دائم ء ڈکالیں دیار، ستنگیں ڈرچک، چہ بال ء کپتنگیں مرگ، مچی ء میڑہانی تہا گار

۽ چیر تڙ اٿگن و ابانی قصہ نبشته گنگ آنت۔

۽ برے برے مار اٿگ کہ من سکت ٿیگ آں ۽ گوں زندہ جنگ ۽ آں۔ بلتے من
مار اٿگ کہ سیاھیں دیوالانی تہا نوکیں زندہ درانی بوجگ ۽ من ۽ سو بمندی
رستگ۔

پمشکا من ۽ گوں وتی کما تگیں لہزاں مہر انت۔

برے برے من انچو مار آں کہ بنیادم گوں وت ۽ انچو دزگٹ انت کہ پگر ۽ بیچار
دوریں گپے، مردمانی کزا وانگ ۽ گوشدارگ ۽ وھد نیست۔ جیڑگ ۽ وھد
نیست..... ۽ کتے اول وتی دل ۽ تہا سر نہ کشیت ۽ نہ چار بیت کہ منی تہ جاو ۽ موسم
چون آنت۔

۽ پیدا بنیادم ۽ غم ۽ گڈتی ہم عجب آنت۔ ایوکی، زبہری، مہر ۽ محبت ۽ جتانیانی درداں
آسر نیست۔ سر دم ۽ ہمے جاو رانی تہا وتی جند ۽ شوہازگ ۽ پناء کنت۔ ہمے
شوہازگ ۽ سفر چہ وت ۽ بنا بیت بلتے ۽ میخو شاھگان بیت کہ تاں ہمک ہما
جاگہ ۽ ہما مردماں سر بیت کہ آھاں گوں ماہمگر پنچی آست یا بوتگ۔ ہمے
گولا پانی پُشتا روگ ۽ شہازگ ۽ پدا گوں رنگ ۽ رزنا سیاں سیاہی جوڑ گنگ ۽
کاگدانی سرا بہرانی ذروشم ۽ شنگینگ منی شاعری انت۔

بلتے یک جُستے کہ شاعری ہرچی گشت کنت یا شاعری ۽ تہا ہمک مارشت ۽
درشانی بوت کنت؟ ہمے تلاریں درد ۽ کوہ ۽ چہ گوزان ۽، وتی ناتوانیں بالاد ۽ سرا
تڙند ۽ تیزیں توپان ۽ شرتگاں سرگان ۽ بے تہا سیر یانی ہمے ذرا ہیں شپانی

قصہ، کوریں اُمیتانی باندات ءِ و اباں، رژن ءِ روکاں چہ ز بہسریں چسانی
 قصہ..... اے ڈرتیں گپاں شاعری گشت کنت؟ دگہ جُتے۔
 ہُو ہمے لبر کہ من کما تگ انت بے قیمت ءِ بے ارزشت انت..... چم ءِ نراں نیا
 انت، ہمے لبر اں زبان پر... ہمے لبر انت کہ برے اُمیتانی چراگ جوڑ بنت ءِ
 راہ شو ناہنت ءِ چوش ہم بیت کہ ہمے لبر ترس ءِ بسیم ءِ زمسزیل بنت ءِ پاداں
 پتاہنت۔ زندھلاس بیت بلتے لبر ابدمان انت۔ من ءِ گوں اے گپ ءِ کار نیست کہ
 منی کما تگیں لبر و ابیں چا گرد ءِ ٹوہینت کنت یا نا..... بلتے ہمے لبر اں پہ من
 درشان ءِ راھے در کیتلگ۔ پدا گشاں کہ من ءِ گوں وتی درشا تگیں لبر اں مہسر
 انت۔ بلکیں روچے ہمے لبر منی و اباں نبشتہ کنت۔ ہمے اُمیت ءِ واہگ ءِ
 کشکاں سر جنان آں..... دیما جُبران آں۔

اسحاق خاموش

کراچی۔ 5 مئی 2016

ہزار درد ءِ قصہ آنت کہ روج بیگی نہ آنت
اے جمبر آنت دگہ دگہ اے ہور موسیٰ نہ آنت

اے وھدءِ رگ رگ ءِ تہا ہوار ہون مسردم ءِ
آبیتک آبیتک جنگل آنت، نون مسرگ نالگی نہ آنت

ھیال ءِ بے تہا کتا باں شہرے اڈگتک
نون مئے وڑیں فقیر تب اے گپ ءِ ذرخگی نہ آنت

چہ راست ۽ گامپالی ۽ سیر انت ذروگ شہرے ۽
شپانی پارسیانی انت کہ روچ بڑھنگی نہ انت

نہ گشتہ کشک ۽ گوں من ۽ کہ سہبی یکے اول شتگ
من زاناں اود ۽ زپتگیں کہ ہال ۽ کاگدی نہ انت

من چنکے واب زرتگ ات ۽ کشکے ۽ روان اتاں
چتور واباں گوات بارت اے قصہ آرگی نہ انت

اسحاق عشق مسردماں پتاتہ کیگ ۽ گتگ
نوں مہر مہن تر اتگ اے درد سیاگی نہ انت

من ء عشقے ترا چے چے دل ء گوں
ملوریں بیگھے، سہبے دل ء گوں

شپ ء لیلو جنگ تہت ء سرُون ء
کہ روج ء جتگیں وابے دل ء گوں

من جند ء باطن ء رکشک ء تچان آل
چو پیل ء نرپتگیں آسے دل ء گوں

زھیر ء تام شیر کن بُوھگا انت
کئی واسیتہ دگہ دردے دل ء گوں

شینکون دیم انت بلور، تنگی انت آپ ء
بلاھیں شہر ء یک تئن یے دل ء گوں

کرو تکمہ وھد ء ہر چیز ء ندرگ
زدگ روچیں دگہ اوستے دل ء گوں

اسحاق ء شپ گتگ درپے ء چیرے
تئی زیبائی ء ماھے دل ء گوں

برف ابرستگیں بالادء کمالء چارے
تومنء چارے، وتء چارے ہیالء چارے

مسرچی و ابانی کلاتء منی یکے نشنگ
تومنء گندے پد امرگےء بالء چارے

یکیں شہر انت بلے تی موسمء رنگ انت بدلیں
شما ہر چیزء وتی جندء مشالء چارے

چلنچو دزین انت تی شہرء ندرگ مرچاں
نشتمہسلوکء چیا قدء نجالء چارے

روحء بیگہےء کاسگ وتی دستاں زرتگ
وہدء آدینکء تہاگوستگیں سیالء چارے

من اسحاق ہشکس ڈگارے، کہ جتگ ڈکالء
تو پچوتے سے روئے ذرچکےء ٹالء چارے

بُرْزَا بُرُوتِ زَمِينِ، بِه بِيْتِ اَزْمَالِ عُجَا
رُوحِ اَشِيْنَاهَاں دَسْتِ كَلِيْتِ مَاهَاں عُجَا

بِيَا چِه مَنَءِ بِه سِنْدِءِ مَنِي جِنْدِءِ دُورِ بَرِ
بِے تَتِيءِ زِنْدِ، زِنْدِ بِه بِيْتِ مِهْرُوَاں عُجَا

گُولِ وَشِبُوءِ اے گُوَاتِءِ حَرَابِ كَارِي يِے گُتْگِ
بَارِيں وَتَارَا كُشْتِه دِلِءِ مَوْسَمَاں عُجَا

ذی تہنا بُوَتگاں ہمے ڈرچکاں گوں تران اِتگ
تئی زھیرگوں نہ آنت گڑا مسرچی رواں سُبجا

دل برّیں شانٹلے کہ نہ زانت گوں مس رامگی
چینکاں وتی شمشویت ، وتی گوکوواں سُبجا

سوئے گشیت ناں درد منی مُوتک جنت دل ء
ایمن بہ باں گوں زند ء جلیں شادھاں سُبجا

یک جنگلے رُدان اِنْت اسحاق شعراءِ باطن ء
ژندیں حیاالاں ایر کمنال سیاہگاں سُبجا

چہ وت ۽ گیش وتی ساہک ۽ گاماں بگو زیت
مردم انچو بیت اگال جاہ ۽ مقاماں بگو زیت

من وتی جندگوں آدینک ۽ سبتے داتگ
باندا بزینگ مہ بیت دُعاء ۽ سلاماں بگو زیت

آنچس لئیے کہ بناہ انت ۽ بناہ آنکت نہ انت
دل نہ زانت پہ کیا بوشتیت، چہ کجا ماں بگو زیت

پہ کئے بستارے شہازاں کہ دلِ پہسریزاں
پہ کئے شوہاز منی سانکل ۽ دامال بگو زیت

انشی تو کہ دل ۽ روتگ ۽ رازاں چارے
لڈتے انخپیں بہ بکشا کہ چہ تامال بگو زیت

تو ہمانی ۽ بگش کہ وتی کشتک ۽ اول نہ زانت
لوگاں تو اب مہ کنت، کپتگیں نامال بگو زیت

ڈر چکی ہنڈالے نہ انت ساہ کہ پداٹالے جنت
اے چشیں کچے کہ سوگند ۽ کلامال بگو زیت؟

بیا اے وھد ۽ را اسحاق قصہ ۽ چند ۽ بگش ایس
کمکے تیز بروت، چہ منی گامال بگو زیت

راہِ نسیمِ اِنچو ہمراہ اِنچو رمینگ نہ بیت
وہد لہتے گامِ دُورِ انت، انگہ گوازینگ نہ بیت

بیاوتی اوتتاں اے عمرِ درپِ باخوٹی کنیں
شہرِ ڈُکالے اے کپتنگ روگنِ بیسنگ نہ بیت

آدھو رینگ اے آتراپ ساہ زبہریں بوہے اے
مہلبِ آتراں گوں نوکیں قصہ لے میسنگ نہ بیت

زندگی اول آپ بوہانِ رحپانِ انت یک وڑا
متیکِ تئی ہشکلیں تماہاں وہد بادینگ نہ بیت

تو من اے کہ دوست بنے، من دل جنساں پرچہ، بگش
دل منی ناز رکیں چیزے گوں من رنجینگ نہ بیت

ما اسحاق پہ موسماں قربانی عیدِ بوٹگ ایس
روح ما زانتہ منے واستہ ہچبہ کنزینگ نہ بیت

وت ۽ پھ انان“ کشت ماءِ تنی زُبان ۽ یار“ ھو“
اے منگ ۽ نہ منگ ۽ نہ بیت قصہ گار ھو

زُبان ۽ کاسگ ۽ منی تنی براہ ۽ لبزگپ جنت
بہ تند تو دیم پھ دیم بس ۽ لنگلے شہار ھو

اے زارہانی میبگ ۽ زبلیپیں زال ایوک انت
شہاز ۽ بیچ ۽ بزرگ ۽ کنتت کہ چم گار ھو

اے موسمِ آگوں مائے تو نہ جلگے آگ لگ گتگ
ہم سائیں زہر انت آزمان، نے قد حال ملارہو

اے وھد ذرا جیں کسے آ من لوٹاں کموگ کناں
من آ چہ وھد آ کموگیش تہی ہبر پکارہو

آ، مہر مہرم آ من آ بہشت گوانزگی گتگ
نے آسے آگوش ت کناں، نے پلے آگوں یارہو

اسحاق ہر کسے شنگ تہ جند آچم آ ششنگ انت
آ، کور آ لمب آ مچی آ تو ہج مہ گش، بچارہو

راہے جُزبانِ ایس، وتی راہِ سیرا ایس اُول ما
گوں تو ہمگنُچ ایس بلتے چندِ جتا ایس اُول ما

ترائی بُوتہ دلِ گواتِ زُبانِ گوں تو
پرچہ ہر موسمِ تئی شامِ سبایس اُول ما

تورونے گوں وتاچا گردِ اے رنگاں برگوں
چہ ترا رند پدا سُدھِ نیا ایس اُول ما

بُلْبُلَاں پہ تئی تو سیپ ۽ دئیں نالگے سوت
موسم ۽ پُلاں تئی زلفاں کمایں اول ما

تئی ہسک زار مئے وئی ۽ دل ہاٹیک انت
تئی قسربانی ۽ ہر پلیمیں روا ایں اول ما

جند ۽ سیاہگ چہ وتی کد ۽ بٹکے نہ گوزیت
واب ۽ دُنیا ۽ وتی، ماہ ۽ سیرا ایں اول ما

تو ہماہانی دل ۽ ذریک تے اسحاق مئے کہ نہ آنت
ہو مہ زانات تے گڑا چون ۽ کجا ایں اول ما

رُوحِ ۽ دمبرُتگ شپِ ۽ ساھگ ۽ وپسگ لُوطیت
آزمان ۽ ماں زمین ۽ سیرا رپیگ لُوطیت

لہتے استارِ آنت شپِ ۽ میتگ ۽ نازینکِ جننت
ماہ بانُورِ انت شپِ ۽ کھمکے جلگ لُوطیت

کھنیں بازارِ ۽ در۽ دمک دُرہیں ستیلگی آنت
نوکیں قبرانی سرادستے اول دارگ لُوطیت

وہد ۽ بانداۓ دگہ چیلنجو زمانگ درکار
مرچی انسان وتی قصہ ۽ پیچک لوٹیت

تو و عشق ۽ کہ چد ۽ گیش نہ لیک تے چیزے
راج دپستراول گڑا بندگ ۽ سوچک لوٹیت

مردم ہر پیم ۽ نپس گیر انت ادا، زندگی نہ انت
مرچی دُنیا ۽ ہمے لوگ کز وجک لوٹیت

جیرٹگ ۽ مڑا اسحاق لہتے ہمے تئی شعر انت
دل چیاوا ب ۽ کلات یے دگہ بندگ لوٹیت

دَر کُتیں وھد چہ امروز ءِ کتاب ءِ بُرت ایس
مرگ ہمراہ بگُتیں کشک ءِ حساب ءِ بُرت ایس

چند ءِ ساھگ پہ مُد امی اول گُشے و شس نہ انت
دُر چکے ءِ گندے من ءِ چند ءِ گیب ءِ بُرت ایس

هُورک ءِ ھا لیک انت حیلانی دُر میں دَر پ ادا
دم کُتیں اُنچو اے چا گرد چہ و اب ءِ بُرت ایس

مرچی اثر انت منی بازار ء غمے دُوچ کنیں
تو اول پیتکین تے منی دل وتی داب ء بُرت ایس

دوشی دیراں داں من ء ماہ ء جتنگ قصہ ء گپ
سد حرام بات من ء دیدگاں و اب ء بُرت ایس

شہر ء جنگل نوں نہ انت زند ء حساب ء مرچاں
لڈ اتیں مردم ء ء لوگ تیاب ء بُرت ایس

بلبلاں کتے بگشیت دُوری سزاھے مسرداں!
زھیر کنت کڈنگے ء، باگ ء گلاب ء بُرت ایس

ہر کسی دامن انت داگین کتے ء جُست کن تے
ما اسحاق دل پہ کئی لاشیں جواب ء بُرت ایس

واب بے مطلبیں معناہاں درآہگ لوٹنت
اوست زنگیک آنت دل ء شپے ء زاہگ لوٹنت

سُرمہ دانے ء ترا کرنے ء پہریزیگی آنت
قول سرجم کہ نہ بنت ننگ ء سیاہگ لوٹنت

لہتے لوگاں ادا واہند ء کہ جنڈے نیست انت
ایریں ازباب تگرداں گوں پتاہگ لوٹنت

اشکنگ، جیرگ ء زانگ نون کئے ء واک بہ کنت
مئے دل ء درد گنوک آنت کہ للہاہگ لوٹنت

میٹگ ء لنتاں رچپاں بوتہ پدا زھیروکے
کاڑمئے شعراں وتی زلفاں کماہگ لوٹنت

بیا اسحاق گوں وت ء نندیں داں کسے سہب ء بتیت
پانگی ذرتیں شپ ء مُرتگیں واہگ لوٹنت

دل ابیتک أنت ء زباں اوشتا تلگنت
جارهشک أنت کاگداں اوشتا تلگنت

ما، ندرگ دیلت ء سنگے کت وت ء
چمگون أنت نر و مگاں اوشتا تلگنت

سوچن أنت امروز ء دیتانی دل ء
آرس چمانی زہاں اوشتا تلگنت

پی پی ء أنت مرگ مئے ذرچکیں دل ء
آپگون أنت جمبرال اوشتا تلگنت

دل کدوہے ننکہ شاہے ذرچکے ء
گوات بستگ موسماں اوشتا تلگنت

ما اسحاق پہ شاعری ء چے گتگ
لبز گاجیل قضاہاں اوشتا تلگنت

دانکہ و اب انت اے میٹک، کشک ء درھے پیم انت
جاورانی آماچیں سیاہ ء سرھے پیم انت

مٹپہ یے چنگ و هد ء ازدار ء ہمراہاں
سنگ لک اتگ شہر ء کشک ء درھے پیم انت

کتنی چہراگانی رُژن ء قیمت ء بندیت
روح ء ماہ ء بازار ء سنگ ء سرھے پیم انت

تئی مُسریدِ مُستانگِ ذکرِ تاهتاں کپتنگ
منے گس ءِ درِ دیوال گنگ ءِ کرہمے پیم انت

چوسواسِ چپتگیں نیمگے ءِ پادا انت
وت ماں وت اڑان انت منے ہمسفرہمے پیم انت

تو کہ رپتنگ سے پتیری منے دل ءِ کپن دو تک
پیرنگ انت چو قبرستان رہ گزرہمے پیم انت

متیک ءِ تئی حیا لانی سنگتی ءِ سکت دیر انت
گوں وت ءِ کدی نہ ٹہنت، پلے، شرہمے پیم انت

ما نجا اسحاق جنہءِ حال ءِ مرد ماں بگشیں
چو کہ لنگہ ءِ گاجیل، منے ہبرہمے پیم انت

وهدء پاداں به کپیت دل یا تراوشس به کنت
دل نه زانت چون وتی دردیں سرء و شس به کنت

من همائیں چه وتی جندء حساب ء ءن آل
پہن هچ رنگ ء مه جیڑ! اللد تراوشس به کنت

دوئیں نیمگ منی دیوال ء منی جندء نه انت
چون همساہگ ء مسردم هبرء و شس به کنت

مارا دُنیا وتی پُوشاک ءِ رچینگ لُوٹیت
ہمے نراپ ءِ انت زبان ءِ منے گوراوشس بہ کنت

مرچی دنیا ءِ تگر د ءِ سرا جاگہ نیست انت
کُوریں انیاں نُجاگیگ ءِ گور ءِ وشس بہ کنت

کُڈ انت پاد منی حاکم ءِ کہ تیز شتاں
بُرو اللہ تہی دُوریں سفر ءِ وشس بہ کنت

مارا ہر رنگ ءِ اسحاق سہڑگی انت گول وھد ءِ
ساھگ ءِ، ڈن ءِ، اگاں روچ ءِ سرا، وشس بہ کنت

وت ۽ بدلیں کہ دگہ نُوکی لے ہر کس بیاریت
مئے قلم قسمت ۽ آزمان ۽ بڑوت مس بیاریت

سارتی ۽ برف گتگ میتگ ۽ میتگ ڈرستیں
کئے تہمبل بکنت بیپاری ۽ باکس بیاریت

اے دہ ۽ زور پہ عشق ۽ دگہ دودے مہ ٹہیت
دپ کہ ھچی نہ گشیت، چہ عجادل و کس بیاریت

ککشک الہانت تی آہگ ۽ جبار ۽ سوت ۽
تی شبن ۽ منی یک والے ۽ دزر کس بیاریت

سورگیں واہگے ۽ ھشکیں زمین ھچ نہ دنت
لنٹ دُعایے بکن انت بلکیں دپے چس بیاریت

مئے اسحاق قصہ ۽ بامر د ۽ کتنت دست بڑزاد
نوں وتی نام ۽ نبشتہ بکنت ہر کس بیاریت

راستی ۽ مکیں کلات آنت یا اناشاں کپتگنت
زانگ ۽ سنا بگندے زندہ لاشاں کپتگنت

میٹگ ۽ ڈنڈ ورا نت مرچی اے ہبر تور پتگ ۽
عاشقیں دل ھشک چوکہ گل ۽ کاشاں کپتگنت

چے کن ۽ ورنالوں چل ۽ آس ۽ گیش ۽ وت نہ آنت
منتگلیں منے کار ڈرتیں پہ کماشاں کپتگنت

میتنگ ۽ یلکس کُنر گوں سڌگاں لئیب ۽ انت بچارا!
دُرچک شهبالادیس دیر انت کور ۽ گواشاں کپتنگت

تو ۽ من، هر کس، در آمد، دوست، دژ من، سیاد ۽ کس
آنی ۽ دیما بتانی سنگ ۽ تراشاں کپتنگت

کتنے پگیں بستاراں توریث وهد ۽ شاهیم ۽ تها
خراں نهاده ۽ خراں هبر مسرچی بلاشاں کپتنگت

من ۽ اسحاق بارگ ۽ مردم قصبهانی بهر بنت
گوں نداں پادا تلگنت یا گوں کلاشاں کپتنگت

نُوکیں عہدے گوں تئی عہدے اڑان انت تو بحپار
اے وڑا زندگیء آپ بران انت تو بحپار

مرچی تُتنگ انت منی زر منء گوانکے جنگے
دیدگاں چہ منی دریاے تچان انت تو بحپار

ذرچکاں پُوشاک وتی داتگ انت گواتء جانء
مُوسمء میٹگء دُنیاے سُچان انت تو بحپار

مسرچی پاگانی سرا ایر بکنت سنگ کے
چلنچو بستار ۽ ادا قد کسان انت تو بچار

ایوک ۽ گندے ہمے ستلگیں لوگ انت کہ پُر انت
چُشیں بیشکاری ۽ تئی دست اول مان انت تو بچار

من اول دروازگ ۽ وابانی وتی کبل جناں
غم تئی کہ دل ۽ ہر دمک ۽ گوزان انت تو بچار

شعر سک بزرگ انت پوشاکے ۽ محتاجیک انت
گو ہر لبرانی اسحاق زہگال کُشان انت تو بچار

زندگی قصہ ہی کردارے، ہمیں چو بس انت
آست تراگون من ۽ پتجارے، ہمیں چو بس انت

دل گشیت پردتے اے قبراں، اے تو میں شہرے
ڈروگ وت سرجمیں بازارے، ہمیں چو بس انت

دور ما نشانته گشتے دزے ۽ حج متیم نیت
اے دگہ نیمگ ۽ یک ہارے، ہمیں چو بس انت

سنگ بنگ نہ بیت لاپء کہ شدء آس جنگ
بزگ ء چک گتگ کدارے، ہمینچو بس انت

پُرتگنت چم تہ الم دگہ گپے آست انت
جہد پُروشنگ تو گتگ کارے، ہمینچو بس انت

دل گشنے تہت پے ء چو روت گتگ بیگہ ء
کسے پیداک انت پہ گوارے، ہمینچو بس انت

تو منی پُرتگتیں وابانی کلات ء گندے
آہ کش تے، برے پاہارے، ہمینچو بس انت

رُپتگنت نور گشنے پیرگہ ء دیم ء مرچاں
مردم ء نہاد کہ کدارے، ہمینچو بس انت

چے دگہ لوٹیت اسحاق مردم ء نون کار ء کسب
شاعری چونہا روزگارے، ہمینچو بس انت

وہدے تیزیں رپتارے ہرچی روتے آسربیت، کئی ودارے مردم کنت
 پیچے تائیں دُنیا کے کشک روچے و اتر بیت، کئی ودارے مردم کنت

لہز لہز آسے انت، کورمے انت مئے سستا کئے کئی شناسا کنت
 آزمان دُعاهانی سیاہگے کہ آنگر بیت، کئی ودارے مردم کنت

سنگ باری کے کپنگ، وہدے جنگے میدانے، دل تہساری کے کپنگ
 جنگے، جنگے، برجاہ انت روچے بلکیں آسربیت، کئی ودارے مردم کنت

توگوں آپے ہنگاماں، میرے واجہ تے مرچی، سوچ اے دگہ ناماں
 شہر تیوگیں بے سوچ ایت، روج روج مہشر بیت، کئی ودارے مردم کنت

چہماں پر شنگلیں گند تے اے گناہے بازارے، چہوتے کئے سند تے
 جندے ساہگے چیریں کرد، باند اپدے ر بیت، کئی ودارے مردم کنت

بل اسحاق اے عشقے، مردمے بیت یادگرے، دور بارت ہر کشکے
 روتے کنت ہر مردم، دل کہ راہے راہے ر بیت، کئی ودارے مردم کنت

آس ءِ جَلْ گُورَا مَبَا زَا نَت سَاهِ گَا لْ هَمَك دِيَا
رُوكِ هِر نَدَا رَه مَنّے دِي دِگَا لْ هَمَك دِيَا

وَهْدِءِ دَرِپِ ءِ چَلِچُوتِي قِصّهَانِي مُهَر گِ مَان
هَوَ بچَا رِشْرُوكِ اِنْتِ مَنّے زِنْدَمَا لْ هَمَك دِيَا

سِر گَر تے ءِ دَر نَه كِپ تے مَسْنَزَا لَانِي شُو هَا زِءِ
جُسْتِ كَشْتِكِ اِنْتِ پِه مَا، رِه گُوزَا لْ هَمَك دِيَا

مارا تئن ۽ بازار ۽ گون بس تسلائیے
گپاں محل رودیننگ مسردماں ہمک دیسا

مان گیش اتگ روچ ۽ نمب نمبیں برانزاں گوں
تئی گشتان ۽ رنگ ۽ انت آزماں ہمک دیسا

تومن ۽ مہ پہسریز چولوگ ۽ دیم ۽ آدینک ۽
دست ۽ چہ تئی بہ کپاں، شنگ باں ہمک دیسا

تئی اسحاق دُنیا ۽ اتکہ چونیں طوفانے
سُہب مرچاں شوہازنت بیگہاں ہمک دیسا

شپ بہ رُوجِ ءِ بہ مریت ماہکال قُربانی بہ دنت
یکے افسوز بہ کنت، قیمتِ ءِ اَریانی بہ دنت

ذُرچک دَمبُرتگِ اَنتِ دیدارِ ءِ تہی میلانکِ اَنتِ
سِرگرِ ءِ بیا کہ منِ ءِ سیاہکے مہسانی بہ دنت

بُرزیں جاگایے ءِ اوشاتہ وتِ ءِ ستیل کناں
کئے منی کدِ ءِ منِ ءِ مُزِ ءِ اے مہسانی بہ دنت

شہرِ ءِ شوہازگی اَنتِ بلکیں دِلے دَر بہ کپیت
پادِ بلیت کسے طلاقاں وتی و ابانی بہ دنت

نیت کسے کہ بَرَوَتِ سیمسراں آ، دیم شپِ ءِ
پچ بہ گپیت و ہدِ ءِ منی آ گہیں پاسانی بہ دنت

کَشکِ تَر اَنتِ ءِ گُشتِ منزلِ ءِ منزل، منزل
کئے حسابِ ءِ نُوں اِسحاقِ رِپتگیں ساہسانی بہ دنت

کُور اوشاتہ ، بلتے روگ ء انت
چینچو سیال انت زمین سچک ء انت

مہشر ء باریں چیزے آست کہ نیت
دل چہ دنیا ء تر کس ء ڈرہگ ء انت

آچے سردے ، بگائی ء متیت
جان ء گوشت ء وتی ورگ ء انت

ریدگ انت تئی سواس ء ہر دو بند
ککشک پرچہ تراچہ سدگ ء انت

وہد برگشتہ دیم پہ آشوب ء
آس چمانی دیس بدگ ء انت

بیا اسحاق سنگراں کنیں لوگجہاہ
کارواں منز لے ء روگ ء انت

اُنچو بیگانگ انت چه وت ءِ سیال ءِ ماہ، کس کستی نہ انت
ناں من ءِ تنی حیاں، نے منی تو غم ءِ، کس کستی نہ انت

چاریں آثر اپاں مئے آس شنگ انت بلئے انگت شادانی انت
ہر کس نشنگ گشتے گوں وت ءِ لجم ءِ، کس کستی نہ انت

پترے پچ نہ کنت، فاتحیایے نہ کنت، مید ءِ منے کجا ڈٹی لے دز بہ گپت
دوست ءِ دلبر ہما، شیا د ءِ وارث ہما، کس کستی نہ انت

وہد ءِ کہنیں سو اسال سیر ءِ کتے بہ کنت گامے دیما اول بنیت
کپتگیں ماء ءِ تو وہد ءِ اے جہدم ءِ، کس کستی نہ انت

اے ندرگ اسحاق! گندگی اول نہ انت جیڑگی اول نہ انت
بیا منی دیدگاں سوچنے ءِ کما، کس کستی نہ انت

اوپار دم بہ بارت ء چو آپ ء سیرا بروت
مردم پدانہ زانت کجاہتی گورا بروت

اے وڑو شاعری ء وتی سلک ء کنگ انت
شاعر پہ داد ء دتیش ء ہمک پتر ء بروت

ما اے بری گول جند ء وتی مان گیش اتیں
موسم پہل بکنت ، جدا امبر ء بروت

لنٹاں رچیت شراب گشنے مشکے ترک اتگ
مردم نشہ مہ بیت کنی باور ء بروت

کارستے بوتکاں من تنی ذرا جیں قصہ ء
اے گول تو انت کہ باندا انجام آسیر ء بروت

ما پہ اسحاق ء مُردنی ایں باز حیرت اتگ
ہر کس ویتیک ء زانت وتی درور ء بروت

آبیتکیں سفرے ۽ کشک ۽ پداروان ایس ما
”سواس بند نہ بنت“ چیلچو ماں اڑان ایس ما

آ ”کپتہ بہت“ وتی جنء بہت ۽ واستیک انت
دُعا ۽ لبزیاں کئی لُنٹاں ایر کسان ایس ما

رچوک بات تے دپ ۽ تو چووشیں شعرے ۽
مئے عاقبت کہ تئی زہریاں گوں مان ایس ما

ہمائیں تو کہ وتی دیدگاں گوں پجارتہ
ہمائیں اندر ۽ چو رنگے ۽ بجان ایس ما

صمیںچو شنگ ایس وتی یکیں جندء بالاد ء
گشنے کہ لوگ ء تئی پُشتنگیں رزان ایس ما

اے چارده ماه چه گیا آزمان ء پچکپتنگ
زمین ء واب نیت انچو تلویان ایس ما

اے زندگی ء پتینکاں وت ء شہازگی انت
کہ زندگی ء ہمے گاریں قصہان ایس ما

آ، انچو بیت کہ وهد ء سماء سنج مه بیت
پدائے ہوش بروت ء وت ء مه زان ایس ما

اسحاق پُشتنگیں وایاں اول آست بانداتے
نجم جیڑگ ء پُشتنا ، دل ء وران ایس ما

گوات آژناگے نہ انت کہ منے چراگاں ہچ مہ کنت
آس نٹیکہ سنگتے، واہشت ۽ باگاں ہچ مہ کنت

دست کاسگ بوٹگنت پہ لوٹگ ۽ دروازگاں
باند انت کہ شے مسریدیں عشق داگاں ہچ مہ کنت

دانکہ بستارانی برزیں کُوہ مک انت گیدی ۽
منے وڑیں دیوانگانی زور، پاگاں ہچ مہ کنت

بانزی ۽ دربانزی ۽ انگت دوہیل ۽ نیم آست
دل وت ۽ انچو پداریت پہ کلاگاں ہچ مہ کنت

اے پڑ ۽ کہ ماء تو جنگ ۽ ایس لشکر گون نہ انت
کس وتی زہم ۽ مکش ایت، آسپ ۽ واگاں ہچ مہ کنت

پاھو ۽ یک زلف ۽ ٹالے بس انت زند ۽ برت کنت
کنے اسحاق دوست ۽ گشیت کہ پنگ ۽ براگاں ہچ مہ کنت

شپہما جاگہ انت راہاں چہ گسر کپتیں ما
چند ۽ درگجگ ۽ ساہاں چہ گسر کپتیں ما

اے محبت کہ تنیک انت منی ہمراہ بونگ
وہد ۽ آشوبے ۽ جاہاں چہ گسر کپتیں ما

بیا اے شاتکامی ۽ پُرس ۽ گول وت ۽ هور کنیں
بیگاہ سہڑینت انت ساہاں چہ گسر کپتیں ما

گوں ماہچ پیسہ ۽ سلاہ گت نہ خمیشیں وھد ۽
جنگ ۽ میدان ۽ سلاہاں چہ گسر کپتیں ما

ہر حساب ۽ نون وتی پاداں تپہر جنگی ات
دست جت چماں تہ راہاں چہ گسر کپتیں ما

دل تواری پد ۽ کپت کہ آشنا نہ اتنت
روح ۽ رد داگیں ماہاں چہ گسر کپتیں ما

ہو اسحاق جند وتی مارا پدا وانگی ات
وائے کہ مکتب ۽ جاہاں چہ گسر کپتیں ما

رُوحِ ۽ ارواحِ پہ کلیتِ ماہِ ۽ گُباراں دَرَبِئیتِ
سُوبِ نازینکِ پہ جنتِ، واپِ ۽ خُماراں دَرَبِئیتِ

نُویں رنگانی تہا ہائی نہ بیتِ پنجارگِ
شے مُسریدِ پہ کئی شُہازِ ۽ شُکاراں دَرَبِئیتِ

واہگاں تاکِ نہ جتِ بہرتِ ۽ شِبانگِ بُوئتِ
چُونیں اُمیتتے بہ بیتِ سبزِ، بہاراں دَرَبِئیتِ

کسے جندءِ گوں بکنت جنگ ءِ مه زانت وِثانی
تہی تب ءِ گونگ ءِ درور چہ ہزاراں دربتیت

ماے عشق ءِ گوں وت ءِ کشت ءِ پدازندگ کت
مے نشانی چہ حجا قبر ءِ مزاراں دربتیت

گواش سبزانت یا پدا، ہار لپاشیت و اباں
اے بری رُوج ءِ دگہ نیمگے چاراں، دربتیت

واب دزگیر انت منی گوں من ءِ قصہ نہ کننت
ماہ اسحاق! پہ کئی نیادانی و دراں دربتیت

یکے ء چہ ہزار بُوہگی ات
مارا گوں تو دُچار بُوہگی ات

ایر بڑت واہگاں دل ء آواز
بڑگ ء آنچوگار بُوہگی ات

پندلے ات اے جنگل ء سُوچک
تو لگے ء مسزار بُوہگی ات

امبری پیراں سوتک مئے کو چگ
دیم سالء ہمارا بُوہگی ات

کھمکے پیسیر ہُش ات چمگ
تُن ء بازار ء جار بُوہگی ات

زی ترا نندگی نہ ات ء پدا
دل منی بے قرار بُوہگی ات

آپ بوتاں من کترہ کترہ اسحاق!
سرجمیں شپ و دار بُوہگی ات

زندمان، زندمان کنگ ء انت
دل، سرء حاک مان کنگ ء انت

پہ ترا ماہے ایر گيجان انت
دل وت ء آزمان کنگ ء انت

کيچ پہ هنگے ء پيچ ء دور
بل شديک نان، نان کنگ ء انت

اير رچيت تي زهير كيف ء تها
موسم ء جي ء جان کنگ ء انت

جمبرال پيچک ء انت کتي واسيتہ
قصہ بے آزمان کنگ ء انت

سِیادی ۽ بند زور تران انت
وہد ہر چیز ۽ گران کنگ ۽ انت

مئے اہلیگی انت میگ ۽ دماں
دایتانے بیان کنگ ۽ انت

عشق تہی لارک ات نول چالاک انت
مارا طک ۽ نشان کنگ ۽ انت

واب معنامہ بنت گڑ اللیب انت
دل پہ تو پہر ۽ شان کنگ ۽ انت

پشت کپتگ اسحاق چنت پند ۽
کاروان، کاروان کنگ ۽ انت

ککشک و حدے سرا گوزاں بو تمنت
دور منزل گشتے رواں بو تمنت

جمبرال گوں هوار بو هگی ات
شینک بے موسم ء رحپاں بو تمنت

ہو ہما کہ زمینی اول نہ اتنت
مئے سیرء برزیں آزماں بو تنت

تھتگاں کبلے کہ دپء نیت ات
لوگ پہ سردماں سچاں بو تنت

رُوج کئی اُزرء میٹگ ء جلیت
دُست کہ جنء سیاہگاں بو تنت

تو کہ اتک تے ء قو لے سرجم کت
رنگ ہر نیمگ ء بجاں بو تنت

ما اسحاق زندگی سیرا گوازینت
کرد کہ ہر سُجا کساں بو تنت

بیا دلاں کَشکے ٹھہین ایس، یک تماشا یے کنیں
زندگی ۽ قیمت ۽ باندا ت ۽ سودا یے کنیں

پہمے گپ ۽ کہ دُنیا مٹیگ ۽ تئی حال ۽ بزان ت
لوگاں سوچ ایس ۽ پُرانی آرزو ۽ ساہے کنیں

مئے تُواریں سیاہ ۽ بالادانی بہت ۽ آست چے
ٹسکی ۽ ماتیں دیار ۽ سیاہ ۽ ارواہے کنیں

چیر دنت ہونگیں دسیتاں آ، کہ آستونک ۽ تہا
ماوتی قبرانی سنگاں نوک دُنیا یے کنیں

بیا اسحاق اے نوبت ۽ چمسانی حاکاں در کنیں
قصہ یے نوکیں رج ایس یا سنگاں سر جاہے کنیں

واب معنا لوٹگ ء انت ، درد اوں لوٹ انت ترھگ
چم بے نور انت پہ اپنچو گوھریں ارس ء بہگ

ما شپ ء میدان باریں چلنچو رند ء گواز اتگ
روح زانت ناں ہلاسی، نے رونت شپ پہ تیگ

زندگی زندانے ء چونائی ء چہ کم نہ انت
دل گشیت جولاں بہ پرورش، عیب انت بلئے مسرد ء تیگ

تماشہ یے گوں دیدگاں بہ بندء دیدگاں بہ بر
بہ پیچ اے ندرگاں ء مد ء موسماں بہ بر

اے کرنی و اب کپتنگیں فقیراں چے سما بہ بیت
تو میڑھاں گوں در بہ کپ، چناں کس شاداں بہ بر

تو نر پتنگیں گلا بے تے گوں سہب ء نوداں سنگت تے
منے بیگہانی چے گناہ تو بیا برے ایشاں بہ بر

اے دز دور ء چست بنت گشتے تئی حال ء سیر کن انت
تو یا کہ وت دمانے بیا، یا زور مومساں بہ بر

گشتے اے شہر ء دمک ء در پہ شاہدی ء نشنگ انت
من بہ تو چے چے لک انگ بچار قضاں بہ بر

اے میبگ ء بیبکی ء اسحاق من تو سیر پد ایں
کنے ء گشیں کہ گل بیو، اے ستلگیں جساں بہ بر

ما ہبر سینگ ء نوکیں دگہ راہے گپنگ
سینگ ء ذریک اتگ درداں گشتے آھے گپنگ

پے یک یک ء مران انت منی دل پہلکیں گنوک
ھو مسراد بات ترا کہ تو پناہے گپنگ

بیائے مسروز ء وتی کیسگ ء کدارے کنیں
اے چہ کارے کہ تو تیرے جت، سیاہے گپنگ

گننگی منے کہ تہاری ء کماشاں بڑتگ
نانے ما وام گتگ، چاردہی ماہے زرتگ

دل وتی داشتگ ء چم زرتگ انت دستانی دل ء
وہد ء رفتار ء دگہ نوکیں آدایے زرتگ

کپنگیں ذرچک ء اسحاق گلہ یے پرچہ پر بیت
مسرگے ء بال گتگ، مسرگے ء شاہے گپنگ

رُژنائی ءِ تہاری ءِ نام ءِ غمے چتہ
کئے زانت شپ ءِ زر ءِ دل ءِ دام ءِ غمے چتہ

مئے دیدگانی پُشتگیں وایاں بسات نیست
سیرشپ نہ بنت ثات کہ بام ءِ غمے چتہ

کمت رگتیں مس وهد ءِ اے رفتار کنگے
سُہب ءِ نہ جلگ ءِ منی شام ءِ غمے چتہ

مارا گشتے دمبہر ءِ بیرے چہ کرناں پر
مئے موسماں اول گام پہ گام ءِ غمے چتہ

داں تو ہماین وایس وتی پلاں بکش اتگ
زہرینتہ زند ہر دپ ءِ تام ءِ غمے چتہ

گنداں اسحاق آ، زارانت ءِ جند ءِ گول گپ نہ جنت
نازاں ندر کہ لگ اتگ ، حرام ءِ غمے چتہ

چہ دل ءِ سستہ بلتے عشق گوں جان ءِ ہُورِ انت
ذرچکے ءِ ساہگِ انت آنچش کہ نوان ءِ ہُورِ انت

عشق ءِ جنجال ءِ ترا نیم گنگ، نیم من ءِ
ایوکِ انت ماہِ بلتے آزمان ءِ گدان ءِ ہُورِ انت

ہو من ءِ زھیر نہ کنت نوں پہ تئی گندوک ءِ
نوں منی دردگوں دزگٹیں جھان ءِ ہُورِ انت

رُوزگارے گشتے مارشت دل ءِ چکاس ءِ
متیک ءِ تئی سنگتی کہ لنگہ یے نان ءِ ہُورِ انت

آدل ءِ داشت نہ کنت کہ وت ءِ سنگے پکناں
روچے گستا انت پدا گنداں دمان ءِ ہُورِ انت

اوست انچومنی پُر شنگ کہ اسحاق گپ نہ بیت
پُر شنگیں کاپرے چو کہ تئی بان ءِ ہُورِ انت

چُپتِ ءِ سِیہ شپِ اِنْتِ مِیِگِ رَاہِ ءِ دَرُجَا گِنْدے
تو من ءِ نہ شوہازے ہمسفرِ جُجا گِنْدے

اے تجبیں زُبانِ مرچیاں چلنچو مئے سِتا ءِ اِنْتِ
سنگِ مرچیاں اِلہانتِ بے ہبَرِ جُجا گِنْدے

ہر کس ءِ وتی چند ءِ چادر ءِ غمِ اِنْتِ، مہ کپیت
اَسِ کپیتہ بازار ءِ ہُشکِ ءِ ترِ جُجا گِنْدے

مرچی وھد ءِ بازار ءِ نہاد کپیتہ سیاہانی
دُستِ گوں وتِ دِلگوشِ اِنْتِ سنگِ ءِ سرِ جُجا گِنْدے

اے ندارگِ ءِ رنگاں گوں من ءِ بچپارِ نَزیکِ
دُورِ اے تماشہ ءِ اِنچو شِرِ جُجا گِنْدے

وابِ مِیِگِ ءِ تئی چو کہ تنلگیں سِپاھی اِنْتِ
تو اِسحاقِ اے جنگِ ءِ باجیرِ جُجا گِنْدے

رُوحِ آسیریں عشقِ ءِ قِصّہ ءِ کیا بُگُشاں
واہگے ءِ شیطانے، دردے ءِ حُدا بُگُشاں

مُرتِ شاہی دربارِ ءِ پانگو کہ دلپروشِ ات
دل نہ زانت ہے کُوشِ ءِ باریں کئی رضا بُگُشاں

چم کشِ اتنت ہر دو راستی ءِ گواہی ءِ
نشگاں کہ وابانی قِصّہ ءِ ترا بُگُشاں

شہر ۽ جنگل ۽ مرچاں نیست راہ ۽ رہبندے
نیست آدمی گار انت چُش مَجْجَا بُگشاں

یکیں پاس ۽ ہمراہ تے چو شرابے ۽ کیف ۽
پُرتنگیں تسلّا ۽ چون تئی وفا بُگشاں

تئی زہیر ۽ ماہ ۽ سال چیلگ انت گورا لُوپ انت
نیت اُنچشیں رُوچے کہ ترا جتا بُگشاں

زندگاں کہ آرزش بیت، مُسردگاں اول نامے بیت
گنگیں تئی اسحاق عہد ۽ من کیا، چیا؟ بُگشاں

وہد اُمباز بہ بیت، واب ءِ کلاتے بے ردیت
کرد ایرہت مہ بنت بلکیں بساتے بے ردیت

امبری ہور منی گوچک ءِ ستیل ءِ اتلگ
پیرے ہنڈال بہ جنت، بلکن ءِ تراتے بے ردیت

ما لگوریں وتی ہمراہ پہ حُدا بکشات انت
کہ زمین جُمبے بہ بیت کنگریں براتے بے ردیت

ماہ ءِ استال چہ آزمان ءِ درآمد بونت
پہ زمین وارشاں نوں بانگ ءِ سلاتے بے ردیت

اے سیر ءِ سیاہ ءِ بدیں لتیب پتا ہگ لوٹیت
مکران ءِ چیا ہلمند ءِ ہرات یے بے ردیت

کشتک انت ماتئی ناز بُوہیں خیال پیر شاہ ءِ
ہو اسحاق کشتک ءِ انچو، گل ءِ شاتے بے ردیت

عشق بہنات بیت ترا چہ ہلا سیس
رنگ تئی رنگ ءِ درورء چہ ہلا سیس

دل گشتے غلہی ڈگارے کہ
رنجاں آذراہ انت ہرگورچہ ہلا سیس

چینچو نازرک انت وھدء کانچیں بدن
دست لگیت بزال سرء چہ ہلا سیس

ماء تو یکیں جامگ ءِ دامن
عشق ءِ پولنگال پیسرا چہ ہلا سیس

مرگ کونائیت زند ء پاؤوناں
شتر ء شتر روز ء مہشتر ء چہ ہلاسیں

چینچو نزدیک انت چساں پلا باد
کشک تئی ترانگ ء در ء چہ ہلاسیں

پنڈگ ء دست بات حد ا لکتر
شان ء شرب انت ادا سرا چہ ہلاسیں

شیاعری ء سفر صمینگو بس
اتلگ ء زلف ء مہپر ء چہ ہلاسیں

بیا اسحاق زند ء کوچگ ء ستیل ایں
ہج نہ منت زند، هرگورا چہ ہلاسیں

واب أمباز نہ بنت، واب نبشته لوطنت
ماہِ اَسیتال گشت، واب نبشته لوطنت

مارا باندات کبس یے کنگ دوست نہ بیت
زیکِ سیانکل کہ پُرشنت، واب نبشته لوطنت

قاتلِ بڑ اتگیں سیر تراگون انت گردے
کینگاں سیال گوزنت، واب نبشته لوطنت

چینچو واب انت کہ شہید انت پہ وتی باندات
ہمسفر و ہدے سِدت، واب نبشته لوطنت

تنگہ و شہاد گنگ مردماں گٹ بازار
راستی و دید گج انت، واب نبشته لوطنت

دل گوں چپی اڑ لیں بہت و بہ کنت چے گلہ
تئی اسحاق لبر بن انت، واب نبشته لوطنت

کَشکِ دَسْتِ ءِ دِلِ ءِ نَه بَنَتِ گُشْتِ ءُ
مَنزَلَااں وَا بَ اِنسَرَنَتِ گُشْتِ ءُ

گُشْتِ ءُ مَوِیْمِ مَسَا فِرَا نَتِ وِ هَدِ ءِ
مَرگِ چِیْنکَاں نُجَا چِیْنَتِ گُشْتِ ءُ

سِیْرِ صَلِیْبَانِیْ کِیْلِهَاں لُؤْطِنَتِ
رَا سَتِ عِیْسَى یِ ءِ گُشْتِ گُشْتِ ءُ

پُرکِ چِمَا نِیْ مِیْمَاں اَنَدِیْمِ اَنَتِ
کَر دِ اَدِیْنکِ بَنَتِ، پُر شَنَتِ گُشْتِ ءُ

شہرِ قبرانی دامنِ ءِ وابِ انت
موتکِ نوں کھی دلِ ءِ رُدنتِ گُشتِ ءِ

پادِ کہ تِراولانی آشناگِ انت
پندِ ہرپیمِ ءِ گیشِ بنتِ گُشتِ ءِ

نے سیرے، نے کُلاھے مارا اُست
کُوہِ وتی اَرزِشِ ءِ رُجنتِ گُشتِ ءِ

واجہِ اخباراں نامی نامانِ انت
واجہِ ءِ گپِ ءِ کسِ مہِ کنتِ گُشتِ ءِ

اے زمینِ مئے اسحاقِ حونانِ انت
سیرِ نہالیں پدا رُدنتِ گُشتِ ءِ

پُرتنگیں و اباں بڑورات روکیں کندیاں برات
اوست پرچہ ساہء گرنج انت اے عزایاں برات

مارا بس انت مھیری ٹالے کہ گٹ ء لُوپ بیت
قیدء زندانے نہ لوطیت طوق ء زمزیلاں برات

قصہاں ہر روچ باندا نوکیں تابے مان بیت
جڈی ء نکشاں کروج ات یا کہ باتیلاں برات

مارا رُوپے سر کہ بیت تہ مالکے بڑزء حدا
ڈروگیں سہڑینگ نہ لوطیت پاگ ء مندیاں برات

مان گیشان انت اسحاق گوں ساہگ ء چند ء وتی
وازء گشتاناکاں بہ پیچ ات، زورات توجیلاں برات

اے شپ؎ جن ازہ بیت روج؎ کو پگ؎ در کلنیت
زُلف تئی نہ گیش؎ آنت داں؎ ماہرکاں؎ مجا در کلنیت

من ہمے سَوَب زاننگ؎ شِائتل؎ مَلوری؎
گوگووانی پجیگ؎ حُون چہ دپ؎ در کلنیت

زندگیں نِداراہاں؎ بیت تماشہی؎ مردُم
باطن؎ تہ؎ آواز روچے زاہر؎ در کلنیت

وت کہ بنگ؎ باپور؎ چاڑے؎ وڑاے؎ تے تو
تئی زہیرمانشان؎ آنت ہرنشہ؎ دل؎ در کلنیت

چونیں تینی ایس ڈرچکے شہر ء لمب ء گیمرتگ
ہر مسافر ء ارواہ کنیت ء سیاہگ ء درکنیت

اے بہشتیں امروز ہم دوزھے ٹہاں بوٹگ
آدمانی کرداراں باریں چنت حوا درکنیت

تئی زھیر ء نرومگ مئے آپ بنت رچنت چمساں
نیکہ روچے وت کائے، نے تئی حال ء گواہ درکنیت

کتے کتے ء بہ سہڑیناں اے ستاء بازار ء
ہرکس ء کسان گندے، ہرکسے بلاہ درکنیت

دل ششیم یے ء کپینگ بڑگ ء سمانیت انت
نوں اسحاق ہر دیما زندے، مرگ ء راہ درکنیت

بے وسیں چساں بگندے سردریں وایاں بچار
هَوَ پدا شتریں نگاہے عشق ۽ کریاباں بچار

پُنو ۽ پادانی ساکاں کچ گرتہ زیارتے
سیستی ۽ بے گزرد پیگیں کھڈک ۽ باباں بچار

ہر کس ۽ پہ چند آدینکے وت ۽ شیر دیت کنت
من وتی چند ۽ گول جیڑاں، تو وتی دایاں بچار

پیسر ۽ چمساں بہ کش ۽ دیدگاں دسیتاں بدتے
کوریں وھد ۽ ہپلیں عشق ۽ رسم ۽ آداباں بچار

ھمبلو! اے ذرا جیں کشتکے پنہ ۽ پاداں بڑگی
توشگ ۽ پہ مالکے رب! چیز ۽ آداباں بچار

قصہ یے نوکیں گویان انت زندگی عہد ۽ سیرا
ذرتلگیں سیاہ ۽ منی بل مہپر ۽ تاباں بچار

چے اسحاق پہ زندگی ۽ قصہاں پشکیت کنت
میتگ ۽ سیاہ نہ گواہیت، بانگ ۽ داباں بچار

بِناءِ بیتِ چہ ترا سفسرے چہ ترا ہلا کس بیت
زبانِ کُنیتِ منے ہبرے چہ ترا ہلا کس بیت

اے سیاہگاں بگش منی نوانِ سہتے دم کن انت
حیالِ بیتِ رہ گسرے چہ ترا ہلا کس بیت

شہدے تیلیاں بستگ انت مے دلوتیں زبانِ دل
کپیت اس عشقِ سرے چہ ترا ہلا کس بیت

دعا مے رتگ انت گشنے چہ وھدے کھنیں کاسگ
لگشتہ اب چماں درے چہ ترا ہلا کس بیت

اسحاق آپ بیتِ رچیت اے واہگانی مو میں دل
نہ بیتِ شہمِ گلیگِ گورے چہ ترا ہلا کس بیت

ندارھے گوں دیدگاں دل ۽ دیار ۽ سیر بگیپت
بہ شکنگیت شب تہی مہپہراں ۽ روج شار ۽ سیر بگیپت

داں مردمانی جنگل ۽ آ، زہگ ۽ گوانک سیر نہ بیت
نجم مات ۽ دل وتی دل ۽ قسار ۽ سیر بگیپت

اے وھد ۽ ہشکس گوجک ۽ نشانے زندگی ۽ نیت
اے شانتلا نی رم پدا گج ۽ بہار ۽ سیر بگیپت

اے نوکیں رنگ ۽ ذرو شمال ترا اول چہوت ۽ زنگ
نوں شر تر انت کہ دل مہ کنت تہی ودار ۽ سیر بگیپت

اے دل تہی یات ۽ میتگ ۽ اول انچو مہلہ پاد کنتیت
گشنے چو پوریا گرے سبہا ۽ کار ۽ سیر بگیپت

اسحاق! ہرچی دل گشیت پہ واہش ۽ کنگ نہ بیت
بکنت وھد ۽ کتے وتی دل ۽ گوار ۽ سیر بگیپت

ندارگ چارگی انت یا کہ اناں
ہبر گوشیدارگی انت یا کہ اناں

نہ متنگ عشق، واہگ چون مانیت
دے ماندارگی انت یا کہ اناں

بگش من چند آدینکے ٹہیناں
ترا سینگارگی انت یا کہ اناں

ودار آ تئی، دل آ بندان آ بوجاں
ہمے دلواریگی انت یا کہ اناں

گشیت دُنیا، نزانن آزان آ کران آ
طلب آوپارگی انت یا کہ اناں

اسحاق من دل حجام کشک آ شمشنگ
اے قضہ آرگی انت یا کہ اناں

بیا چند دل ء چہ درکائیں ء عشق ء معنا دار کنیں
یک نوکیں جہانے ٹاھسین ایس ء واھشتناں سنگسار کنیں

منے چنک نہ دارنت اے وھد ء چمنانی تچوکیں طوفان ء
چو کُوہ ء زھیراں رُودین ایس یا نندیں واہ ء زار کنیں

تئی دشت ء کپوتال پُخت روچ انت کہ کو کُوہاں چہ بیحال انت
ما جنگل جنگل گرت وت ء کہ گوانک ء تواراں گار کنیں

در کپنت چراگ ء شہم تئی بالاد ء شہاز ء تو زان سے؟
اے روچ ء تھاریں ماہ ء جلشک، مگر یونت کہ کیا دزگوار کنیں

بے تنیگ ء اسحاق ہر چیز گشنے دنیا ء میان ء دیوالے
تو کاتے ہر دو یکجا بسیں وا بانی زرے بازار کنیں

واب نیست، نیست قرار، تئی ودار
سُہبِ عِشام، شپ تہسار، تئی ودار

حساب داراں ذریکگاں دلِ وئی
یک، دو، سئے، چار، تئی ودار

من زندِ کاگدِ وئی مسیں کناں
بِشْتہاں منی بچار، تئی ودار

توانوں اتلگئے پدا بچاروئے
پدا طلب تئی ودار، تئی ودار

من گام گامِ سیاہگاں تئی، منِ بزان
منِ گوں حا کاں کنت ہوار، تئی ودار

اسحاق رفتنِ تئی ہلا سِ دُرست
ہتم توئے، گشتے بہسار، تئی ودار

تئی غم ءِ ممول ءِ مرادے وَ بہ بیت
ٹپ ٹر یونت گڑا، وادے وَ بہ بیت

لائنگ آستونک ہمک دَمک ءِ دَر ءِ
گول شپ ءِ جنگ ءِ فسادے وَ بہ بیت

تئی زھیر اتلگنت بے وھد ءِ دل ءِ
گوجک ءِ سئل ءِ سوادے وَ بہ بیت

منے حُد اچہ وت ءِ ہچ گیش نہ بیت
مٹنگیں کاراں گشادے وَ بہ بیت

ہر کس ءِ سہر ءِ سوا سِ پاد ءِ اَنت
میگ ءِ پاد شپادے وَ بہ بیت

تو اسحاق پہک ءِ شمشنگ چہ دل ءِ
باند انت ٹرانگ ءِ یادے وَ بہ بیت

رُوکِ اَنْتِ اَسْ نِگَہِ غِمْ چِیْ اِ بِیْتِ تِرا، کِمْو دِیسا بُرو
ما نِہِ دِیدِ اِ گُڑِیدِ، هُوشِ ماں نِیستِ سِیرِ کِمْو دِیسا بُرو

اے گِسانِی تِہا مِردُماں زِندِگی، دِوستِ بُوتِگِ وِتی
مِسرِچی ہر نِیمِگِ اِ اَس گونِ مِہِشِرِ کِمْو دِیسا بُرو

ساہِ گِیْمِرتِگِ اَنْتِ ذِرِچِکِ اِ دا رِ وِڑا، گِیْدِی اِ اَس تِ چِے
اے دَمِگِ چِونِہِ اَتِ سا لِے اِ پِیْسِرِ کِمْو دِیسا بُرو

ہر وِڑا مِں کِناں، ہر وِڑا تو کِن تِے، بس مِیا رِیگِ بِنِے
دِلِ نہ مِنتِگِ اِدا مِیْتِگِ اِ چِہِ دِرا کِمْو دِیسا بُرو

مِردُمِ، سِیا هِگِ، مِوِ سِمْ، مِوِ لِمِے بِلِکِیْسِ دِیسا کِپِیتِ
شِہرِ مِراں اِ سِحا قِ! سِتِکِہِ چِا رِیْسِ گُورا کِمْو دِیسا بُرو

ساہکے ۽ بُوشت وهد ۽ گریں چیهالاں نویس
یل بدے قبراں حساب ۽ جنگ ۽ احوالاں نویس

چید گے تمپ ۽ بلا ہیں اے کلات وهد ۽ جنگ
شے بلار ۽ عہد نکش انت، گوستگیں یالاں نویس

پُشتگیں هڈے گشے ارواہ ۽ جان ۽ درنیت
بیا وتی یات ۽ بہ بر بازار ۽ دیوالاں نویس

تو منی شوہاز ۽ بلکیں باندا سیرگرداں نہ بے
دل گشیت دستونکے وهد ۽ بانزل ۽ بالالان نویس

ہر ندرگ مٹ بیت تی نوک بنت چمانی عکس
گلہ ۽ ماہ ۽، بکن ناں، روج ۽ ایستالاں نویس

کمیگ ۽ کچکول ۽ کٹ ۽ بہر یک ڈول ۽ نہ بنت
تو بہارگاہیں اسحاق مسروز ۽ ڈکالاں نویس

کُجا چہ بندات ، کُجا هلاکس انت نزانتم سردُم
اے زندگی باریں چلنچو پاس انت نزانتم سردُم

ماسُهب شُشنت گوں بیگہانی شیرابیں اریاں
اے کشکاں چلنچو گلاب آس انت نزانتم سردُم

پہ کمبر ء آ، سدیچ ء قصہ دو عہد کاریت
بلتے تئی جنگ ء دیسا بڑا س انت نزانتم سردُم

مر انت پہ ڈیھ ء ہما کہ عشق ء گُشت ابابت
وطن اُملائی جیگ ء لاس انت نزانتم سردُم

اسحاق بیا نیتانی سینگ ء دگہ سیرے دین
اے گلزین مکہ انت ، ماس انت نزانتم سردُم

ماکہ گشتگ، راست گشتگ ڈروگ ۽ بستار ۽ چه ڈن
جنگ بیت بے ادا، یا بیت بازار ۽ چه ڈن

هؤ منی کوش ۽ تہاری سر جنان انت دمک دمک
کہ منی داوا شنگ نون رند ۽ لاسار ۽ چه ڈن

هؤ منی ہامین ۽ بیگم جنگیاں بش ۽ زنگ
هؤ منی دہقان بڑنگ موسماں کار ۽ چه ڈن

ملگاں سیا بون ملیت، کیسگ ۽ دانکے اول نیست
گند منی رھشون بو تگ چه وتی وار ۽ چه ڈن

ماوتی گوشانی ستک ۽ اوشت ۽ درونتے گشیں
است دگہ آوازے بلکیں ڈاہ ۽ کوکار ۽ چه ڈن

بیا اسحاق اے بادشاہ ۽ دیم ۽ سیا ہیچکے چینیں
مردگاں چیدگ کنیں یک یک ۽ دربار ۽ چه ڈن

بُیا زمین ء کساں کنیں چار ایں
واہگے آزماں کنیں چار ایں

راست ء آدینک پُجنت ء بڑھنگ کنت
دِیدگاں خاک ماں کنیں چار ایں

تئی زھیر مِوسمے کہ مانِشانیت
مِوسم ء قدِ حال کنیں چار ایں

روک بنتِ قصہانی مئے قندیل
واہشاں خونِ ماں کنیں چار ایس

کُوریں سِدکانی سَتلگیں عہدِ ء
پہ کتے ء پھر ء شاں کنیں چار ایس

کَشک داں منزلِ ء کُجا ڈر وھنت
اَنچو دیمارواں کنیں چار ایس

وھد گول ماں اسحاق گوازی کنت
نوں وت ء ماتگاں کنیں چار ایس

تو دُور نِشنگ تے ءِ کُن تے منزل ءِ توار
دروازگاں نے بزمِ کبیت، نے دل ءِ توار

دستاں سیریں کہ رستریں اے وھدھوئی انت
پہ کُشتگین ءِ بیر ءِ مکن قاتل ءِ توار

چلتی بکنت زمین ءِ دِلاں حاکم تہی
راست ءِ بگُش بکنت پدا باطل ءِ توار

من مَوسِم ءِ کُدوھے کُتیں دیدگاں وتی
چومرگے ءِ جستیں تو من ءِ دِلدِل ءِ توار

مارا اسحاق عشق وتی باور ءِ بدنت
ہر درد سینگ ءِ چو بکنت زبیل ءِ توار

ساھگ ۽ پشت کپاں وھد ۽ حساب ۽ بڑواں
دل بگش من نہی رکشک ۽، کھی داب ۽ بڑواں

ھو کہ نیادی ادا لہم انت پہ سُسُئر ۽ نیاهی
چونیں شتر ۽ گول بہ جیڑاں، گول حراب ۽ بڑواں

حشر ۽ میدان انت ادا ہر کسی بازار ۽ تہا
کھی فتویٰ ۽ بڑوراں پہ شراب ۽ بڑواں

منی بوجیگ، منی گوات ، منی دریا انت
پرچہ طوفانے ۽ بیہار ۽ تیاب ۽ برواں

رابعہ بصری نئے تو کہ پہ تو مکہ کلیمت
چارده سیال ۽ سفر ۽ من کئی باب ۽ برواں

ڈرچکے ۽ بوہگ ۽ انگت اے نہال سیالے جنت
کڈنگ انت دل، پہ نجام باگ ۽ گلاب ۽ برواں

من ۽ دُنیا ۽ اسحاق باز سبق وانیننگ
یکیں سیک ۽ گوں کئی دین ۽ کتاب ۽ برواں

دامے دَور دنت من ۽ یاوت کپیت دام ۽ سیرا
گول من ۽ جیڑ پیت حیا لال نشتہ آرام ۽ سیرا

یکیں دل باریں نہ زاناں چلنچک ۽ سو دا جنگ
زندگی ۽ کار ۽ بار ۽ کس نہ کنت وام ۽ سیرا

آ، منی زیکیں فقیری ۽ گتگ شہبانکے
سرچی آ، بانک مجاز انت پہ منی نام ۽ سیرا

آہگ ءُنیا ہگ تئی موجیں تب ءِ گوں بستگ انت
پہ ترا چمساں شہاراں من ہمک گام ءِ سیرا

پہ طلب دریا یے چنکاں بہت بلئے تئن ءِ نہ بارت
قصہ یے لوٹیت نولیک مہر ءِ ہوشام ءِ سیرا

پُشپد ءِ پدرتچ ڈرتیں دست ءِ گوزجگی شُنت
وہد مرچی موتک کاریت رند ءِ گھر آم ءِ سیرا

سِالے ءِ پد زندگی ءِ لذتاں علیدے کنتیں
شیرکنیں تامے بہ ریتک ایں چلیں تام ءِ سیرا

پاد کشان انت اسحاق پہ واکدار ءِ نیمگ ءِ
نوشگی انت زہریں گرد مسرچی ناکام ءِ سیرا

شپ وتی قصہء اول آران انت

موسم انت، جنگل انت ء ماہمراہ
شپ وتی قصہء اول آران انت
ماہء دست ء چراگے اوشناتہ
بزمش و ابینگ انت اتر اپ ء
سارتی یے جان ء کپتنگ ہر درد ء
شپ دگہ جیڑ گانی دُنیا یے
شپ وتی قصہء اول آران انت

است ات چیزے کہ نام ء مہر ء پر ات
اتک دُنیا ء رست ء ذرچک یے بوت
ساہگ یے چیرے گیتیک پیرز گاہ ء
رہگوزال داشت ء نشت ء قصہ جت
شاہگان بوت ذرچک، شنگال بوت

یکے ء ساہگ ء را منزل گت
 یکے ء بہر بہر گت ساہگ
 یکے ء لمبے سست ء گوں وت برت
 یکے ء ساہگ ء گوں گلہ گت
 یکے ء ساہگ ء را امبازات
 یکے ء ساہگ ء طلب گون ات
 ماں پتات یکے ء وت ء ساہگ
 یکے ء کپے رپت ء گٹ ء گت

ذرچک دُنیا ء گوات ء ولگون گت
 ساہگ ء ساہ دات یک روپے

ماہ ء دست ء چرا گے اوشاتہ
 شپ وتی قصہ ء اول آران انت
 شپ بلتے چمّال آرس گواران انت
 شپ دگہ ذرچکے کشکال چاران انت!!

قصہ یے وھدء گپ ءء گالان انت
زندگی چو زھیر نالان انت

ما وتارا تھاری مانپوشنگ
شپ وتی ساءء آس بالان انت

ایوکی بس من ءء گوں تران ءء انت
دل نہ زاناں کجام حیا لان انت

ما نہ ایس قصہ ۽ تئی کارست
عشق تئی دستر ۽ مثالان انت

جنگل ۽ بیل کہ سبز ۽ آباد انت
شائیل ۽ دل گو ما چنالان انت

تئی زہیر انت کہ ہلک آتار انت
تئی زہیر انت کہ جان ۽ مالان انت

چے بکنت دل اسحاق ۽ بستار ۽
دل وتی بانزلان ۽ بالان انت

زندگی گرماگی رُوحپانی حساب ء انت گُشنے
عشق تہی انگت ہما انت تَرند ء تاب ء انت گُشنے

پُشتگیں تہت یے گُشنے کہ وھد ء پیڑگاہ ء میار
غم تہی پیرزالے پُمن، دیماداب ء انت گُشنے

بیا اے زیک ء پتر ء مسرچیک ء باھوٹی کنیں
پیڑوہ ء دینیں آس تیرے، سیالے کاب ء انت گُشنے

ماوت ء گارینتہ اسروز ء تہاریں جنگل ء
وھد درگج ایت ہمک ء، چو کساب ء انت گُشنے

گُشنن ء گُپتار کل انت کورے ء لمب ء سیک ء
ھار ملان انت، اسحاتے کرنی واب ء انت گُشنے

شهر کساباں رُودینان انت قُربانی اول باز بہ بیت
اے سالء کہ غم حیرات انت، شادانی اول باز بہ بیت

ماتتی زھیرء گوارشت ء چہ تُن ء انچو ریپ دئیں
انچوتی دیدارء خلوت چسانی اول باز بہ بیت

ما چہ چندء نا آشنائیں چساں و اباں دات نہ بسیں
انچو کہ دل گوگو نالیت، اومانی اول باز بہ بیت

من چہ وتی اوپارء ڈاک ء انگہ دیما جُزراں باں
پلے ندارہ قضہ سیاز انت، حیرانی اول باز بہ بیت

بیا چہ اسحاق ء بستارء گیشس، سوتاں کلاتے بکشائیں
بُرمشس نہ گواہیت بازارء تہ نادانی اول باز بہ بیت

واب کنت چساں ملامت آگہی بیہار دنت
عشق تہی انچیس سلاہے جاگہے ء کار دنت

گس وتی پیرہ گاہاں چلنچو ڈرچک رُودین آنت دگہ
موسم ء آب ء ہواہاں آزمان ھینار دنت

ککشک بلکیں آشنا بنت گوں مئے پادانی پداں
ناروائیں وھد ء گش کہ پلے مارا وار دنت

زندگی کلمیر بیت باندا ت ء ڈٹانی سرا
گوات ارواھانی نکشاں چلنچو رند ء بار دنت

ما فقیریں سردم ایں مئے زکر ء تاہت مئے وڑ آنت
تہی وتی شاہی تہے ، ہرکس ترا بستار دنت

ما اسحاق ء قصہاں گوں جنڈ ء کارست پُول اتگ
لہز لہز ء کار گپت ء جیڑگاں کردار دنت

روحِ شُت در مُلکے ۽ یا ماہ گُباراں و اب کپت
تو نہ تیک سے و ہدے گردشِ تئی و داراں و اب کپت

مچکد گھاسین بات کہ کٹکے کھلیاں رسیت
جنگل ۽ چاگردشت گول ذرچک ۽ داراں و اب کپت

حاجیاں مکہ، مدینہ آل گت، اتکنت پدا
یکبرے دل اُتک جیگ ۽ تئی بہساراں و اب کپت

نُوہ مُرادے پہ من ۽ تئی دامن ۽ پاکیں کنار
ذگر ۽ چوگان ۽ چہ پیسر دل خماراں و اب کپت

تئی ہماشیدا کہ و اب ۽ گون اتنت دست ۽ دل ۽
آگہی ۽ گشت یا گول آہ ۽ زاراں و اب کپت

نئے شناسایے، نئے دوستے، ہمزبانے رست اسحاق!
واہگے بیگانگی ۽ چہ تواراں و اب کپت

مئے وتی منزله، مئے وتی آپسره، توئجائنگوروتے
نیست ترا همبلے، نیست ترا رهبرے، توئجائنگوروتے

گچجن ء انت من ء ساه ء سر هر دکیں، چارراه ء دل ء
ستک گندگ نہ بیت، نے رسیت باورے، توئجائنگوروتے

من اے وهد ء گشتے تامرے بوتگاں، هرئجائگوناں من
بل منی قصه ء تو بگش یکبرے، توئجائنگوروتے

رپتگیں مسردماں، رپتگیں ساھتاں، کتے پدا آرت کنت
پُرتگیں اے دلاں مان نیست زیرے، توئجائنگوروتے

وہد ہر کترہ ء سُنک گپت چہ من ء ہُو میاری مناں
کَشک کَشک ء منی رُوک یک اشکرے، تو نُجَانگور وئے

مئے کتاب ء ہہاشعر ء گالاں ابیدھچ گندگ نہ بیت
مکتبانی دِراں رُمب اتگ لشکرے، تو نُجَانگور وئے

گورم ہاموش بنت، کورتن ء مرنت، دانکہ ہورے مہ بیت
نے ترا دشت یے آست، نے من ء کلبرے، تو نُجَانگور وئے

زندگی ہشتی ء لیب ء بڈ سے نہ انت کہ ترا باج دنت
زندگی یک زرے، زندگی مہشرے، تو نُجَانگور وئے

ہر کس ء لیکہ یے، ہر کس ء مرد مے گوں وت ء گرنج اتگ
تو اسحاق نشنگ سے ایوک ء رھسرے، تو نُجَانگور وئے

سیر گپنگ ایس چہ راہ ءِ وتی راہ ءِ کپتنگیں
یک روچے بُوتگ ایس ءِ بلتے ماہ ءِ کپتنگیں

دُنیا ءِ تِن ءِ کُلی ءِ ترمپے ودی نہ بیت
سُہب ءِ در اتلگ ایس گُشتے بیگاہ ءِ کپتنگیں

توہرچی گُت کن تے وتی بستار ءِ گُت کن تے
جُست ءِ فقیر ءِ یل دے آ، درگاہ ءِ کپتنگیں

تو پہ تیابی لمبے ۽ گوادر بہا گتگ
مسرچی ہمائیں ما کہ اول دریا ۽ کپتگیں

تتی حاجت ۽ پہ عشق ۽ دگہ ہچی پشت نہ کپت
چہ ہر کس ۽ گسر ما سر ۽ سیاہ ۽ کپتگیں

تتی لڈٹاں شیر کئی ۽ دگہ زہرے مال اتگ
اے اول ندر گے کہ بد ۽ زاہ ۽ کپتگیں

تو زندگی ۽ ڈرچک اسحاق گواتاں بکش اتگ
ما مسرگے بو تگ ایں چہ وتی سیاہ ۽ کپتگیں

مَرْتِکِیَس چِراگانی هاترا مَبُو مَهتِل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ
وَشِیانی نُوداں چِ دِیدِگانی راہِ ءِ شَل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ

سِتکِ ءِ باوَرِءِ شاہِیْمِ تُورِکنتِ کَئی جَزْمِ ءِ ، گولِ زماَنگِ ءِ وِزْمِ ءِ
مِسرِچی دِلِ اِیْتِکِیاں پَلِے کنتِ وِتی بُجَل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ

کَسْتِ ءِ کِیَنگِ ءِ زھریں پِیا لگاں بَنو شاتاں ، مِسرِچی مَنِ کِہ اَزاتاں
مِسرِچی مِرگِ ءِ بانو رِی دِیدِگاں کِناں کِجَل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ

وِھدِءِ زِیْمِریں لُٹاں رِاسِتی ءِ قِسمِ اِیرا نْتِ ، حوَنِ ءِ رِکِلیں بِیرا نْتِ
چِیدِگِ اَنْتِ راہانی پا دِ ءِ نِگِریں تِراوَل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ

مِسرِچی مَنِ کِشندِہ مَنِ مِڈِیا نِی وِاھندِ اَنْتِ ، اَنگِ مَنِ سِرا تِرنِدا نْتِ
داں کِدِینِ ءِ موخِبا بِنْتِ پُدرِ شِتگِلیں دِلِ ءِ تو کَل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ

اَسِیَس کِہ نو اَنْ ءِ مَنِ پِلاں تا نِکِہ سَرِ بُو تِگِ ، چِچِو کارِ شَرِ بُو تِگِ
کِہ اِسْحاقِ بُو تِگِ مَنِ شَہرِ تِیوگِ ءِ جِنگَل ، بامِ اَلْمِ ءِ اَسِیْتِ

منزلاں چہ سیر بگوز، پیسر بیو
ساہگ ء چند ء مہ ہنز ، پیسر بیو

من وتی چند ء بسات ء کمتران
تو منی گاماں دو گرز پیسر بیو

اے ندرگ گول من ء چارگ نہ بیت
گند! ”لنڈان انت شگرز“ پیسر بیو

گیش بنت اے ساہگانی دم کنوک
اے تنگی ء مہ بز ، پیسر بیو

چے منی واہگ کہ ہمراہ آل تنی
چے تنی لوٹ ء گرز ، پیسر بیو

بُست کنت چمے کہ ارواہے ترہیت
منے ہما ارس ء ہوز ، پیسر بیو

کسے اے واب ناں دیتگ ناں و اباں آژناگ انت
تنی مُحبت ءِ قصہ چتور داگ داگ انت

من جنتی یے کئے ءِ ، دوزہی کئے ءِ بگشاں
تنی کہ چاریں کشس ءِ شنگ جنت ءِ باگ انت

من کش اتگ چہ وت ءِ زندگی ءِ مانگیشاں
اے دل نہ گیش اتگ، انچوتی جیگ ءِ اوتاگ انت

من ۽ چه سستگ انت ، شيادي ۽ ذرتين مهرين گگ
من ۽ راداشتگ ۽ تتي زلف ۽ ياد چنت بُراگ انت

اے هُونان ميگ ۽ دهکان ۽ دهل سبز ينگ
نه زاناں بُرز بلئے پر چه واجه ۽ پاگ انت

ترا به بارت اگاں چه وتيگ ۽ سير بُگوزيت
اے زندگي گون وتي چند ۽ هُونان اوژناگ انت

اسحاق بيا که تتي مچدگ اول هامين انت
اسحاق بيا که رد انت سياه ، زمين جو پاگ انت

تُو تہاری بہ بارت کتو ماہکان بہ دنت
آبیت دل ء منی چٹڈے سریگ ء مان بہ دنت

من ہر وڑا چہ ہے مہرگاں چناں چنکے
بہ کنڈیت کتو من ء واہگے نشان بہ دنت

ہما کہ عشق ء گُشیت روزگارے، نا پُوھے
ہما کہ مہر ء عبادت گُشیت، بان بہ دنت

ہمیشہ انت تئی غم ۽ راستیں اثر کہ پدہر بیت
پکش ایت نمب ۽ پداسیر بر ۽ چہ سیان بہ دنت

چہ عسابت پہ چشیں زندگی ۽ مڈیاں
بہ بارت عزت ۽ ننگ ۽ چٹھہ نان بہ دنت

نہنگیں ہارمن ۽ وھد ۽ بارت چوں گوں وت
بہ لانچ ایت پادگال پہ من اگال آ، مان بہ دنت

اسحاق زند ۽ کناں پترے سیر ۽ ننداں
پدا ملیت بلتے یکبرے زبان بہ دنت

آج وت ء کٲش ء پدا آچ منی بالاد ء بہ بر
تو منی ترانگ ء درکن چه دل ء یاد ء بہ بر

من هم مسردُمال دُنیا ء سُرُون ء وابل
پاھو ء ذرنج من ء زلف ء وتی سیاد ء بہ بر

دل وتی مویسم ء بازاراں کنان ایں قصہ
اے دل ء پیچ تگر دے کس وتی نیاد ء بہ بر

انچیس تیرے چه وتی چساں بجن، گار بہ کنت
زہے تو چه وتی برواناں منے پہناد ء بہ بر

مارا پیشدار بہار گاہے وتی جیگ ء تہا
گو چکے انچیس وتی عشق ء اے بر باد ء بہ بر

درپ ہالیگ أنت اسحاق کاسگاں ترند آپ کج انت
نوکیں دُنیا یے ء سرکن وتی ایرماد ء بہ بر

میکیں سفرِ انتء پدا کشک اول باز انت مسرچی
منی همراه وتی همراهال شہاز انت مسرچی

منے دُمانی نصیب ء دگہ کرنے لوٹیت
گوں کز اہانی کز اہال کہ نماز انت مسرچی

ذیکیں گزی تئی بگ ء گوں چسرت ، بے چریت
پاشکیں قصہ بلتے پرچہ ادا راز انت مسرچی

وتی شاہیم ء من ء تُو رء بہا کن بیشک!
منی لاپاری تئی وهدء لیاز آنت مسرچی

دھرء زندان ء اے دیوال نہیں آنت نازینک
پمن زمزیل گشنے زیرے ساز آنت مسرچی

کوہ رُحبان آنت پہ تئی زمکیں پاد ء برمشاں
بیا کہ زمسیرگ پہ تو کلبر ء داز آنت مسرچی

پلے تریاک ء وتی آس ء سیرالیب کننت
راج ء ورناتئی باندات ء پہاز آنت مسرچی

ڈیھ کہ رُوک انت اسحاق! رُوک بہ بنت دل انچو
باند انت شعراے بالاداں مہ ناز آنت مسرچی

منی جہانے سنگتِ انت، من سیاہ سیر ترا گُشاں
چہ مردمانی آرزیشِ ء، چہ ذریتاں در ترا گُشاں

مس بھ نہ زانتہ دلِ نُجاں کس اس ء پُروشِ بیت
اسے وھد چہ من دُور بیت ، گُڑا گسر ترا گُشاں

شرابِ ء ز ر من تینگِ اتگِ ہنوشاں انکہ تو بز ان
چیا من زندگانی ء نُوں ہُشک ء تر ترا گُشاں

بساتِ چیںچو منزل آنت ۽ واہگ ۽ طلب جی انت
من نشته جیڑاں انگت ۽ ۽ همسفر ترا گشاں

اے دل کہ آنچو پُرشنگ ات تہ ٹکراں اول نز چتیں
او دلبری ۽ ساہ ۽ کپ، او ویش ہبر! ترا گشاں

اے گیدی ۽ کہ سنیگ ۽ دل ۽ راموہے دز کیت
تچان باں ۽ بال باں کہ بال ۽ پَر ترا گشاں

اسحاق تو اے میتگ ۽ چراگے ٹیکی کت کن تے
اے مہ لقاہیں صورت ۽ وت ۽ گول بر، ترا گشاں

گرنجے ء بوجان انت وهدء قصہاں آسیر نہ کنت
آ، من ء چو ساہگ ء ہمراہ، مجاں آسیر نہ کنت

زی وتی کشکانی ہمراہیں مُریداں ذرہ اتگ
سرچی دُنیا آشایے منزلاں آسیر نہ کنت

زپتگیں کولان گوں بستیں ذریگتیں ما، دل وتی
سرچی دل جند ء زباناں آسیر نہ کنت

تئی غم ء زرتگ کپوتی گو گوئیے سرچی بدل
جنگلے اریاں نہ زوریت گریوگاں آسیر نہ کنت

ماے وهدء ساہگ ء قصہ نویس ایس شات بہیں
آ، وتی واباں گوں پُر کیفیں شپاں آسیر نہ کنت

بیا اسحاق اے واب ء دُنیا چہ درکائیں دلے رُژنا کنیں
شیاعری لبز ال اڈان انت گلہاں آسیر نہ کنت

کر دے واہند

(شہید صبا نامہ)

ماہِ رُحبانِ انتِ مئے شِپانی کدہء
دائمنِ اے ایتالاں جاگہ گت گشتے
روحِ شنگِ ات ہر تہا ریں باطنِ اے
نا اُمیتی، بے وسی، دلِ پروشی اے
پیتک پتڑیک اناگہ چہ دلِ اے
رژنِ اے بدواہاں چراگِ اندیم گت
رژنِ تالانِ انتِ بلتے ہر نیمگِ اے
رژنِ اے کوشِ اے دستِ خونینِ انتِ کئی؟
راستی اے اندیمگِ اے عمرے گوزیت

ذر وگ ۽ بیگو اہی ۽ سہتے ہم نہ جنت
 کرد ۽ واھند دانکہ کرن ۽ زندگ انت
 آ کہ جھد ۽ ستک ۽ ایسا نے گشت
 منزل ۽ لیکھ انت گام ۽ دیمتر ۽
 دمبرگ، اوشنگ نہ زان انت رھسرا
 ننکہ گامگیجاں حسابنت تیز بہاں
 ننکہ گر پنچت ذروگیں و اباں معنہاں
 مسرچی بزرانت راستی ۽ بیرک پدا
 مسرچی شوب ۽ روج سہر انت گشت
 شوب نوکیں رنگ ۽ تہر ۽ انت گشت
 یا ہو ۽ دار ۽ سیرا ایر انت قلم
 رنگیں خونانی نوکیں قصہ یے
 قصہ یے انچسیں کہ بھ آسرنہ بیت
 کرد ۽ واھند دانکہ کرناں زندگ انت
 کرد ۽ واھند راستیانی چیدگ انت !!

شرط ہما شرط انت کہ چند ساہگ ہمراہ ممکن
آ، گشیت دُنیا یے شیرکن یک دِلے دنیا ممکن

بُر تلگیں اوستے ہما انت کہ ماں اُوھیگ ء نہ بیت
پُر شتگیں اوستے ہمیش انت، منزلے ء راہ ممکن

پہ پوتیں واہگاں مئے شیر کنیں کوکو نہ بیت
دُرچکاں باندا ہار بارت انت دِل کڈوھے شاہ ممکن

ہرہ دری باندا ت مسرچی پال گت کولاں تئی
نوں پہ باندا ت ء تماہاں مسرچی رنگ ء براہ ممکن

پہ حسابے ء کتابے عمرے ء لوٹیت دِلے
تو وتی زیکیں حساباں مسرچی نیں کڈ ء ممکن

مارا اے دُنیا اسحاق ء قصہاں چوں باب دنت
روح ء باپشت ء اے زند ء قضہ یے ء ماہ ممکن

ماکہ و ابے گُوپ ایسِ دلِ ءِ رتِج ایسِ
واہگِ ءِ پڑی کدہ ءِ رتِج ایسِ

کیز بزمِشِ اَنتِ گولِ دلِ ءِ سیا زالِ
زنگِ ءِ زاراں و تی تہسا رتِج ایسِ

شعرِ تئی دیدگاں نبشتہ بنتِ
کاگدی ٹکراں گڑا رتِج ایسِ

پُزِشگئیں بوجیاں زِرے زوریت
کوہنیں ماہوراں جنگل ۽ ریح ایس

رتک رُژنا بہ بنت چسراگاں گوں
لیکہاں شپ کنیں سیا ریح ایس

گوانک سیرگوزنہ بنت چہ دلبنده ۽
گلہاں چند ۽ دامن ۽ ریح ایس

روح واپنت اسحاق حساباں گوں
آزمان ۽ پہ ماہ کجا ریح ایس

دِلے آزاریں، پگرے شرکنیں بیا
اے عہدِ قصہ یے آسیرکنیں بیا

چراگاں مسرڈمے ۽ زِند بکش ایس
ہسلاسی ۽ گُمان ۽ دَر کنیں بیا

شُدیکیں ہسوتاں گویا کے بکش ایس
کماشیں ڈروگے ۽ باور کنیں بیا

رج ایس بیا موسمانی گوارچ ۽ رنگے
حیال ۽ سیسواں واتر کنیں بیا

اے ہوشیاماں مسافر کشتک انت منے
اے ہوشیاماں دلِ گلبر کنیں بیا

اے عشقِ پھپھوگی ما بہ گند میں
شپاں ماہو، وتِ عومر کنیں بیا

بُرج ایت چلنچو دلِ ارواہ بہ زان ایس
حیالے شاعری انگر کنیں بیا

مہ گڈ ایت وھد منے ہنڈالان باندا
رُدریں چو ڈرچکے ءِ بَر کنیں بیا

اسحاق ماچہ وتِ سَک دوربوت ایس
وتی حالِ وتِ ءِ راسیر کنیں بیا

مدیگ ء تئی و فاهانی قصه ء هبر کُهن انت
کشک نُوک بوهان انت چونا، دمک ء دَر کُهن انت

وهه لو طیت بادینگ قدح ء شیراباں گوں
انتظار ء روچ ء شب بوتگنت گسر، کُهن انت

گوانک جنت من ء کبکے جنگل ء ایتکی ء
آشینانه انت موسیم ذرچک، تاک ء بر کُهن انت

ما دل ۽ ڪتاب ۽ هر شعر په تو راه داتگ
شاعری بلاس انت مٽے گشتگس هبر گھن انت

تن ۽ بزرگ ۽ سیر کپت دل، ندارگے چاریت
چو نه زانت بے چارگ منزل ۽ سفر گھن انت

لنکال بدے زحمت چي انت دُوری ۽ نیمون
بیست ۽ یکمی کرن انت کاگد ۽ نپر گھن انت

عشق راستی ۽ مذہب، هو اسحاق اے راستے!
دریس مکتب ۽ اصل ۽ درست بے اثر، گھن انت

رُوکِ مِیگِ بے چِراگی اِنْتِ بِلئے
بِزگیں چِماں کھی اوستِ ءِ شِلِ ءِ

بِیا بِچارِ کِہ چُونِ بچکندِ اِنْتِ زِدْگِ
بِیا بِچارِ کِہ بُراہِ چُونِ اِنْتِ جِنْگِ ءِ

مِنِ وْتی اِرماناں سِیاں گُوں وْتِ ءِ
هُوِ بِلئے قِیْمْتِ نِہ بِنْتِ تِی کِجِھِلِ ءِ

دِلِ گُشِیْتِ ذِرچکے کُتِیں پِہ تُو وْتِ ءِ
تُرِیسِ اِشِیْسِ اِنْتِ کِہ تُو مَنِ ءِ باندِ اُڈِ ءِ

مِکْرانِ ہامینِ بُوْتِگِ اِمْبِراں
حُوْنِ رِیچِ ءِ، تُو ہَمِہِ وَاِیْتِہِ گِلِ ءِ

بِیا اِسْحاقِ سِیرِ کِشِیْنِ چِنْدِ ءِ مِیگِ ءِ
گُرِیوگاں پِچِ اِیْسِ اِمْلِ ءِ ماہِلِ ءِ

هَشْك بُوْتِك اے زین آپ نہ گواہیت شہرء
بلکیں یک روپے حد اانچو پتایت شہرء

ما وتی زہگاں کجام دَرَسِ سَبَقْ ءِ بَدِیْنِ
روپے یک بامے دگہ رنگے ءِ آسیت شہرء

ہر کسی دست گُشنے پُر شتگ ءِ چالک انت گندے
گُزَنگیں زہگاں کتے انت نانے شہاریت شہرء

آس لیب انت ۛ پدا کا گد ۛ پُوشاک منی
من کہ بے سُچاں تہ گڑا آس اے شنگیت شہر ۛ

مرچی قبرانی سرا بیرکاں چیدگ مکن ات
زندگیں مردے کہ مرچی نہ گواہیت شہر ۛ

زنگ گپنگ منی ورناء حیاں ۛ اُوپار
نویں بانداں منی گپ نہ سگیت شہر ۛ

من کہ گڑیواں تہ اسحاق سیر جمیں جنگل گڑیت ایں
تہلیں بچکندے بہ جنت پمن ۛ چے بیت شہر ۛ

چماں بلئے نہ دیستگ ات، زراول تیا بے ات
ریک ۽ سرا نبشته ات ار سے کہ و ابے ات

دست ۽ شہار ۽ پنڈ گے لوٹ ات یا شون دات
دیا ندر گانی تھا پچ کتا بے ات

اے موسم ماں کہ سرو تی ھیتار ۽ قبر گت
اے موسمانی کدہ ۽ چو نیں شرابے ات

اللہ ۽ قُدرتاں وتی نیکی گچین کُنتت
مے بندگانی سجدگاں سنٹیں ثوابے ات

تراشت انت بُتانی ایوکیں بالاد ما وتی
انسانیں واہگانی شُبین لُوکیں دا بے ات

بے تو اے زندگی ۽ نہ بُوت بہر بہر دل
بے تو اے عشق ۽ لیب گُشنے اول عزابے ات

ما باطنانی سنیگ ۽ پشکپت ایں چہ وت ۽
پُوشاک کُنڈگانی اسحاق یک گُلا بے ات

تو روپے روپے گيرِ بِنِا مہ بُرِجِ آساں يارِ چُش
مَنے دِلِ هَمائينِ گُونِ تو اِنْتِ مَنے دِيدِگِ اِنْتِ چِکارِ چُش

چہ مُوسَمانيِ پَلَوِءِ دُو بَسيلِ مَنِ اُولِ زُرْتِگِ اَتِ
نہ تو دِلِءِ حِيالِ گُتِ، نہ حِيْرِ اَتِ مَنِ اُولِ يارِ چُش

کُزُوجِ نِکْشاںِ پِيسِريِ پَہِ نُو کِيسِ کِشْکِ ءِ کِشْکِ ءِ
تِرا گُونِ اَنچُو هُورِ باں، بکنِ مَنِ ءِ تو گارِ چُش

چو کھنیں لو گے وڑا مئے واہگاں اول کُنٹ نیست
نُجا چہ کسے بنیت ادا بہ بیت دل ء میار چُش

اے وهدء قصہ ء دگہ کماشیں عہدے نوک کنت
چہ سر دُماں گلگ مکن، نیت دل ء قسار چُش

اے شہر ء دمک ء دَر نہ بنت تی مکران ء درور ء
نیت آداں پمن ء دل ء نیت بہار چُش

اسحاق زپت ء چلیں دودانک ماں اول اشکتگ
نہ ذروہیت دانکہ زندگی بہ سگ ٹپ ہزار چُش

زردے ہزیت تہ باند انت چمے ترہگ بہ زانت
واباں مسام بستگ انت کشکے سدگ بہ زانت

اے جنگل ء کہ ماوتی چند ء را سہیل اتگ
اے جنگل ء ہند ارگ ء کسے روگ بہ زانت

تئی بنجل ء نہ زاناں نجام ڈرچک دوست بیت
درگج ساہگے کہ من ء مچکدگ بہ زانت

یک آسے دست ء ایر منی، آسے دامن ء
اے آئی ء تب انت کہ دل ء انسرگ بہ زانت

من وهد ء جنگجاہ ء نجام بہر ء کپیگاں
دل جیڑگ ء نہ انت نجا بہہ جنگ بہ زانت

من وهد ء بانزلاں گوں اسحاق ہور بستگاں
آپہ من ء گنوگ انت، من ء پچگرگ بہ زانت

من ۽ گشت ۽....

من ۽ گشت ۽ نُون اَرِياں اير بر کہ
من دُنيا يے زر ۽ باهُوٹ کُرتگ
چپوتی نالگے زياں گوں بستگ
چراگی شہمے ۽ گوں ذروگ بستگ
گنوکيس بالو يے پاداں لتارتگ
دے عشق ۽ وتی رپکاں پتاتگ
غمے گوں شادا ہی آل سیا نگ داتگ
من ۽ گشت ۽ نُون اَرِياں اير بر کہ
اے دُنيا مطلب ۽ و اباں گوں رہن انت
وفاء ۽ دير گوستگ مہر کوہن انت
دل ۽ رپ انت سُبکيس ٹہک ۽ کندگ
ہمک واہگ وت ۽ چہ واز مندگ
شپ ۽ گلہ نہ انت کہ سہب رپتگ
ہجگہ تو مہو دل و اب کپتگ

من ۽ گشت ۽ نون ارساں ایر برکہ...
 پہ نام ۽ جنت ۽ دوزہ بہا بیت
 گوں بالاداں ادا، ارواہ بہا بیت
 پہ روج ۽ قیمت ۽ اول ماہ بہا بیت
 پہ منزل رپتگیناں راہ بہا بیت
 وتی ہنکین ۽ جند ۽ جاہ بہا بیت
 سیرانی آرزش ۽ کہ سیاہ بہا بیت
 من ۽ گشت ۽ نون ارساں ایر برکہ
 گوں وھد ۽ جنبش ۽ انسرت ہر کس
 میاریگ انت سیر ۽ چہ واھگ ۽ وس
 ادا سردم گشتے چو دلوت ۽ پس
 کہ لاچار انت مدامی واک ۽ دزر س
 نہ بنت تب جہل ۽ بزر ۽ یک ۽ ہملمس
 چو زھر ۽ ہلھل انت کیفانی ہر چس
 من ۽ گشت ۽ نون ارساں ایر برکہ.....
 پہ شہدیں ہلوتاں گوکار رستگ
 چو کوہ ۽ بزی ۽ اوپار رستگ
 دلانی نہادی ۽ گواہار رستگ

زمین ء سیر بُر ء اِستار رُستگ
 تئی آستونک ء تہا سنیہ مار رُستگ
 تو یکے لوٹ اِتگ نُوں چار رُستگ
 من ء گُشت ء نُوں اِریاں ایر بر کہ
 قدم جُز ان انت کُشاں نیست منزل
 دو کترہ ارس عشق ء مُزء حاصل
 تو یل داتگ من ء پلے، نہ جنت دل
 اے ناڈ راہی نہ کُشیت داں سرء سیل
 دو چم بکشاں ترا چمے بکن کل
 من ء گُشت ء نُوں اِریاں ایر بر کہ.....
 اسحاق اے موسماں ڈس ء نِشاں نیست
 اسحاق اے مسردُماں قول ء زباں نیست
 اسحاق اے نوبتاں سیت ء زیاں نیست
 اسحاق اے مکتباں راستیں بیاں نیست
 اسحاق اے میزگاں مزن ء کال نیست
 اسحاق اے شپ مران انت ماہکاں نیست
 من ء گُشت ء نُوں اِرساں ایر بر کہ.....!!

روح نہ گندیت ماہ تچیان ء ۽ پشکپیگ
جباہ روان انت راہ تچیان ء ۽ پشکپیگ

مات دُعاہاں قبرکنان انت گپے آست
بچ مران انت سیاہ تچیان ء ۽ پشکپیگ

زند ء پڑ ء اے گوازی چلیجو رند ء بیت
جٹک روان انت تاہ تچیان ء ۽ پشکپیگ

قول نہ دارنت وھد ء نہنگیں رپتار ء
دل پہ ودارے آہ، تچیان ء ۽ پشکپیگ

ڈروگ پہ راست ء مہتل بیت یا دیساروت
قصہ آسیر گواہ تچیان ء ۽ پشکپیگ

مرچی اسحاق اے واجہ زمین ء چچی کنت
راج ء چیدگ، براہ، تچیان ء ۽ پشکپیگ

اُڑ

بیا چراگے کشیں دِلے بال ایس
زندءِ گرنجِ جنازہ بکش ایس
گوں پوتتاں روئیں زہیر نالیں
چینکے لالچِ سرے باہ ایس
چندءِ یک نوکیں کشکے شو نا ایس
سرگو زیں دوستاں ساہ اروا ایس
واب رو دین ایس سنگاں سر جا ایس
ڈروگ چنڈ میں راست کونا ایس
موسماں بانزلی کنیں بالے
ھلوتاں شہاریں چہ ہالے
زندءِ ماناءِ قضہ لے جوڑیں
کشکاں طالع کنیں در کائیں

پُرسشتنگیں واہگال دینیں اوستے
 شعرسازیں پہ دُڑ منیں دوستے
 کترہاں سال ءِ یاتاں پَرین ایں
 سالان دست ءِ گریں چکرین ایں
 ماہاں قول ءِ قرارے کنزین ایں
 ہپتگاں ساہگے ءِ جُزین ایں
 روج ءِ داریں ءِ دست تاپین ایں
 مہلبیں زلفاں کدھے مین ایں
 مہلبیں سہباں ٹپے آزین ایں
 مکتباں اے سبق ءِ وائین ایں
 زند جنگ ءِ اڑے کنگ لوٹیت
 زندر است ءِ وڑا کنگ لوٹیت
 دل بلوچے، مرٹاہ کنگ لوٹیت !!!

هَوَّ پدا من ء ناول !!

(رود پتر ء تا کے)

هَوَّ پدا من ء ناول !!

گندے روج شپ کپنگ

گھنٹیں ریشے ٹپ کپنگ

گندے سیٹ ء نپ کپنگ

ڈروگ دپ ماں دپ کپنگ

گندے راست ء چپ کپنگ

هَوَّ پدا من ء ناول !!

اے زمین سچک ء انت

زندمان مرگ ء انت

آزمان درگ ء انت

اے جہان پُرشک ء انت

ماہ دیم ء گرگ ء انت

هَوَّ پدا من ء ناول !!

پاد تراول انت پند ء
 واب ء آگه انت بنده
 نیت سما حدابنده
 گون انت قهر هر رند ء
 نیت داشت پیوند ء
 هَوَ پدا من ء ناوَل!!

هَوَ پدا من ء ناوَل!!
 نود که نه بنت مهپل
 دل که هچ نه بنت مهتل
 شپ که سیاچ کنت کنخل
 بے سما انت گرانساوَل
 شهر بوَتگ انت جنگل
 هَوَ پدا من ء ناوَل!!
 گندے رنگ ء دابے نیت
 آگهی ء وابے نیت
 گندے زلفاں تابے نیت

کیف نیست شرابے نیست
 پردگ ء حجابے نیست
 هَوَ پدا من ء ناوَل!!
 من نَزو ریں انیانی
 نسیم بہریں ارمانے
 ٹمہن ٹپیں درمانے
 من پہ عہد ء داستانی
 واب کپتاں پہ شانے
 هَوَ پدا من ء ناوَل!!
 ہر کس ء اسحاق گندے
 پہرگ ء نہ جنت جندے
 گپ نیست گدان نندے
 نیاد، یکیں شاہیم ء
 زعفران ء ازگند ء
 هَوَ پدا من ء ناوَل!!

تترّاں تترّاں شراب ورنّت
کہ منی آگہی اول واپ ورنّت

بیا دلال سِتک ءِ دامن ءِ بند ایں
مہکجاں بِلّ کہ ٹہسل ءِ داب ورنّت

قدحاں مُوتک مرچی درشانتگ
کہ ادا حُون بے حساب ورنّت

سر ہما زندگ انت اے دُنیا ءِ
لبز نوشت پدا کتاب ورنّت

بیا اسحاق مُوسم ءِ کنیں شعرے
نود شزنّت ءِ ماہ تاب ورنّت

پُڑشتگیں واہگے، بٹلگیں ترائنگے گوں تراگون بیت
اے اسحاق ء مہ لوٹ بلکیں دیوانگے، گوں تراگون بیت

چلیچو سیک ء سیرا ماتی واہگ ء یک مسیتے گتگ
ماہے جیڑ اتگ بلکیں یک پانگے گوں تراگون بیت

کد نبشتہ بہ بیت پہ من ء قضہ یے وھد ء تاک ء سیرا
کد من ء سنگتے، شہر ء دردانگے گوں تراگون بیت

ڈرست اوشتا تگنت دمک ء آ، نیمگ ء پہ تورھچاری انت
چہ منی واہگ ء بلکیں یک چانگے گوں تراگون بیت

بلکیں باندا من ء تو ہمے جاگہ ء زیارتے جوڑ بسیں
یک چیراگے من ء گاریں پروانگے گوں تراگون بیت

ککشک دمبیرتگ انت منزل ء پاسگ ء بیا اسحاق ء گشیں
ھوشس برجاہ نہ انت، چونی ء زانگے گوں تراگون بیت

ماہِ اِستِلااں گُشنے شوانگی ءِ دمبرتگ
آزمان ءِ اوں شپ ءِ پانگی ءِ دمبرتگ

مرچاں کُبلے جتہ وھدءِ وتی اَمبارءِ دپءِ
ما، اوں بے شیرپنی ءِ دلسانگی ءِ دمبرتگ

منی ورنائی ءِ تتی نوبت ءِ سوت انت ازبر
تو نہ سینگارے چہ دُر دانگی ءِ دمبرتگ

جیڑگا آل کہ بہ سہڑیناں اے زھگیں عشق ءِ
شے مُسریدیں دل ءِ دیوانگی ءِ دمبرتگ

کتنے تئی سنگیں اے بالادءِ ہبہر پرمائیت
چم اوشیتاگنت حیرانگی ءِ دمبرتگ

روچ ءِ کریابی ءِ بڑگ کنت من ءِ، چے بہ کنناں
نوں اسحاق زند چہ بے تراںگی ءِ دمبرتگ

ماوت ۽ سُوتک نہ زانت آس پدا، اے وڑ بیت
ڈُرس ت ڈروہنت ۽ اے چگاس پدا، اے وڑ بیت

باسک پُروشتنت پہ باندا ت ۽ کُروچیل وهد ۽
مانہ زانت کھت کپیت، بُراس پدا، اے وڑ بیت

پہ مُسامانی مسٹاهاں دل ۽ دَزگُل مکن
ایمنیں وهد بکنت تراس پدا، اے وڑ بیت

پینچ ۽ میگوری انت مسرچی منی کردانی نشان
کئے ۽ گشتگ کہ وتی پاس پدا، اے وڑ بیت

تو ہمے گندے کہ چم زورنت ندارگ پہ بہا
گیش بیت جیڑگ ۽ وزواس پدا، اے وڑ بیت

بدگمانی ۽ اسحاق! چنک نہ دارنت ترمپے
نے وفاپشت کپیت، تاس پدا، اے وڑ بیت

عشق دُوستِ اِنْتِ اِگالِ وِطْنِ اِنْتِ عِشْقِ
هَوُوْ چو کوه ءِ وِڙا مَسْنِ اِنْتِ عِشْقِ

بیا دگہ قصہ یے کنیں بہدات
مہر منزلِ اِگالِ کفنِ اِنْتِ عِشْقِ

باریں کئے نسیمِ راہ ءِ باجو بیت
تئی سیرِ اِنْتِ مَنی بدنِ اِنْتِ عِشْقِ

دانکہ چم گندنت پاداں کشاں بو!
ہشکلیں زیدے بزاں چمن انت عشق

تئی بہسائی بدن، دل انت مئے مفت
عشق روزیگ تئی، نلن انت عشق

حون ، مالش ، زمین ، آجوی
مئے وطن ، مئے وطن ، وطن انت عشق

سوج دئے بیا اسحاق شعرے بوان
ہو بکن کہ ادا مکن انت عشق

حیالان ژند بکنت دل، هسودا برتگ تو
من ء مه لوٹ من ء سيار ء بود ء برتگ تو

من ایوکی ء وتی مہرگاں سجا بہ چناں
کہ عشق زرتہ وتی رسم ء دود ء برتگ تو

پہ سمیانی ميار ء اے وھد بر گشتگ
بلوچ ء کینگے داتگ ء دودا برتگ تو

پہ عشقِ قصہءِ ذر و گ آنت بٹاک ءِ و شیں ہبر
وفاءِ اوست وتی کل ءِ کُود ءِ بُرتگ تو

ہمودا دل نہ رسیت دست لک بنت دائم
منی اے واہگ ءِ بستار اودا بُرتگ تو

ہمودا ایر گتگ من وتی دل ءِ دنیا
چے رپک سیاز اتہ باریں ءِ چود ءِ بُرتگ تو

تو کند اتگ ءِ پدا گُریتگ ءِ گتگ واتر
گشتے کہ جمبری سیاچے گوں نود ءِ بُرتگ تو

اسحاق ءِ گواہ ءِ نشان قبرے ءِ نہ بنت گندگ
کفن نصیب نہ انت، شیشٹ ءِ شود ءِ بُرتگ تو

وہد ہمیش انت زندہ متاہاں گستا کنت
دل کہ ہماہاں زانت، ہماہاں گستا کنت

دیوالانی پُرس چسراگاں ہمراہ انت
شہر من ء چہ شام ء سبہاں گستا کنت

بیا اے شپ ء را، من تو نو کیں در سے دینیں
سُہب وت ء چہ نا آشناہاں گستا کنت

ما اے کھنیں دو د جنگاں بکثات انت
عشق بگندے کہ ورنہاں گستا کنت

ما چہ شعر ء تنگ ء بنداں آجو بسیں
جُتک وت ء چہ یک ء تاہاں گستا کنت

ما چہ تُجام عہدانی تیاہاں در بیانیں
چول وت ء کہ اے دریاہاں گستا کنت

بیا پہ اسحاق ء نو کیں جہانے ٹاہسین ایں
دہرادا کہ مہر ء وفاہاں گستا کنت

بُرہنگ

من لوٹاں
کہ وتی دوئیں چماں دستِ عدلِ ایرِ بکناں
تُر اپدیاں
بلکیں توچہ من گیش دیت بکن تے
اے چاگردے
چاگردے اے مردِ ماں

اے مردِ مانی چیریں کرداں

ءِ کردانی بڑہنگی ء

من ء پہل کن!

من دمبُرتگ

کہوتی چمٹاں پہسریرات نہ کنناں

یا بگندے ندرگاں سگت ات نہ کنناں

ء بنداشس اول گت نہ کنناں

کہ منی ذرع چانٹ ء

دُنیا یے اوشتاگ بڑہنگ ء

منی چمٹاں تو بڑور!!

ماہِ مہکانِ کُجا دستِ کپیت
باریں آزمانِ کُجا دستِ کپیت

تو اے گو مازاں گریزانِ مہو!
تئی شدِ نانِ کُجا دستِ کپیت

جنگلِ مرگِ منی مہسانِ انت
شہرِ انسانِ کُجا دستِ کپیت

مارا منے چندِ جدِ اجست نہ کنت
ستکِ ایمانِ کُجا دستِ کپیت

تئی بازارِ دلانی لیبِ انت
دلبرِ حبانِ کُجا دستِ کپیت

دیدگاں رڈ در آورتہ گشتے
بڑگ ء وان سُجا دست کپیت

جاگھے بند کنسیں عہد ء وتی
ھو چُشتیں بان سُجا دست کپیت

مارا گر ماگ ء وتی بیس پر انت
تئی زمستان سُجا دست کپیت

عشق ء تئی نام ء زتگ ہرچی ادا
نقص ء تاوان سُجا دست کپیت

ذی گول تئی بگ ء اسحاق ہور اتال من
مرچی سیار بان سُجا دست کپیت

کئے وتی جندء بہ شیب ایت وهدء چاتکول ءتہا
توشگے اویاراں نیست انت کہ بگلجول ءتہا

آفرین کہ زہگ سہڑ انت گوں پڑ اینگاں سیک ء
آفرین کہ سیاہ داشتگ سردماں جول ءتہا

جنگ ء قصہ شول کشان انت دگہ داں کرنے ء
ماں بکن سوہانیں تیراں گیشس پستول ءتہا

ہو مبارک بات ترا تئی بادشاہی زندگی
ایر ہر ورنہ ہے ء سر، کہت ء کچول ءتہا

دل نجام گپ ء بہ جنت ء راستی ء سنگت بکنت
حیف! کہ مجھے نہ گواہیت شوئم ء کامپول ءتہا

ہر دو گوشاں ڈامپ دنیا کس اسحاق نر ٹک نہ کنت
گوات ء تراناں اش بکنت کئے شیکگ ء کول ءتہا

ذروہ آسروتی جنداول بزوں رپینگی انت
پگی این بار ماں گورمے ۽ گڑا میسگی انت

تلوسگ زندگی ۽ گوستگیں روچپاں پہ نہ انت
مارا باندا ت پہ باندا تے ۽ گوازیسگی انت

دل کتا بے ۽ تئی یات رمیز انت وهد ۽
شیاعری نوں دگہ تہت یے من ۽ واپینگی انت

عشق ۽ تام ۽ بہ چش تے زندگڑا زندے بیت
نیمگے زہر ۽ دگہ نیمگے ۽ پینگی انت

رژن ۽ وش آتک ۽ چراگانی بلگ الہی انت
رژن ۽ وش آتک ۽ تہساری گڑا تر سبپینگی انت

تو اسحاق قصہاں کنی دامن ۽ تالان کن تے
ذراہیں چاگرد ۽ سرا و اب انت ۽ واپینگی انت

آگهی وابے ۽ وڑا گوستگ
زندگی چو گشے شپ ۽ گوستگ

پروشس جولا ۽ عہدے ورنانکن
آجونی شیلکے دل ۽ گوستگ

اے بشارت پہ زندہ مستتاگے
دیدگانی سیرا حدا گوستگ

تئی حیاں انت چو پُرک ء چمان انت
تئی ودار ء منے چے دل ء گوستگ

پترے آزمان ء تالان انت
باریں کتے ماہ ء مینگ ء گوستگ

یکیں دمک ء روان ایں ماء تو
لشکرے کمو پیسر ء گوستگ

کئی کتاب ء نبشته انت قصہ
منے اسحاق کشک چہ عجا گوستگ

شہرِ دَمکِ وانگی اَنت
ذرتیں کِشکِ زانگی اَنت

نُودِ اُولِ نہ پڑام اَنت
نے کہ دوستِ ترانگی اَنت

اَرَسِ دیدگاں ہُشکِ اَنت
جُڑ پگندے شیانگی اَنت

گُھل جَتِ دِلِ ءِ دَرِ مَا
گِیرِ تَتِی هَرَانِگیِ اَنَتِ

قَصَّهَانِیِ اَسِیرِ نِیَسْتِ
گَالِ ءِ گَپِ زَمَانِگیِ اَنَتِ

قَوَلِ ءِ عَهْدِ پَرْدَاچِ اَنَتِ
سِیَاهِ ءِ سِیرِ نَشَانِگیِ اَنَتِ

زِنْدِ اِسْحَاقِ هَلُوکِ اِنَتِ
بِسِ نِشَانِ مَانِگیِ اَنَتِ

کَشکاں جُنزین تے مسزلاں کارے
هَو اگاں رپتگیں دِلاں کارے

آ، گوں ارزانی ءِ نپاں مکِ انت
تو نُجاں واب ءِ مُشکلاں کارے

من وت ءِ سست ءِ دَوَر دات چہوت
کئی دِل ءِ دُونگ ءِ گِلاں کارے

اے زمین سُورگِ انت نہ زان تے تو
راست رُودین تے باطلاں کارے

ہر کسی کہ جواب لبتیکِ انت
چہ نُجا زانت ءِ عاقلان کارے

چینچو دریا اسحاق ہوشین تے
سنگتاں ، دویتاں ، ہمدِلاں کارے

آزمان ءِ وَ گُشنے ماہ ءِ نپس بند گتگ
زویچ ءِ پریات کنگ بزرگ ءِ بس، بند گتگ

من ادا تلویاں تو اودا غمیک ءِ حیران
عشق ءِ زندان ءِ وتی پرچہ دوکس بند گتگ

من نجا گام بہ کنزاں پہ تئی واہگے ءِ
پاک ءِ زندگی ءِ یکے ءِ وس بند گتگ

ایریچاں من دل ءِ موجیں شپ ءِ درپ ءِ تہا
وہد اوشیتا دل ءِ بانگ ءِ جرس بند گتگ

مارا خونان گوں وتی قصہ یے لکگ لوٹیت
حاکم ءِ شہر ءِ ڈرہیں سیاہی ءِ مس بند گتگ

مرگ یل دانتت اسحاق ترانگ ءِ دشت ءِ پتیری
چہ ہما زویچ ءِ دل ءِ ہورکیں کبس بند گتگ

ما ترا دیتگ کتابے، دیدگاں لکاں گتگ
تئی نگاہاں پرچہ ذرستیں جاگہاں لکاں گتگ

ما کتابانی تہاداں زندگ ایس و زندگ ایس
اے کجام ترس انت ترا اے ساہگاں لکاں گتگ

ہوہمے واسیتہ اے سردم ذرست گمراہ بو تگ انت
ما ترا چو کہ حدیث ء قصہاں لکاں گتگ

ما کہ مسرچی جند ۽ پادانی لگتھماں ایں ، بزآن
مئے نصیب ۽ بہت دیر انت واہہاں لکاں گتگ

تو کہ گریھ کش ات ۽ ماراڈ راہی لے دات ۽ شتے
شیانٹلاں الہان، گوگو موسماں لکاں گتگ

پہ وتی جند ۽ سواہیاں پاد دائم تلوسنت
دگر ۽ پادانی سفر چوں منزلاں لکاں گتگ

اے اسحاق آپے، ناں آسے، اے دگہ چیزے، دل انت
ہر وڑا چمٹاں کہ دیستگ واہگاں لکاں گتگ

ٹپے درمان بہ بیت و ابے ۽ مطلب بہ رسیت
مردم ۽ جاہ انت دل ۽، رُوہ بہ رسیت، تب بہ رسیت

کس ۽ پہ مُرگیں کن دیلاں گُشنے رحم نہ کنت
من گشاں راج ۽ ہمک زہگے ۽ مکتب بہ رسیت

چے نیشگ تئی زورانی کلات ۽ دیمسا
لبزے بوانیت ۽ پداسردم ۽ رب بہ رسیت

اے ندارہ پہ گُشنے قضہ ۽ تہنا و شس انت
جنگ بندات بہ بیت، نیمکے مرکب بہ رسیت

آڈھورے منی چاگرد ۽ نہ بیت سیاہ کُشگ
جیگاں آتارکناں کُشکے مہلب بہ رسیت

برات ۽ گوازینگ ۽ ماچچیر اسحاق پد نہ رَویں
وہد ۽ ناسر پد ۽ یک کُشکے اول لب بہ رسیت

دستورِ اعظم

سُجَّا جَلِيَّت اِدا مُرْكَانِي مُوسِم
هُمَك دِسْتُور چو دِسْتُورِ اعْظُم

بُگُش ماہِ ءِ تَهْـمَارِي ءِ نُماسِگ
بِيُو پَہِ جَنَدِ ءِ سَيِّتِ ءِ لُہْلُہاسِگ
مَہِ زانَتِ بَہِ جُحْتِ ءِ پُرسِ ءِ بامِ آسِگ
هُمَك کارِ گُراَنِ چو بَنَدِيکِ ءِ ناسِگ

بہ پُرشس چو شیشگ ء ءُٹک ء ءُٹک بُو
 ادا بے غیرت ء بے آپ ء چک بُو
 مہ گوز، چہ سیاہگ ء ہر پسیم ء لگ بُو
 مہ پڑرج ہر کس ء گوں کُرنج ء ٹگ بُو

بہ سُچ شایتیں دلانی گرد گرد ء
 بدتے دست ء وتاسے زہکیں زرد ء
 چکل دتے زندگی ء مین ء شرد ء
 بہ ریپ ہریکے ء تیج ء ورد ء

اسحاق اے شپ زہیر آنت پہ سیاہے
 ٹہین ایس بیا دگہ رھبند ء راہے
 ہمک میٹگ گشتے لتیبوک جاہے
 دلاں درکار نازینکیں وفایے
 ہمک دستور چو دستور اعظم !!

کتنے تئی مہراں بڑوریت چنک ء شاہیم ء بکنت
واہگاں پرچہ دگہ یکے دل ء ہیم ء بکنت

کس وتی بالاد ء بہر ء سنگ ء ایمن نہ بیت
کس نہ منیت اے گورنیگ ء آ، وتی نسیم ء بکنت

ہوہے پسیم ء تئی پرمان اپوزیے دل ء
ہوہے پسیم ء مگسکے ریشے ء ریم ء بکنت

ہرکسی قبلہ جتا انت ہرکسی ورد ء نماز
زندگی یکے، نہ زاناں کہ ٹجا دیم ء بکنت

بیا اسحاق شوہاز ایس انچیس آدمے جند ء دل ء
بے میار بنی آدم ء پہ چنکے گندیم ء بکنت

عہدے دشتاں گوں بداریت میتنگے ہمراہ بکنت
رُوج درگوز کنت مارا سیاہگے ہمراہ بکنت

بُت کہ پُرشنتت سُبجہانی ارزِ شس ء دُنیا یے پُرشنت
نُوں نُجا آزر بروت ء بندگے ہمراہ بکنت

ہرکس ء ہرچی کہ دیلتگ دیدگاں قصہ مہ کنت
باند انت ماہ آزمان ء پردگے ہمراہ بکنت

وہد بتیپار انت گُشتے ہر نہادی ء کار ء تہا
دل منی وہد ء بڑوریت ء دَگے ہمراہ بکنت

تو منی و ابانی باگ ء سنیلے ء در کپتنگ تے
جمبری ساچے بہ بندیت ، شزنگے ہمراہ بکنت

منے دل ء زھیروکے در کتیت الم ء شعراء وڑا
آ وتی لٹانی سِاز ء کندگے ہمراہ بکنت

هَو من ء آست انت موالیں سنگتے گو مازی ء
مرچی مسردم سیر کہ کپتنگ شیشنگے ہمراہ بکنت

زندگی مرچیاں گُشتے چو رھسہ ء سنگے اسحاق!
دیدگاں گوئدو بدنت کتے ماسکے ہمراہ بکنت

اُگدہ زوریں حُدا! بِزانِ مَن ۽
مَن قُسر اَن اَل تَتی، تو بُو اَن مَن ۽

مَر جبا کَر زیں کَر دے نِست تَر
گُون نِست پَہ توجی ۽ حَبانِ مَن ۽

اے زِمین ۽ مَن حَقِّیں وارِثے اَل
کَہ نَبشْتہ کَمَن آزِمانِ مَن ۽

چِپِخو نَز یک اِنْت مَہ ۽ دَر وَازِگ
گُون اِنْت تَتی هُو رِی ۽ گُمانِ مَن ۽

اے بری کستی ز تیر زُرت نہ کنت
چادر ۽ گون انت مکر ان من ۽

د مبرگ روچ ۽ طالع ۽ نیست انت
شیر نہ زانت انگہ ماہکان من ۽

چول من ۽ سندے دور دے آس ۽
شیادی ۽ تنی رگے کہ مان من ۽

دل نہ زانت کہ کتے ۽ گچین بہ کنت
دوست بنت دُرست، فلاں فلاں من ۽

کتے اسحاق زند ۽ شرط ۽ پورا کنت
بہر کنت چُنڈ چُنڈ ۽ نان من ۽

ہر کس ۽ گند! جان جند ۽ پشک ۽ چہ سیر بر گور ۽
سرد ماں گوں گوات ۽ جنگ انت، کا گد ۽ چادر گورا

منزل ۽ چہ دیم بلکیں گوں من ہمارا ہے مہ بیت
ہو پشکا کشکاں کنگ کنگے گیشتر گورا

تو پہ دودا ہانی بیراں باندا بالاپے بیو!
جنگ بے کلبر ۽ بیت یا تیا ب ۽ زر گور ۽

ما گوں شے کلان ۽ شعراں دست تا پیں روک بنیں
بلکیں چو جام ۽ در آریں نامے تئی آخر گورا

ما اسحاق جند ۽ مجاز ۽ واہگ ۽ گپ ۽ کنیں
است مارا مسترین یے، نیکہ منے کتر گورا

حیالاں نوکیں نوبتے ءِ وایاں گردِ شے بدنت
مے دزبشتہاں ہما حدیثی ارزِ شے بدنت

پہ گندُک ءِ گدِ ارے ءِ ما چلیچو پسند بُر اتگ
نوں منزل ءِ وتی بگش کہ مارا مانِ شے بدنت

پہ چانوئی دپارے ءِ ویانی دست لُک بنت
شکم پلہتیں مردُماں زمین آچھے بدنت

پہ چم نہ دیستیں مردُماں اے ماہ اول گپ ءِ تران کننت
چہ درنگیب ءِ کتے ایشاں چو بُود ءِ کرزِ شے بدنت

اے وهد ءِ پادُنوں گشتے تپس کنگ بہ بنت اسحاق!
تاں واہگانی دست ءِ دل پہ چیزے ہارِ شے بدنت

تُن ۽ ڪوھ زُبان ۽ رُودينتہ
عشق ماتئي نوان ۽ رُودينتہ

مُوسم ۽ لهتے روج پشڪپتہ
پُل گرماگ ۽ حبان ۽ رُودينتہ

چونا هر کيس زمين ۽ گپ ۽ جنت
حيرط گے مکران ۽ رُودينتہ

ماوتی ہلوتاں نہ ایں سیرپد
آس وھدء زبانا ء رُودینتہ

ہمسفر راہ ء نیماواتر ات
چے حیا لے گمان ء رُودینتہ

پرچہ ”لاڑک“ مہ سندیت ارواھاں
”بی بی“ ء دست ء نان ء رُودینتہ

گپ دل ء ما اسحاق دپ ء کش ات
دل بگندے شگان ء رُودینتہ

دل نہ جیڑا نت ء ساہ ہبر نہ کننت
تئی و دارِ یگ انت راہ ہبر نہ کننت

گار بونت نشان ء چیدگ مئے
آزمان، روج ء ماہ ہبر نہ کننت

ڈرست زان انت متیگ ء تئی عشق ء
جُست ایر انت ء گواہ ہبر نہ کننت

دل تئی چئی دست ۽ چیر ۽ انت
ذریک ھشک انت تھا، ہبر نہ کننت

مارا باندات ۽ حال ۽ کتے ڈٹیت
تئی رکالں چہ براہ ہبر نہ کننت

ڈراہیں سال ۽ اے مرگ الہاننت
ھور گواریت کزا، ہبر نہ کننت

ڈرست مارا گشتت باپشت ۽
مجلس ۽ بے حیا ہبر نہ کننت

بیا اسحاق سنگے دور دین آپ ۽
گورم زانت ۽ چیا ہبر نہ کننت

من درد سگِ ایتہ چسّال ءِ وابِ پشگیتکہ
ز مانگِ ءِ منی بہر ءِ حسابِ پشگیتکہ

من لہتے روچِ انت تی تزانگاں گوں امبازاں
من لہتے روچِ انت وتی چند ءِ دابِ پشگیتکہ

نوں اینگو آنگر ءِ گپِ ءِ چیا برتے وھد ءِ
من لہتے جُستِ ءِ تہا تتی جوابِ پشگیتکہ

پہ عہدِ شپ جتگاں زندگی خمار جاھے
گشتے جنگے ۽ چنکاں شرابِ پشگیتکہ

پہ تلوسگ تئی دُوری ۽ غم نہ بنت کمتر
دو گام ۽ عشق ۽ من ۽ تئی حرابِ پشگیتکہ

نویاں قصہ یے جند ۽ ندرگ ۽ چاراں
عُجا گناہ انت، عُجا من ثوابِ پشگیتکہ

اسحاق زپتگیں مسرداں پدا عُجا کارے
سبق ۽ درس شہیدانت، کتابِ پشگیتکہ

شپ ۽ تھاری نہ درتگ کہ رُوج سہرا بیت
منی حیا ل ۽ ، وتی جیگ ۽ دُوج سہرا بیت

من برف بُو تگاں تئی انتظا ر ۽ ہر کَشک ۽
تئی عشق ۽ چلنچو دگہ سُنک ۽ سُوج سہرا بیت

اے دل داں پُنت ۽ تئی دیدگاں چہ اندیم انت
تو بیا ۽ ڈوبر ۽ ڈن ۽ بکُوج سہرا بیت

اے شپ جتی پہ منی دیدگاں اول تاہیرے
منی چہ زیک ۽ دریک ۽ ، مروج سہرا بیت

اسحاق دمبرے دُنیا ۽ گولگ ۽ یلدے
تئی شہاز ۽ نہ لوٹیت بلُوج، سہرا بیت

دپتراں شعر نویمان بکنت
کئے تئی قصہ ء پچپان بکنت

میٹک ء دمک نہ و پسنت بے تو
شب نجاں عاشق ء و شان بکنت

من عطا شاد ء غمساں ایر براں
قاضی ء وھد نمیران بکنت

ایر رچنت شعر دل ء ڈرچک ء سرا
منے زمین ء کسے آزمان بکنت

بے گناہ کیفاں منی دست مہ جنت
قدح ۽ کتر تثنے مان بکنت

تتی امبازگ ۽ شپ پلّیت، حدّا
کھمکے گیش زستان بکنت

وشیں ماہے کس ۽ توفیق نہ بیت
کندگے چنکاں غم ۽ مان بکنت

غیرت ۽ زرکہ هُش ات شہر ۽ تتی
آپ کئے چنّان تتی مان بکنت

ہر کس ارزان انت اسحاق جند ۽ گورا
کئے انت آرزشت ۽ منی گران بکنت

دَمکے ءِ کَشک ءِ دَمکے ءِ مَنزل
رُبے ءِ گوں هَوار کِپنگِ دل

سِاه ءِ کَشک نَه بَیت تَتی عَهد ءِ
سِاهِگ ءِ چانٹ ءِ نَشنگِ اَنت قاتل

چَه تو بے حالل دو سَے روچِ اِنْت من
ٹِپ لَوٹنْت وادِ یا پِلپِل

دل ءِ گِستائی سِال ءِ پِند ءِ اِنْت
تَتی هُوری ءِ مارا چَے حاصل!

ما وتی وابِ قبراں واپنْت اَنْت
دُون مَنے واهِگال گوں حاکِ ءِ گل

دستے ءِ زور ءِ دستے ءِ بکشا
بِل اسحاقِ سَنگتی ءِ گپِ ءِ بِل

تو گپ بجن کہ منی شاعریء سیاہ ریت
پہ آزمان ء توار ء بگندے ماہ ریت

ما جتک بوتگ ایس اسروز ء دردءوشی ء
عجا نوں پولگ ء گاریں سوا س ء تاہ ریت

مُلو رتے پرچہ منی وشیانی بُزہ تو!
اے موسم ء تتی بچکندگے ء براہ ریت

پہ منزلان ماوت ء حاک ء سرچیا بکنیں
پہ جیڑگے ء حُدا وند ء لوگ ء راہ ریت

درا تگ ءے نوں پدا واتری ء گپ ء بِل
من زاناں روچے نال روچے اسحاق ء گواہ ریت

اے عشقِ انت تھی یا کہ دلِ آسِ بزاناں
چگا سس کہ زان تے گڑا چگا سس بزاناں

بُر مشاں چہ گسر بُو تلگنت مئے دانک زُبان ء
مئے سیادی ء آست چلنچو دگہ پاسِ بزاناں

من زُلف ء انا رکانی تھی شیدائی نہ بُو تاں
چہ باطن ء درکنیت چیا آسِ بزاناں

شرِ انت کہ جتائی ء من لذت چہ دلِ ء زُرت
باندات ء وتی آہن ء کر پاسِ بزاناں

اے حُون کہ شنگِ انت مئے آشوب ء نشانِ انت
من گڑیتگیں چساں گول کیا بزا سس بزاناں

آ کاڑ ء تماہ زُرتگ ء دلِ آپ گتگ من
چی انت اسحاق وشی ء وسوا سس بزاناں

دُور بے یا کہ چہ نزدیک ء گوزے
پہن ء چو کوشے ء شیک ء گوزے

کارچ ہڈے، بند آپ ء داشت کنت
سچن ء پرورشے، چہ بندیک ء گوزے

مے وفاداری نہ مٹیت گردیشاں
دوستے بے یا مارے آستیک ء گوزے

سیاہ کشیں تے اندر ء چہ تو منی
چینچو رند ء چہ دل ء ذریک ء گوزے

بوت کنت کہ کوھے لیٹینگ بہ بیت
هواگاں چہ قسمت ء لیک ء گوزے

زلفاں شنگلین تے ء نندے تاکچہ ء
پنگ ء پچپاں، چہ سرء سیک ء گوزے

چاردهی ماہ تی لقاء ٹکرے
پرچہ روج ء چیکو ء چیک ء گوزے

هون لوٹیت گلزمین زان تے اسحاق!
تو سجا چہ مہپرء بیک ء گوزے

مُرْتگ اَنت سیاہگ چہ دیوالانی بارء کپتگ اَنت
توہمائیں رپتگ تے چم چہ قرارء کپتگ اَنت

ماہمے زانتگ کہ دنیا چپء چاگردانت تئی
ماٹجا زانتگ کہ مرگ ہم تئی ودارء کپتگ اَنت

رتلگس حوناں ٹجا پہ آپ شُودے مے میٹگ ء
سر توامیں عاشقانی تئی توارء کپتگ اَنت

دُوری ء تزیکیانی گپ ء قصہ اَسْت بنت
ہوہما وٹشیں دمان کہ دُور مارا کپتگ اَنت

بیا اسحاق اے واہگانی مرگ ء بد دُعا یے دین
مے وفا چو رُون ء موشی ایں کشارء کپتگ اَنت

بے وفا ، بے وفا گُشک لوٹیت
دُروگ ءِ آدینک نوں پُرشک لوٹیت

سُتگلیں واہگاں بہ تیساریت
ہو ہما کہ وت ءِ گُشک لوٹیت

لبز گچن نہ بنت اے زانگ من
دلِ ہمے زانگ ءِ دُرشک لوٹیت

دردِ مسرچی پمشکا بے زندِ انت
عشق پہ مہر ء پیلشگ لوٹیت

مرچیاں دیوانگی پہ موسمِ کثیت
حاکِ کمو سیر ء مُشگ لوٹیت

آنچو دل لذتاں چہ سیرِ رتکہ
گورم تتی واہگ ء ہُشگ لوٹیت

روک بیت نے رُدیت تتی عشق ء
دل بگندے نوں کر مُشگ لوٹیت

بلِ اسحاقِ قصہ ء کہ فائدہ نیست
وحدِ بلکیں من ء گُشگ لوٹیت

درد ما زرتگ ء دل ء داشتگ
لہتے گام ء چہ منزل ء داشتگ

دیگر ء لُٹ پٹی آنت مسرچی
بالواں روج ء قافلہ داشتگ

دل نہ گت رھسے پہ دنیا ء
رھگوزیگاں وتی گلہ داشتگ

اے بری مُرتاں دانکے ء دوست ء
پیسرا تیر ما ، دل ء داشتگ

بے وفایے اسحاق ما ، زاینیں
یکیں گپ گپتہ جاہل ء داشتگ

آپ بُو تیں منی واہگ چہ دل ۽ در بیتکیں
ارس ۽ دریاے چہ دیدانی تہا در بیتکیں

میٹگ ۽ پلگاں شنگنت تتی یاتانی گبار
انچو تتی چند چہ پلانی کش ۽ در بیتکیں

من اے مسروز تتی واہگ ۽ ہمگر نچ کتیں
تتی ہرگپ اوں گندے چہ دل ۽ در بیتکیں

گس چہ بے مسرومی ء میتگ ء بڈ ء بار انت
دل کتیں میتگے واہگ چہ وت ء در بیتکیں

مرگ بے بانز لیں مرگے کہ دیارے نیت ء
باند انت کشک شہیدانی رد ء در بیتکیں

زندگی واہگ ء سودایے ء نپ وار نہ انت
چو کہ ہامینے ء سالانی سیرا در بیتکیں

ما، اسحاق سٹنگیں ارماناں جتیں آس وتی
مہر نہادی ء پہ کلدار ء بہا در بیتکیں

گلہ تے چہ مس وتی دُوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے
دِلاں یک یک بگش هُوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے

پُڑشگیں واب ماں چمّانی مچا پاں ذرنگ اُنت
اُرتی راست، منی کوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے

چینچو نازرک اُنت اِد ءِ شیشگیں تب، جُست مکن
ہر کسی گو ما اے مجبوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے

وہدے دُنیا مئے اگاں قصہ ءِ آرگ لو طیت
مئے گنوی! گل ءِ بانوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے

سیا ہگ اُنت پمس منی لوگ ءِ شکستیں دیوال
روح ءِ ہمز آل، دہ ءُ زوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے

اَس ءِ ہر پیم ءِ اسحاق کار ہمے شوچک اُنت بس!
مر مر انکی ءِ اے جمبوری ءِ گپ ءِ نہ جن تے

پُرشگنت دل، ہبر چے پشکپنگ
دوست قاتل ہبر چے پشکپنگ

بیا روئیں پُشت ء وھد ء شوھازء
گار منزل ہبر چے پشکپنگ

پہ مئے آشوب ء پُتگاں حالو،
تو نہ جت دل، ہبر چے پشکپنگ

رہ گزاری دُچار کپتیں ما
راست، باطل ہبر چے پشکپنگ

عشق ء بہرء دوکترہ ارس ء حُون
حاک یا گل ہبر چے پشکپنگ

ما اسحاق قصہاں گول ہمراہ ایں
آگشیت بل ہبر چے پشکپنگ

دوست راہ ء چہ گسر من اول وت ء چے گاراں
کھٹکے ہوشس کناں باریں کجا چے گاراں

زند ء رھبند ء کہ انصاف ء نہ گواہیت شاہیم
من اے زاناں کہ من انسان ء دل ء چے گاراں

تو دل ء دست بجن شک ء بہ جہزیت دیوال
زاناں زاناں کہ کجام راہ ء سیراچے گاراں

مرگ آشوبے ء زند، آپے کہ اوشتوک انت مدام
زانت، حیران انت بلوچ، زانت! اداچے گاراں

من ء شوہاز ء من ء دست بگر قویگاں !
کل ء کرزانی تئی تیھڑ ء شیم ء چے گاراں

من نہ زانتگ کہ منی گواہی ء بانکت لوٹیت
من نہ زانتگ کہ اسحاق جند ء تہاچے گاراں

بادگیر ء اے دل چہ کار ء کنیت
بے زہیر ء اے دل چہ کار ء کنیت

تو من ء زندگی مہ گشتیں گوں
فرق ء پیر ء اے دل چہ کار ء کنیت

تو دگہ یکے تے ء من دگرے
زرت ء زیر ء اے دل چہ کار ء کنیت

کاسگ ء نیت مُحَبَّت ء در سے
پہ فقیر ء اے دل چہ کار ء کُنیت

چلنچو پُرشیتہ اے دل، دل ء توک ء
پہ تئی سیر ء اے دل چہ کار ء کُنیت

زہر لوٹیت چہ پاکیں دیتاں تئی
شہد ء شیر ء اے دل چہ کار ء کُنیت

عشق سوداگری یے بازار ء
یات ء گیر ء اے دل چہ کار ء کُنیت

دل اسحاق سوتکہ روج ء بُرانزاں تئی
ماہ ء سیر ء اے دل چہ کار ء کُنیت

مکن چہ ذرستیں لذتاں ء بے مہار کنت دل ء
اے عشق چونیں جیڑھے کہ بارت ء کار کنت دل ء

من دوشی و ننتہ یکسر ء چراگ ء قصہ ایوک ء
کہ بالوانی ایوکی چتور ہزار کنت دل ء

پہ ساہگانی گچک ء اے ذرچکاں عمرے پیرکت
زبان ء دانک پُرشنگ انت، حیاں بار کنت دل ء

اے خُرانی ء زمانگ ء نہ پُجیت رُوز بزرگ ء
اے نوکیں نوبت ء تئی غم انت کہ کار کنت دل ء

ادا پہ وهد ء کشک ء اے وهد ء اپنچو وهد نیست
اے کشک سیرگران بنت تہ دل و دار کنت دل ء

بُر و اسحاق شت کن سے داں منزلال نشان پر
بُر و داں اوست ء پُرشنگیں دے توار کنت دل ء

تنیگہ خونِ ہارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت
شہیدیِ بہارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت

من آشوبِ نوانِ زندگی گت، غسریبیِ گدِ انِ زندگی گت
اے شپِ انگتِ تہارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت

سچاں پہ آجونیِ منِ سباہاں، پہ چنڈی نانیِ انگتِ بہا آں
دلانی مڑ، ودارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت

اے تنیگیں دلانی آہِ اپار، سرینگِ لوٹنت زاناں آسِ انکار
دلے کہ بے قرارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت

دگہ دنیا پے مارا پر گوں، اے دانکاں شیرکینیں تیرِ تپسروں
محبّتِ آسگوارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت

اسحاق اے مردمانی جیڑہ انت کہ پُرشنت چوشیشگِ اے بھیسہ انت کہ
زبان کہ بے توارِ انت میٹگِ مئے، عنیدِ انگہ لہتے روجِ آستِ انت

تو تیراں کن تے یا کہ دل ۽ گچن ۽ گچ تے
چمتانی تہا چارے منی باطن ۽ گچ تے

من واب نہ کپتاں کہ پدا بلکیں تو کاتے
سارتین تے دل ۽ آس ۽ دل ۽ آہن ۽ گچ تے

چمتانی ندارگ گشتے یک تامرے عشق ۽
یکرند ۽ نگاھے ۽ ہمک تہرن ۽ گچ تے

من انگت ہمے واہگ ۽ راستی ۽ مسریداں
بندیگاں من ۽ تاب دے یا، سن ۽ گچ تے

کونر کہ پُترو نک انت منی میبگ ۽ زید ۽
تو چون من ۽ ریپ تے منی شکن ۽ گچ تے

پلانی ما آبادی اسحاق شری ۽ دیستگ
تو کنڈگاں تیمارے، دل ۽ ایمن ۽ گچ تے

مئے حیا ل ء بُدُ وِجِ جِندِ ءِ دِلِ ءِ
ما نہ گشتگ بُسُ وِجِ جِندِ ءِ دِلِ ءِ

گند ما نکیشِ اِتگِ وِتی عہدِ ءِ
چلِخوِ مِزنِ اِنتِ بُلُ وِجِ جِندِ ءِ دِلِ ءِ

اِشکُگِ واہگانیِ بے سُوبیِ
بُوتگاں چلِخوِ مُ وِجِ جِندِ ءِ دِلِ ءِ

دِگرِ ءِ ہا مینِ ءِ وِشیِ ءِ لوطیتِ
اِستِ گُشِ ءِ کُ وِجِ جِندِ ءِ دِلِ ءِ

پہ اِسحاقِ ءِ اے وِہدِ لیبوکِ
کنتِ بانداِ مِ وِجِ جِندِ ءِ دِلِ ءِ

شعر ارزاں بہ بنت گُشنے پرچہ
درد گریواں بہ بنت گُشنے پرچہ

سگ ء اُوپار ء حد ء بندے بیت
زھر چنکاں بہ بنت گُشنے پرچہ

شیر تر انت منے جتائی پہمیان انت
یات رنگاں بہ بنت گُشنے پرچہ

مکتبی ماوت ایس ء در برجاہ،
کل ساکاں بہ بنت گشتے پرچہ

حون پالاتگیں دل ء قصہ
شنگ دمکاں بہ بنت گشتے پرچہ

تاپ چینچو حیاں میدان ء
زانت گرنچیاں بہ بنت گشتے پرچہ

جُہد قُربانی ء براق ء انت
لُوط تاواں بہ بنت گشتے پرچہ

دل اسحاق میتگے زھیرانی
ھلک جُزواں بہ بنت گشتے پرچہ

شات نہ گواہیتِ مسروزہ کہ زند تلامِ آنت چے بگشاں
ہر ساہ زدگِ مویجِ مویجِ جبین کہ درست ملامِ آنت چے بگشاں

گپت پہراں من ء کہ بانگِ تئی ہر زار چو زہر ء کھل بیت
تئی روہ ء تب ء بازار ء تہا سہدارِ حرامِ آنت چے بگشاں

برمشاں چہ گسر مئے ذریکِ دل ء، دانکہ تو گسر چہ مئے یاتاں
برگشت ہمک رنگانی بہار تئی ذروگیں سیلامِ آنت چے بگشاں

بے بہر گتگ مئے زند ء ہمک واہشت ء گمان چہ وشی ء
اے غم کہ شنگِ آنت تئی دیا، مئے بہر کجامِ آنت چے بگشاں

اے قہر کہ عشق ء مانشا ننگِ چنت روچ دگہ بر بہا مانیت
اے واب کہ چماں اندیمِ آنت، اے واب توامِ آنت چے بگشاں

چمائی تہا ارس ء چہ ابید است چیزے اسحاق کہ دریا بیت
آسانی تہا یک پیم ء رد ء مئے مہر ء شدامِ آنت چے بگشاں

آلم انت کہ ہبر بز ان ایں ما
سنگ ۽ ہسراہ ایں، سیر بز ان ایں ما

کشک واب انت مسافر ۽ پاداں
چینچو دور انت سفر بز ان ایں ما

مچدگ سرچارے ۽ واب انت
پون، ہاین ۽ بر بز ان ایں ما

پرشتگنت واب دیدگانی مئے
باند انت دمک ۽ در بز ان ایں ما

من ۽ بہ ذرورہ کہ منی کشک باز بُوہان اَنت
تئی حیال ۽ منی گپ راز بُوہان اَنت

دل ۽ من چون بگیشتیناں وهد ۽ مانگیشتاں
منی گزواتئی عشق ۽ نماز بُوہان اَنت

اے سردُماں کہ وتی سیاہگ ۽ سفسرُگرتگ
اے سردُماں گول تئی قصہ باز بُوہان اَنت

سُبَارگِ ءِ چہ وتی گیشس، شِیامِ ءِ پِگِ ءِ اَنت
اے بَزگانی پدا حُونِ گاز بُوہانِ اَنت

کتابِ سَتگِ ءِ دَوْرِ داتگنتِ منیِ عشقِ ءِ
گُرُا اے عکسِ نُجا چہ شہازِ بُوہانِ اَنت

منِ چپِ ءِ راستِ ءِ نُجاِ زندگیِ ءِ درگجبالِ
منیِ مَلوری، تنیِ گیشسِ نازِ بُوہانِ اَنت

اسحاقِ اَبِلِ منیِ شعراِ اے مَرگِ الہانتِ
شپِ ءِ تہاریِ ءِ زیمِ سرکہِ سیازِ بُوہانِ اَنت

آستی

بُنوش، یتنگ ۽ بُورمن ۽
ننڀیس همسفرمن ۽
پہ آس ھشک ۽ ترمن ۽
دل ۽ چه کیش در، من ۽
وت ۽ چه سند ۽ برمن ۽
کروج، چوڑ ۽ شرمن ۽
چه آستان ۽ بنزہ ۽
چه جنگی ۽ تی زہ ۽
رُدان بال، بلان بال
ھوار بال گول بہرگ ۽
تی ناتوانیں آستی ۽ !!

تُن یے پدے زُبانِ ءِ یاھوشامے در بہ گچ
ڈُکالے بیار پمَن ءِ ہزامے در بہ گچ

جند ءِ وتی بہ زاناں، دگہ کسئی غم نہ انت
تو پمَن ءِ وتی وڈیس یک نامے در بہ گچ

وارتگ کیا چو زندُکا واھگ منی دل ءِ
حُونال بہ چش بچار، پدا تامے در بہ گچ

اے راہ ءِ در بہ زندگی ءِ باز مُشکل انت
گامے بہ وت نجبن ءِ من ءِ گامے در بہ گچ

روح ءِ کو وتکہ عکس ءِ منی دیم یکبر ءِ
ماہ ءِ نہر بکن ءِ بگش شامے در بہ گچ

مرچی اسحاق ءِ میٹگ ءِ نام ءِ بدل کن تے
باند اِسحاق ءِ پیہمیں گڑا نامے در بہ گچ

وہد ما بہا زرتگ زندگی ۽ چگاس ۽
چینجو رنگ آورتگ زندگی ۽ چگاس ۽

یات چوکٹور ۽ تئی سوچن ۽ نہ بنت شوہاز
عقل گوں وت ۽ برتگ زندگی ۽ چگاس ۽

ما پوتتاں شرگشتگ اے چنال دگرنگ انت
گوگوانی دل مُرتگ زندگی ۽ چگاس ۽

کشتک مانہ زانتگ کہ منزلاں چہ سِرگوز بنت
چیدگیں دلے مُرتگ زندگی ۽ چگاس ۽

سنگ ۽ سہ کنتت عہد ۽ موسمانی ڈرچک ۽ پل
درد بلبے گرتگ زندگی ۽ چگاس ۽

تئی اسحاق گس ۽ دیوال اس ۽ آشنائی انت
عکس ۽ پل گیمرتگ زندگی ۽ چگاس ۽

ہمے مئے دردِ قصہ انت کہ و اب دیدگاں نہ بنت
ز بہرچہ ندرگاں گلاب دیدگاں نہ بنت

اے و ہدء کوریں رھسراں کئی شہازء درکپاں
کہ بہر بہر آنت دوست مئے حساب دیدگاں نہ بنت

پدا اے کھنیں قصہاں نہ لوٹیت نوکیں دپترے
نہ لوٹنت لہر در برگ کتاب دیدگاں نہ بنت

اے گلہانی سیاہگ ءِ مہ مند ءِ زندگی ممکن
کز وج کشکاں پیسری گیب دیدگاں نہ بنت

اے راست ءِ چپ ءِ جیڑہ ءِ کئے انت کہ راھے در بہ بارت
پہ مطلبانی دوستی ءِ ثواب دیدگاں نہ بنت

من رُ مے ءِ گوں سیر گراں ءِ تہنا کایاں مینگ ءِ
بگند وشی دیدگاں، عراب دیدگاں نہ بنت

ھمیںچو رند ءِ دل وت ءِ بجن گوں سنگ ءِ کُنڈگاں
ننیت خمار داں سیر ءِ شراب دیدگاں نہ بنت

اسحاق وھد ءِ سنگتی کپان انت گران کوپگاں
سوالات شاہ ءِ برگتگ جواب دیدگاں نہ بنت

پہ مہر ءِ ہدوکیں دلے ءِ پکارِ انت
من ءِ ءِ ترا منزلے ءِ پکارِ انت

اے وهدءِ کہ گردش شمشنگ چه اصل ءِ
اے وهدءِ دگہ قاتلے ءِ پکارِ انت

پدا آس رُوکِ انت ہما شہر ءِ لمب ءِ
پدا راستی ءِ باطلے ءِ پکارِ انت

گشتے نر اتلگِ سفر چه نگاہاں
کہ آشوب ءِ یک منزلے ءِ پکارِ انت

صدف آپ بُرد انت اسحاق وهدءِ ہار ءِ
دگہ مجلس ءِ محفلے ءِ پکارِ انت

دل ۽ واھشتاں اُنچو پُروشگ ۽ انت
گُشتے کہ آپ آس ۽ نوشگ ۽ انت

منی دل دشت ۽ سیر سبزیں ڈگارے
ڈگار ۽ غم منی هاکوشگ ۽ انت

منی چم انگہ کریاب انت ھمودا
کے انت ماہ ۽ گُشانے پوشگ ۽ انت

تتی بچکند گار انت لہتے روج انت
گُشتے آسے من ۽ پیلوشگ ۽ انت

روح ء شپ یکیں تماشا نوک بیت
تواگاں بیائے مئے دنیا نوک بیت

داں تہاری بُست کنت واب ء شپ ء
مئے ابیتکی آنی ڈیوا نوک بیت

کوراں اے دریا پلک انت ء ورنٹ
ہور بیت شپپانی کسہ نوک بیت

گوں سواں ماں اڈان انت پاد مئے
ہر کسے کنتیت ء بہ روت راہ نوک بیت

بیلے آں باگ ء پُرس ء نشگاں
سُہب نخریت، بلکیں اے بیگاہ نوک بیت

من وت ۛ شپنگ تى شوهازگ ۛ
عشق بارى چلنچو رندۛ نوک بیت

کسه یے ریتگ کئے ۛ تى دامنۛ
توروتے هرجاه، اے هرجاه نوک بیت

پمن ۛ هر روج ترمپے کمت بیت
پمن ۛ هر روج دریا نوک بیت

گوستگى باری رمیزاں گپنگت
شعرے ۛ گوں چلنچو دنیا نوک بیت

ما اسحاق چه هر کس ۛ پشلپنگى
مئے زمانگ بلیکى رندۛ نوک بیت

نوکیں شہر

چلنچو ویرانگی انت شہرء تئی
چلنچو بے مطلب انت شب ء قصہ
چلنچو رند ء بہ حیڑاں گوں تو من
چلنچو رند ء وت ء بشوہاں
منزلاں نیست چیدگ ء کسکے
چوں برودیناں سینگ ء عشق
پیتنگ انت نیاد ء قیمتی مجلس
قبر ء پیمانت واہگانی گس
چلنچو پیر انت اے شہر ء دمک ء در
پُشتنگنت ماڑیانی دروازگ
مرد ماں کھنیں گپ بجال انت
مرد مانی دل ء سرائگے
لُٹ کبل انت ء دانک درنیا انت
ھو بلتے کھنیں یات زیبا انت
قبر آست انت نشانی بیگواہ انت !!

چلیں جو روچ شپ کپتنگ منزلانی شوہاز ء
دیدگاں قسم وارنگ مہسروان ء دیدار ء
ڈوبہانی پدگو انک ء بیاتاراشوہاز یں
عمرے ء چہ آگشتر مئے سفر بنا بوتنگ
واباں چوکہ کوھے ء جہہ جت ء رجاں بوتنت
اَرس چیلک ء پیمادیدگاں بجاں بوتنت
واب چوکہ بے شیاد ء دیدگاں چگل دانتنت !!

طپتی آنت دل، سَتگ آنت بازار دُرست
مے وتیگ آنت دوست ء دژمن یار دُرست

شائے دشت ء دل ء گوگو نہ کنت
بُر تنگت طوفان ء دُرچک ء دار دُرست

پہ کیا لولی بہ جنت ایں ماہکان
مُر تگ آنت ماہ ء غم ء دزگوار دُرست

جنت وتیگ ء دُور دنت روچ ء سیرا
بو تگ آنت کھنیں ربیدگ گار دُرست

بے چراگ آنت شپ پہ تاموریں گساں
داگ داگیں شیشگ آنت کردار دُرست

پہ تلو سگ، پہ ز نرگ اے مئے گمان ء ماں نہ ات
ہے تو دوشی گشتک ات، اے مئے ہما جہاں نہ ات

من شائتلا نی پتی ء و ت ء اول ا پنجو بال دات
کدوھے ڈرچکاں جنگل ء، پہ مئے قرار ء ماں نہ ات

تو تر ء گرد ء سیا پد امنی دل ء تی جاگہ انت
من دوشی سک غمیک اتاں سر ء تی گشتاں نہ ات

منارا گشتے بے وفاء رندے بے توار بُو ت
اے گالوار تہی نہ ات، گشتے تہی زباں نہ ات

آ، پرچہ گلہ ء منی گوں وھد ء ھور کنت ء روت
آ، گار بُو ت چہ منزل ء، پداں منی گراں نہ ات

آ، ہر کس ء گوں ھور ء یک ، وت ء چہ گار ہر وڑا
بلنے من شتر دیستگ ات دل ء وتی دیاں نہ ات

من دست بڑت کیسگ ء کہ شعرے پہ تو در کسناں
بلنے اسحاق ریپنگ ات ء شعر ء ساہ اول ماں نہ ات

دُروشمانی بازارِ براهِ پیسری بدلِ اَنت
نیتِ منزلاں چیدگِ راہِ پیسری بدلِ اَنت

پہ حسابِ روحپانی مئے وداراں دلِ رُودینت
سیالاں رنگِ مٹیننگِ ماہِ پیسری بدلِ اَنت

سیرگریں مہاں گیشیں نیتِ ہواری
متیکِ تئی وفاہانی راہِ پیسری بدلِ اَنت

گے پدا بکنت یحباہ منے دلانی آوازاں
بُتک بُوتگنت یک یک ، تاہ پیسری بدل آنت

چونی ء بُشوہازاں رپتگیں دلاں مسرچی
مجک نیست انساناں ، سیاہ پیسری بدل آنت

وہدء کئی شرپ پچکپت گارانت گے پہ آرزشت ء
بے سمانت ہر یکے گواہ پیسری بدل آنت

عُمر گوں چراگانی پانگی ء گوازیبتنگ
نشتگاں اسحاق انگت ، حباہ پیسری بدل آنت

من و تء ار سے کُتیں تو تء چمے بُکتیں
ذریکتیں عشق ء اے قصہ دگر راھے بُشتیں

برکتیں روج ء پدء جہمہ جتیں پاسے ء شپ ء
شپ چو دھکان ء کشار ء منی و اباں بُر تیں

عشق تئی ہر کس ۽ پہ ناز بہ گپیت
دامے دوردے دلال، کہ راز بہ گپیت

ماتئی ٹرانگ ۽ چہ بے ٹرانگ؟
دوست مارا تئی نماز بہ گپیت

تئی زھیرانی موسم انت سیان
دل گڑا کیف کمو باز بہ گپیت

تو منی تُوں ۽ گیش و دین ۽
مشک او پار ۽ داں گواز بہ گپت

قاسم ۽ قبر ۽ شعر سینگاراں
فاضل ۽ کئے پہ زر ۽ گاز بہ گپت

شاہ ۽ امبار ۽ دُڑ دست نہ کپت
تولگ ۽ میگ ۽ نراز بہ گپت

چینچو و ابانی معنا پشکپیگ
کئے چہ جستاں جواب باز بہ گپت

مے اسحاق و ہنو کی بندات انت
مے نصیب ۽ کئی شہاز بہ گپت

در اندیجھ

من ءِ مه لوٹ میبگ ءِ ، من ءِ مه گند رھسراں
کہ آس روک انت ہر گورا منی دیار ءِ کچھراں
من ءِ چہ آس ءِ ترس کنیت کہ آس آسرے نہ بیت
پہ نوکیں زند ءِ واہگ ءِ اے ڈروگ باورے نہ بیت
اے کست ءِ چولیں زرتی وفاء رھسراں نہ بیت
کتباں وھد ءِ ونگیں اے گپ باورے نہ بیت
اے کوریں کشک ءِ پاسگ ءِ گنوکیں یک سرے نہ بیت
پہ آزمان ءِ کوچگاں زھیری جمبرے نہ بیت
تسانی نوکیں جیڑہ انت کہ قصہاں ودی کننت
اے نوکیں عہد ءِ مردم انت کہ پاسے ءِ صدی کننت

پہ نیسکی ۽ عموٰض ادا گوں مسردُماں بدی کننت
 پہ راستیانی پولگ ۽ ہزار ہم ردی کننت
 مس زاناں زھیر کننت ترا پہ نند ۽ نیاد ۽ مجلساں
 مس زاناں وشس نہ بیت ترا گوں شوقیں داب ۽ ادلساں
 مس زاناں وشس نہ بیت ترا گوں پللیں کار ۽ تلساں
 بلئے مس چون اتک ہاں کہ آس روک انت منئے گساں !!!

پُل آباد

دُروشم دُروشم رنگ ء نُور انت پُل آباد
دَل اَندیم اَنت چَماں دُور انت پُل آباد

لہتے یات اَنت زندء گُرنچاں بندوک اَنت
پَمن پسردان یا بمبُور انت پُل آباد

گاریں کشکاں چندے منزل درگیتکہ
راستیں کشکاں چیلجو دُور انت پُل آباد

شک ء سِتک ء بُزریں کوھے رُودینتہ
بے من بے تو باز مُلور انت پُل آباد

پُل آباد ء نام اسحاق ء پتجار انت
پَمن رُوجک، پہ تو سہُور انت پُل آباد

کشکاں بُراں ءِ وتی زندگی ءِ ھُور کناں
زُوج ءِ زُوراں گوں شپ ءِ آگبی ءِ ھُور کناں

صبر سیر تلگ ءِ تالان انت دل ءِ پیر شاہ ءِ
چوں غریبی ءِ وتی، واہبی ءِ ھُور کناں

اِنچو بنیادم ءِ مچی ءِ لگت بیت مسردم
اے بھشتی ءِ نجام دوزھی ءِ ھُور کناں

لبر آذراہیں حیا لال چہ بساتے لُٹنت
بیا تئی تراناں وتی شاعری ءِ ھُور کناں

دِستگیں واب اسحاق نون و ہمک پیم ءِ گل انت
تئی غم ءِ زُوراں کئی شادھی ءِ ھُور کناں

چمساں کچک بدایتیں ۽ دیدار وڈایتیں
کونساں مہرتک ایں آرے، بلتے ہار وڈایتیں

دائم ہمے حساب ۽ من ۽ ریپ داتگے
گندے ہمے حساب ۽ دل ۽ بار وڈایتیں

چنکاں بے زرتیں ما اوں زمانگ دمانگے
تئی سیار ۽ دامن ۽ دل ۽ بازار وڈایتیں

موسم رونت ۽ کائنت وتی نوبت ۽ سیرا
مئے پڑسی روچاں بانگ ۽ سینگار وڈایتیں

تئی آہگ ۽ ما رپت ایں زمین ۽ توام بدن
تئی انتظار ۽ شیرکنیں ھینار وڈایتیں

ما پہ اسحاق ۽ زندگی ۽ کشک تاب دات
چار روچ کم بگرتیں پدا چار وڈایتیں

تو توی وڑا برو تے ماوتی وڑا بیا ایس اے منی دل ۛ راہ انت
زندگی کجا زاناں وهد ۛ سہب ۛ بیگاہ انت، اے منی دل ۛ راہ انت

ہروڑ امن ۛ وڑا گند تے ہروڑ امن زان تے وهد ۛ گردش ۛ توک ۛ
میتنگے کہ ویران انت بلبلے کہ مونخبا انت اے منی دل ۛ راہ انت

کے گشیت پٹے کپتنگ متیگ ۛ تنی وفا ہانی شیراں چو انا گاہ ۛ
دل چو پیسری پلیم ۛ نرانگانی درگاہ انت اے منی دل ۛ راہ انت

نیا اسحاق ۛ مرچی پہ منز لے ۛ سرکن کہ زندگی دوروچ نیگ انت
ھو بگش پدا باندا آتئی دل ۛ راہ انت، اے منی دل ۛ راہ انت

دَرِیگ شَم نہ بنت اِدا ءِ دِلِبرے ودی نہ بیت
اے چونیں شہرءِ مہیتگے کہ رھسرے ودی نہ بیت

مشیننی دورءِ سردُماں گول مئے وڈیناں کار نیست
قرار پُرتگنت دِلاں ، گدار نیست، ودار نیست
ہما کہ رپت یکبرے نول یکبرے ودی نہ بیت

من چلنچو رند ء جیڑ اِتگ پہ عشق ء گاریں عاقبت
من تاک تاک کُت وت ء ء واہگ ء حساب جت
گُشتے اے وھ ہل اِتگ کہ مہشرے ودی نہ بیت

پہ کاروان ء گاری ء سیروکاں سُدھ پر نہ انت
گُشتے تیاب کوچکے، اے زراول پیشی زر نہ انت
پہ منزلانی پُولگ ء اول یک سرے ودی نہ بیت

اسحاق زیک ء مسرچی ء نیام ء ذرا جیل قصہ یے
یزید گیش بوتگنت ء رُستہ شہر ء کوفہ یے
اے ذروگ ء راست ء مچی ء نول باورے ودی نہ بیت

شاکامی

قصہ ۽ نکشاں کُروجاں وھد ۽ تاکدیم ۽ سِرا
گنڊاں دلپروشی یے تالان انت ہمک دیم ۽ سِرا
واھگانی رُستگیاں ذرچک ۽ چہ ھنڈالاں گوجاں
زندگی ۽ دست ۽ پاداں نوکیں رنگے ۽ رجاں
من نیاں تھنا گنہگار کھلیں اِسروز ۽ تھنا
زندگی پرچہ گوزان انت وسوس ۽ سوز ۽ تھنا
نوکیں وایاں سبزگ ۽ پھمڈتے درکار بیت
ھو بلے اِسروز ۽ دمکاں گے کھی رھچار بیت
مہر چمکیں روچ ۽ وتی بانداں قُسر بانی کناں
بام آسیت شادھانی شات ۽ شاکامی کناں !!

سیرے سبگاں جت ۽ دل آپ گت ما
سفر بادینت منزل آپ گت ما

وتی بیر ۽ گوں شعرے قبرگت ما
وتی لبزماں گوں قاتل آپ گت ما

زر ۽ ماہیگاں دُنیا یے نشاں دات
تو امیں زند ۽ ساحل آپ گت ما

اے ڈوبہ تانکہ کرناں مئے سیرا انت
پہ راست ۽ نہاد ۽ باطل آپ گت ما

زمانگ پہ کراماتاں نہ اوشتیت
شپانی چلہاں چل آپ گت ما

اسحاق آ، قصہ کُوہاں گوں نہ ثرانیت
اسحاق آ قصہ ۽ بل آپ گت ما

گوریں نبشتہ

من گُشتگ کہ منزل متیگ ءِ تئی یک انت
من گُشتگ کہ قول مئے قبرانی شک انت
من گُشتگ کہ وهد ءِ زور ءِ گار کنیں
من گُشتگ کہ یگیں زند ءِ چار کنیں
من گُشتگ کہ ٹہنیں کشکاں نوک کنیں
من گُشتگ کہ مہر ءِ عشقاں نوک کنیں
من گُشتگ کہ ہور کیں درپاں دور دین
من گُشتگ کہ ہُشکیں حرفاں دور دین
من گُشتگ کہ کست ءِ زہراں ہور کنیں
من گُشتگ کہ زرد ءِ سگاں تور کنیں

من گشتگ که زبکین روج ء باند کنین
 من گشتگ که وهده ء گاماں پاند کنین
 من گشتگ که باند ء گوست ء سیال کنین
 من گشتگ که بیا چو مرگ ء بال کنین

من گشتگ که چند ء گول دیوان کنین
 من گشتگ که دنیا ء ارزان کنین
 هرچی گشتگ تاکانی باهوٹ گتگ
 وهده ء زمین ء سسنا گشتگ شعسر رتگ
 هرچی گشتگ ستک ء سنگ ء ایر گتگ
 هرچی گشتگ درد ء رنگ ء ایر گتگ
 هرچی گشتگ ذرست بشارت بوھان انت
 گھنین همسراه ، لوگ اجازت بوھان انت
 کشکال ، منزل ذرک ء تچان ء پیداک انت
 کورین نبشته مسرچی پھک ء واناک انت !!

دل چراگِ وڑا بُلگِ لوطیت
شپ منی باتن ءِ گُشگِ لوطیت

چہوتِ ءِ عمرے ءِ سِدگِ لوطیت
گوں ترا گامے ءِ روگِ لوطیت

مہپراں پرنجِ ماں دلِ ءِ چنکاں
پٹکے آپ تہی زِدگِ لوطیت

ہو اگاں زورِ مان تہی عشقِ ءِ
سنگِ گوں سرگڑا مرگِ لوطیت

انچشیں نوبتے سرا اتلگ
دُراہیں دُنیا گُشتے مرگِ لوطیت

بلکیں یک جنتے دگہ است انت
غله نی دانگے و رگ لوٹیت

انچیس دیوانگے تئی عاشق
کہ دپیلاں تئی و رگ لوٹیت

در مه کپ تو چو تریں بانورے
دل پدا کورگاں برگ لوٹیت

سرتگی چنڈے ے رضائے تو
مردم ے زندگی دیگ لوٹیت

دل اسحاق ے پہ سجدھے رهن انت
پاد ے ساکاں تئی کپک لوٹیت

دل ۽ ستکلیں بلوچے بُوھگی انت

ہما پیم انت ندرگ موئمانی
ہما پیم انت اے میگ سردمانی
ہما پیم ۽ لوار انت کوشس سہب ۽
ہما پیم ۽ انت انگت زندگانی
ہما پیم ۽ انت خون ۽ ہارگندال
ہما پیم ۽ انت ڈیھ پہ جہہ منندال
گداناں آس روک انت یک حساب ۽

زمین انت تنگ پہ ما ترے تاب ء
 سُچان انت میٹگ ء ہلک ء دمگ مئے
 درآمد پہ مئے واسیتہ راہ ء دگ مئے
 تھا چہ پگر اول مویج ء زدگ مئے
 ہما پیما انت بندی جاہ ء دیوال
 مران انت ایمنیں باندات ء ربال
 اے گور ء ہار و ذان انت بچار ات
 بران انت مردماں مرداں بہار ات
 اے گور ء ہار پیداک انت چہ دور ء
 پتاہان انت منی ہنکیناں پورا
 من دمبرتگ حساب ء میدانی
 من دمبرتگ چراگ ء پاسپانی
 من ء وت ماہ ء روچے بھسگی انت
 دل ء ستکیں بلوچے بھسگی انت!!

دلِ ہزاتِ چہ دُنیا ءِ جاوِراں کُجا بُرواں
آسِ روکِ واہشتِ ءِ رہسراں کُجا بُرواں

دُروگیں گپِ ءِ توسیدِ پِ انتِ مردمانی لُنٹانِ انتِ
سنگِ دوستِ بنتِ عہدِ ءِ کہ سیراں کُجا بُرواں

پُرتنگیں دلِ ءِ ماڑی نوکِ بیتِ گوں آشوبِ ءِ
یلِ کناں تئی پسیم ءِ سنگراں کُجا بُرواں

من پہ تئی اُمیتِ ءِ چُنتِ وابِ چمساں رودیننگِ
تو پدا نیائے گوں اِمبراں کُجا بُرواں

سنگہانی بُریشِ انتِ کہ وھدِ پَس بانورِ انتِ
تئی وڈیں بُشوہازاں دَروراں کُجا بُرواں

تئی ودارِ چمسانی غمِ کُدامِ بندانِ انتِ
نیتِ اسحاقِ نکشے تئی دَپتِراں کُجا بُرواں

گھونگیں رُوج شپ ء وارت کہ وردن لوطیت
تتی غم ء گند! دل ء حایت، ء آسن لوطیت

سستگیاں مہرگ انت مردم گشتے یک یک انت ادا
شر جیڑے تہ گڑا مستریں باطن لوطیت

دل تگردے تو بہ بند، ہر کہ بہ نندیت، گپ نیست
وارتگیاں وان نجا ڈرنگے ء شیکین لوطیت

گامے سیرگر کہ منی مہتلیں سہبے جُزیت
قصہ یے زندگی ء شیر، تک ء گچین لوطیت

مارا تئی شہر نہ سیاچیت تہ گڑا زورے نہ انت
مارا مئے کلبر ء ویش زیدیں مئے کزن لوطیت

گندگ ء انچو اسحاق شیشنگ ء ساپ انت دنیا
اوست ء باور بلنے یک کمنگے کزن لوطیت

قدح ۽ عمر چي انت شينگ ۽ بستار بگش!
وت ۽ پوسنگي مکن باطن ۽ کردار بگش!

تتي ناسيرپدي ۽ سنگ سيرا شوهاز انت
پرچه هررودج جن تے تو من ۽ آوار بگش!

دل تتي وعده ۽ اقرار ۽ قلات ۽ ذرنگ انت
انچو رپين دل ۽ دلبر ۽ دلدار بگش!

تُرندیس رپتارے ۽ پيداڪ انت گشته وهدمني
مرچي وشس اتک من ۽ ستلگيں بازار بگش!

تاپ دستاں که مني دل تتي واسه روک انت
چودپ ۽ پڙ ۽ مکش بے وفا، بے کار بگش!

ہارے ء بڑت ء زرعِ نیل ء جنتت واپ منی
چوں کناں واہگ ء آشوب ء گر ء دار بگش!

کُل ء کمبانی سیرا ریتکہ شلے آزمان ء
قبر تنیگ انت، زمین خون ء نہ کنت ہار بگش!

عشق ہامینے نہ انت اے وڑا ایرہت بہ بیت
عشق وهد انت بلتے وهد ء گول نہ بیت گار بگش!

جند ء حاک ء وتی لوٹاں، وتی ڈیھ ء لوٹاں
چونیں جُرمے کتہ باریں من ء سرکار بگش!

پُشتگیں دست ء گور ء جاہ انت ہمے کمنہ انت بتل
پہدپ ء وٹش انت اسحاق اے وڑیں گفتار بگش!

چراگے روک گُتگ، گواتاں گُشان اِنْت
فقیریں دِل کراماتاں گُشان اِنْت

سماء نیت مسرڈماں کہ مُلک ءِ حاکم!
دیان اِنْت داد ءِ سوغاتاں، گُشان اِنْت

اے چوئیں بے وفاہیں دُوری یے تئی
من ءِ گوں شیرکنیں یاتاں گُشان اِنْت

لگُشنگ وھد چہ دست ءِ، هلاسیں اِنْت
زمانگ کہ منی بُراتاں گُشان اِنْت

من ءِ تو پلے ذروہ اِنْت راہ ءِ نسیم ءِ
جوان اِنْت دِل کہ پریاتاں گُشان اِنْت

چکاس

نوں پدا بر گشتگیں و اباں مه گند!
رخصتیں زیبائی ء داباں مه گند!
مردم ء چند ء توار گوشاں نیت
سیرپی گوں قدحی نوشاں نیت
هلو ت انت گوکار ء جاکانی زبان
بوتگ انت زیبائی ء مہرگ سدان
مذمت گوں سیاہگ ء ہرکس وت ء
وش بیت دُنیا پہ لبزانی ستاء
کشک گوں مئے منزلاں یکجاہ نہ بنت
دانکہ گستانی دلاں یکجاہ نہ بنت
روکیں قندیلاں گشان انت گوات چون؟
آمرے بوتگ پدا بندات چون؟
شودگی انت چم گوں آس ء ادا
بوسگی انت زند چکاس ء ادا!!

لہز دیوالانی براہ آنت نیاد کہ سیالان نہ بنت
دوریانی پندء بڑگ شیائلی بالان نہ بنت

من پہ اے گپ ء نرانال چنورندء جیڑ اتگ
ڈروگ بنت دست ء دل ء عراست دزمالان نہ بنت

کشک رستگ آس ء آپ ء سربرء باور بکن
لہتے انچس قصہ آنت کہ گال بنت گالان نہ بنت

بڑگیں وھدء گے انت کہ منزلے ء سر بکنت
روح ء بستار ء ہبر گول ماہ ء استالان نہ بنت

پل آکوٹانی پُشنا کپیگ ء افسوزی آنت
تتی سیتا بچکند گانی گوہر ء لالان نہ بنت

شاعری تہمت ۽ کتیں لبرال جنازہ کش ایتیں
تئی زھیر ماسینگ ۽ چہ بے لیا ز ۽ کش ایتیں

شیر کتیں سنگ ۽ حُدا یے باطن ۽ شہر ۽ وتی
روچے پنچ رند ۽ اے دل ڈن ۽ نما ز ۽ کش ایتیں

چیر داتیں شہر ۽ دیوالانی پُشتنا روچ ما
روچے بے پتکین تے وت ۽ چہ ٹہل ۽ نما ز ۽ کش ایتیں

پُشتنگیں دروازگاں چہ رھگوزیاں ترس کتیت
کشک کمو گر یوگ ۽ انت، جُست باز ۽ کش ایتیں

نے کسے شناسیا، بیت نیکہ ہمروانی کنت
مُردم ء تئی میتگ سنگ جنت شگانی کنت

لہتے لہزء سینگارگ شاعری کیا گشتنگ
شاعری چُشیں ہر کس تو کون سے، فلانی کنت

چہ تو پندارگ گوں براہ ء موسمِاں رپت اُنت
تئی غم اُنت کہ پوشکپتہ، پسن مہروانی کنت

مُرتگیں چراگانی دامن ء گے اُنت نشنگ
روک کنت دل ء ہر شپ، شہرے ماہرگانی کنت

انگت ء نہ اُنت سر پد کس چہ مرگ ء اِسروز ء
نے کسے دُعایے کنت، نے قرآن وانی کنت

ما اسحاق ہر رنگ ء سردمانی تب دیستگ
اُست لہتے انچسں کہ سودہ ء دلانی کنت

کدّ چہ سیاہگاں مسزن بُوتنت
”تو“ ”شما“ ”آ“ کہ وھدے ”من“ بُوتنت

لیکہاں کئے بہ چنت گوں مگراز ء
کترہ کترہ کہ سیال ء سن بُوتنت

مئے زمین ء رُدت سیاہ ء سیر
کہ سیرِیگ ء بدل کفن بُوتنت

مہر ء دوستی پگ انت حیلانی
عشق تہنا پہ لُٹ ء پن بُوتنت

حائیں وھد ء چک زی ترّیت
شعر پہ شاعران ننگن بُوتنت

تُجَامِ وَاَبَاءِ بِهٖ كِنْدَا لِمَنْ

تُجَامِ وَاَبَاءِ بِهٖ كِنْدَا لِمَنْ

تُجَامِ شَعْرَاءِ بِهٖ لَكَالِ مَنْ

بِهٖ نَزَارَا لِمَا عُرِجَ چَنَكَانِي تَهَا اَنْجُو

كِهٖ وَهْدَاءِ پَلِكَنِكِ چَمَانِي دِيْمَا كَسَهٗ يَهٗ بِيَارِيْتِ

دِمَانِ عَسَا هَتَانِي پِيَسَكَا لِدُنْيَا بِهٖ جَلَسِيْتِ

تُو هَمَّ لُو طُ تَهٗ؟

هَمَكِ لَبْرَاءِ سُرُونِ عَمُوْتِكِ نَا زِيْنَكَا لِبِهٖ نَادِيْنَا

قَلَنْدَرُو نَكِيْسِ پِكْرَا لِدَهْمَا لَهٗ اَوْلِ بِهٖ پَرْمَا يَا

حَرِيْرِيْسِ دَا مَنِّ عَا كُوَاتِ بِهٖ بِنْدَا لِمُهْرِكِيْسِ وَا بَا

پِدَا كُوَاتِ عَا كُوَلِ سَرِيْ كِرَا

هَمَا شَهْرَاءِ كِهٖ مَرْدُمِ نِيْسِتِ

عُنِيْ كِهٖ مَرچِي عَا بَا نْدَا تَهٗ سَا هٗ كَشِيْتِ

عُنِيْ كِهٖ زِيْ كِ عَا نَقْشَهٗ اَسْتِ

☆ تُجَامِ شَعْرَاءِ بِهٖ لَكَالِ مَنْ

کہ پل آباد، آباد انت

عز ندء سرجم انت ہر کار

نہ انت ہمشام دو شمبے

شاہی شاہان انت

نے حیرت پیرلء دل ہم

کہ ہو رے آپ کنت ہشتاں

منی بانء سراژوریت

کہ زرتگ وام لکء بیست ہزار

بستگ ،

نہ پیچیت بش یے ہا میںء

گزیر پلانء دل ڈڈ انت

منی مات سنجیء و ابانی معنابو تلگنت تاہیر

کہ بچچء نو کری رستگ

وتی چکاں گوں دلگوش انت

نہ جنت تنگستیء زنگء

نجم شعرء یہ لکاں من

جنوز امء آستونکے لمبء چیر داتگ شد

گوں زہگاں بہر کنت وشی

چہ امروزہ نہ انت گلہ
کہ چٹکے آرت عُدان ء جُست ء کنت

یا اِتاں؟

بہ باں گوں کَشکے ء ہمراہ ء شاہاپ ء چہ در بیاباں
عُمسِگیس کُلبر ء بگُشاں

کہ مرچی مردُماں سَتیل ء سواد..... ہرچی، یلہ داتگ
ابیتکی ء وتی واپین سکے ء دازے ء چیرے

ء پیا کہ کورے ء لمب ء

مہ گش کس ء شکار ء بتیت

بہ جلّیت یک شپے تی مہلبیں زیدے

نجم شعر ء بہ لکاں من

دل ء سوتے بہ دنت گوشاں

چراگاں ہوتے لُنٹاں

بہ الہانیت زہیر وکے شپ ء ہاموشی ء دیما

چونا کو سبز ل ء پتیم ء

بِمالان ء رمی ء سلمی ء شعرے دپگالیت

بگش من واب ء آگاہی ء پادبر مشاں نجم زیر ہواریناں

ہمازیم کہ انگت نَشکُنگ بنیادم ء گوشاں

ہمازیم کہ سازندہ ہمائیء شہازء انت
 نے تمبورگ، نے پینچو نے سرودء تاراں آورتگ
 ءنیکہ داتگ لے تاہیرے ورنایں بچکے ء دل ء ہلاں
 نجام شعر ء یہ لگاں من
 شپانی برہنگیں رازاں گوں روج ء نیاد پر مایاں
 پداوت ننداں گوشداراں
 وتی عشق ء ہما دستان ء انگت نیست لے بنگیجے
 ء سر سر جنت کلا تیں آسر ء دمکاں
 برے چپ ء، برے راست ء
 برے تچک ء رواں کنت روت ء پچتریت
 نجام شعر ء یہ لگاں من
 تتی تاہیر ء دروازگ بہ بوجیت کبلاں یکت یکت ء
 بکنت باطن وت ء زاہر
 چو گاریں ماہے ء رنگ ء
 دل ء بازار ء ہر کسہ
 بہ بیت پہ ہر کس ء پذر
 نجام شعر ء یہ لگاں من !!

بازار، ہلک، میبگ، ہنکین ڈرست بلاس
دل پر شتگین، کپتگین، سوین ڈرست بلاس

مے بیگہانی موسماں زہرے زُباں جگ
شعرانی دپ اول بو تگنت ہونین ڈرست بلاس

تئی زہسیر باجو آنت کہ من ء شہر و شس نہ بیت
بیا اے دل ء نون گنجے ء نادین ڈرست بلاس

اے مچدگ فقیرے ء وابانی منت انت
دھفتان بش ء کشتگنت، ہامین ڈرست بلاس

لبزراں کہ ذی سفر کتہ معن ء نیمگ ء
سرچی حیاں بوتگنت حاکین ڈرست بلاس

زہگے، کتابے، کپتگنت دو چم نیمگے
گوکار، واہ ء زارگ آنت واین ڈرست بلاس

وابانی ڈگ ء آکش ء بازارے رتگیں
پما اسحاق ہرچی انت آسین ڈرست بلاس

مُحْجَامِ عَكْسِءِ تَرَابِدِیَاں

مُحْجَامِ عَكْسِءِ تَرَابِدِیَاں
ہمے عَكْسِءِءِ كِه لَوَرِگے
لَوِگِءِءِ دِیسا سَتَلَكِیَس لَهتے دِگه لَوِگِءِ اَنت
سِر اَنت دِسْت پِیر زالےءِ نَشْتَكِ گول مَلوَرِیءِ
دِگه دِیےءِ لَهتے پَر نَشْتَكِیَس تَهت اَنت،
اِر اِن اَنت، لَهتے گِر دَو اَنت
ءِءِ دَوِرِءِءِ لَا گِرِیَس شِیْنِكِے

گَشْتِے كِه زور لُچِیْنِكِ مَال اَز مَانِءِ سِرِیْگِءِ
چو كِه نَشْتِےءِ

مُحْجَامِ عَكْسِءِ تَرَابِدِیَاں
ہمے عَكْسِءِءِ كِه زه گے مَكْتَبِءِءِ دِیسا كِتَابَاں گول و تِی نَشْتَكِ

بَلَانِیَس گِیْطِ بِنْد اِنْت
گُو نڈ و اِنِی دِیْمِ مَوْنَحْبَا اِنْت
ءِءِ لَهتے گُو نڈ و اِنِی بَا سَكِءِءِ سِیَا هِیَس پِٹِی یے لَسْتَكِ
كِمَا شِے دَوِر چِه دَمَكِءِءِ دِپِءِءِ اوشْتَا تَه سَتْنِیَلِءِءِ اِنْت
بِگَنْدِے هِیْڈِ مَاسْطَرِ بِیْتِ

ءِءِ لَهتے گُو نڈ و دِیو اِلَانِی دِیسا سِیَه كِنَان اِنْت

چینزے لکان آنت

عُجَامِ عَمَّكْسِ ۽ تَرَابِدِیَا

ہمے عَمَّكْسِ ۽ كِه كَشَكِ

كَشَكِ ۽ لَمْبِ ۽ شِیْشَكِیْسِ اَپِ رَوَانِ اِنْتِ مَلَاں مَلَاں ۽

رِحْبَانِ اِنْتِ كُو رَمِ ۽ كُطِّ ۽

دِپِ اِشِ هُونِیْنِ اِنْتِ لِهْتِ رِسْتِرِ اِنْتِ

كِه اَپِ ۽ پَانِیْگِ اِنْتِ

۽ لِهْتِ كُو رِگِ ۽ سِیْہِ پَسِ كِیْتِكِنْتِ چِیْرِ ۽ تَلْمِبِ ۽

ہمے عَمَّكْسِ ۽ تِهَادِوَرِ ۽ كَسَانِیْنِ زِگِ ۽ اَوَلِ زِلِہِرِ

چِه تَرَسِ ۽ دِسْتِ لَیْ چِمَانِ اِنْتِ

كِه مِیْرِ ۽ بُونِ ۽ نَشْتِكِ

عُجَامِ عَمَّكْسِ ۽ تَرَابِدِیَا

چِرَاگِ كُو اَتِ ۽ بَاہُوَطِ اِنْتِ

كَسَانِیْنِ بَالِوِیْ تُو اَپِ ۽ فِرْضِ ۽ سُنْتِنَاں كِیْتِكِ

۽ بَانَزَلِ كُمَكِ ۽ اَوَلِ سُنْتِكِ اِنْتِ یَكِ ۽ دُو حَبَاگِ ۽

۽ پُشْتِیْ نِیْمِگِ ۽ یَكِ كُڈِ كِ كِه كَزِ دِپِیْگِ ۽ اَوَلِ دِپِ ۽ نِیْسْتِ اِنْتِ

كَشِ ۽ تِهْتِ ۽ رَوْتَانِیْ سِرَاوِ پِیْگِ نِرَا زِیْ

اَنچُو شِ وَا بِ اِنْتِ گَشْتِ ”اَصْحَابِ كِهْفِ“ ۽ غَارِ ۽ پَانْگُو اِنْتِ

عُجَامِ عَمَّكْسِ ۽ تَرَابِدِیَا

ہمے عَمَّكْسِ ۽ كِه لِهْتِ مِچِ رِسْتِكِ لُوگِ ۽ دِیَا

کسانیں کا پرے سے کاپرے جمکے
 دودانگ شانتل انت کہ ڈبے بے بند انت
 بگورے نراپ کنان انت مشکے چیرے
 ڈرپکے پہناتے
 پدالہتے جنین آدم تگر دے سرانشنگ
 گدے اشترے گوں دگوش انت
 بلتے ساہگ وت کشان انت بان چارکے آدم
 عروچے نرازمک توند انت
 عجم عکسے ترابدیاں
 گباریں موسمے، بازارے، لہتے پرشتگیں بان انت
 جنگے بجکے نشنگ انت چیرے شریشے
 اے عکسے ہرندارگ پدرا انت نژیکے
 سہرا انت

بچکے دستے بزاد انت
 گشتے کہ زہر گپتک چیزے کشنگے انت
 جنگے راستی جمے آری ترمپے داں انارکاں سر
 اے آرسے ترمپے

آژنا ہے، در آمد، دوست دوزوا ہے عیبجارو کے بوت کنت
 عذرتاں مستریں اے گپ
 گہارے بوت کنت

نرات ۽ جتانی ۽ غمساں پُروشتنگ
 اناگہ نرات شش سال ۽ چہ پدواتر انت، اتلگ
 چہ درانڈیہ ۽

بلگندے ۽ کسہ اول دگرے
 عکس ۽ ترایدیاں
 عکس ۽ کہ من لہتے کت بابانی تہا جند ۽ شہاز ۽ آل
 منی چار نیمگ ۽ لہتے کتاب ۽ کہنیں ماہتا ک انت
 دوسے نو کیں تا کبند انت

کت بابانی سرا ایر انت بلا میں زنگی ایس کبلے
 کہ تا کان ۽ مہ شنگین ایت خمیشیں گوات یک یک ۽
 من ۽ دست ۽ انت کہنیں ”ایگل“ ایس قلمے

نبیساناں رواناں کاپی ۽ تا کال
 منی آستونک ۽ چانکاں کشتک کشکیں عکسے پیدا اور
 منی مات پچنگ ۽ انت چادر ۽ چانکاں منی،
 یک گنڈے ۽ نشنگ

چہ دیم ۽ بزگی ۽ دلپدر دیں کسہ یے تالان
 ۽ پیشانی ۽ نمر چکاں عہدے ۽ داستان وانگ بیت
 عکس ۽ ترایدیاں !!

معنہء شاہاں بہ ڈرتگیں شعر درچکاں جنگلء
آگہیں وابے بہ ڈستیں وائیں چساں جنگلء

مُرگ ہارء ہمروانء گاریں دنیاے شُنتت
کنے پدا شوہاز کنت گاریں کدوہاں جنگلء

ساہگء آء دیم مارا کسے پبجاریت، توئے
بوتگیں پہکء درآمد ما نگاہاں جنگلء

کرزارواہیں زہیرے دوست بیت انگت دلء
شہد پٹینگ زُبانء زاناں گواتاں جنگلء

بل منء اے زندگیء شانٹلی چینکے کناں
موسمء آبء ہواہاں داں بزاناں جنگلء

چو گشنے بندیکےء غم غرنج بیتء پر رچیت
یات تئی ننداंत دلء چو بالی مُرگاں جنگلء

چہ وتء دیمتر دوگامء بُرتگےء مارا اسحاق
زہر بوتگ روچے آء گوں ہمنشیاں جنگلء

دردِ حِداً چہ گو زیت درد نہ وارت
آس جُوہانِ مُشیت درد نہ وارت

قہریں اِمروزِ دو ٹکا، نہ بہا
زِندِ پادارنہ بیت درد نہ وارت

بیا دلِ زورِ بہ بر ماہِ سرا
آسِ آپِ کہ کپیت درد نہ وارت

جمبرِ انت، موسمِ انت اے زیدِ دلِ
بے ترا کیف بہ بیت درد نہ وارت

تو اول یکپارگی سینگار ممکن
ماہ ءِ بالاد سُچیت درد نہ وارت

جند بے پردگ انت دُنیا ءِ تہا
مُحشر ءِ ستر بہ بیت درد نہ وارت

کش اتگ دل وتی دست ءِ گون انت
انگہ بے مہر گشیت درد نہ وارت

آپ بیت زندگی چو برف ءِ رچیت
وہد وہد ءِ چہ گوزیت درد نہ وارت

منے اسحاق اوست چو سہب ءِ ساہگ
روح نیمسروح کہ بیت درد نہ وارت

واب بـیران بنت، تـن آس ء کـپنت، شـپ منی روج بنت
آرس اشکند بنت یا گلا س ء کـپنت، شـپ منی روج بنت

مانہ وبتگ ہما دگر ء وائتنگیں، گول ما وانگ نہ بیت
ماہ ء مہکان وتی داں شنا س ء کـپنت، شـپ منی روج بنت

مرگے الہان کنت، نیکہ شاہے سیریت، درچک وابت گشتے
شعر ء پزیشنگ منی پگر ء آس ء کـپنت، شـپ منی روج بنت

تو توی مطلبِ شینگانہ تہا سیا پگندے تے وت ء
دور گند میں نگاہ دوست ء بُرا کس ء کپنت، شپ منی روچ بنت

ککش مارے گشنے پیچک ء انت وت ء منزل ء وارت کنت
اے سفر کئی، نُجام وهد ء پاس ء کپنت، شپ منی روچ بنت

اے شپ ء میبگ ء دل کہ نازینک جنت، قضہ یے نوک کنت
تیر چلیچو بر ء تئی وتا کس ء کپنت، شپ منی روچ بنت

نہاد بستگ اسحاق واہشانی ادا لہتے سوداگر ء
باریں قیمت تب ء چنت کیا کس ء کپنت، شپ منی روچ بنت

